ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 21
ΧΡΟΝΟΣ 5ος
ΜΑΡΤΗΣ '95
ΔΡΧ. 300

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Μπορεί οι Δήμιοι της Ανθρώπινης Ελευθερίας να μηχανεύονται τρόπους για ν' απαλύνουν τις πληγές που έχουν υποστεί από τον Κοινωνικό Πόλεμο, να έχουν ξαμολύσει ορδές ροπαλοφόρων και ρουφιάνων και κουστωδίες φοροεισπρακτόρων για το ξεζούμι-

ας να μηχανεύονται
τρόπους για ν' απαλύ-
νουν τις πληγές που έ-
χουν υποστεί από τον
Κοινωνικό Πόλεμο,
να έχουν ξαμολύσει
ορδές ροπαλοφόρων
και ρουφιάνων και κου-
στωδίες φοροεισπρα-
κτόρων για το ξεζούμι-
σμα της ζωής,
να διατάζουν βασανι-
στές και Ανθρωποφύ-
λακες να τσακίσουν μ'
αγριότητα την Ανθρώ-
πινη Απειθαρχία και
Αξιοπρέπεια.
Όμως γελιούνται
και πάλι! Οι Αντικρα-
τικοί Αγώνες, οι Εξε-
γέρσεις κι η Ανυπακοή
δεν παύουν να ορθώνο-
νται αποφασισμένα και

στωδιες φοροεισπρά-
κτόρων για το ξεζούμισμα της ζωής,
να διατάζουν βασανιστές και Ανθρωποφύλακες να τσακίσουν μ' αγριότητα την Ανθρώπινη Απειθαρχία και Αξιοπρέπεια.
Όμως γελιούνται και πάλι! Οι Αντικρατικοί Αγώνες, οι Εξεγέρσεις κι η Ανυπακοή δεν παύουν να ορθώνονται αποφασισμένα και ανυποχώρητα, πίσω από τα Οδοφράγματα και παντού, παρασύροντας εχθρούς και «φίλους».

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ... ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΕΝΟΧΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΟΜΩΣ ΗΛΙΘΙΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

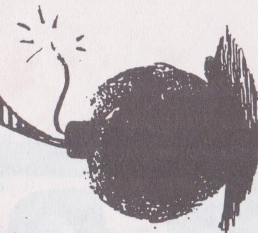
Η ατέρμονη εξέγερση οδηγεί στην ελευθέρια γνώση! Η δύναμη της επιθυμίας αυτο-οργάνωσης και δράσης χαμογελάει στα πρόσωπά μας!!

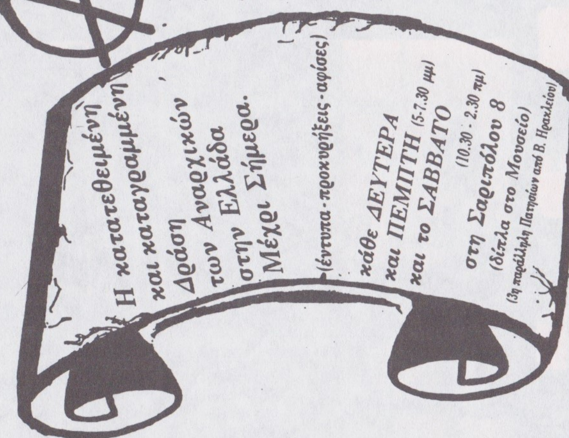
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΑΜΕΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
που είναι αγώνας των ανθρώπων
ενάντια στο κράτος
και κάθε μορφής εξουσία
ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια
εξάλειψης
των κοινωνικών
αγώνων

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

εκδιδεται απο τη
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ

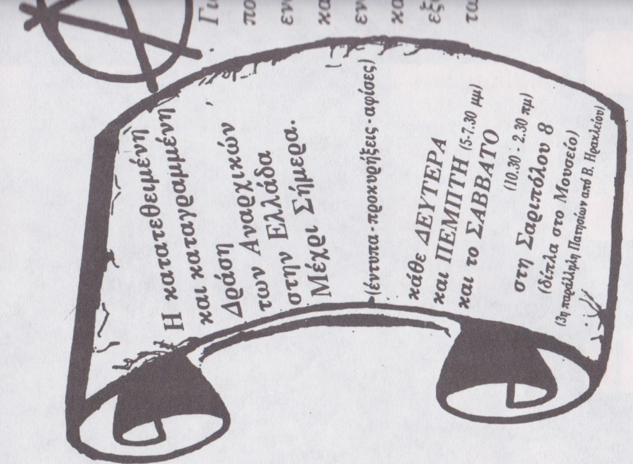
ΟΜΩΣ ΗΛΙΘΙΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

Η ατέρμονη εξέγερση οδηγεί στην ελευθέρια γνώση! Η δύναμη της επιθυμίας αυτο-οργάνωσης και δράσης χαμογελάει στα πρόσωπά μας!!

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ
ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ**

**ΑΜΕΣΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ
Α. ΤΣΑΤΣΟΥΛΑ, Σ. ΣΕΪΣΙΔΗ,
Γ. ΞΥΔΑ, Π. ΚΑΡΑΛΕΜΑ**

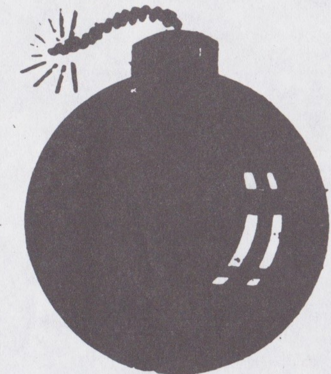

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

εκδιδεται απο τη
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Μαθημένοι να ζούμε με το σεβασμό στο νόμο. Μαθημένοι να υπακούμε στις διαταγές, να εκτελούμε τα πρέπει, να εκτελούμε τις αποφάσεις, να συμμορφωνόμαστε (υπακούμε) στις υποχρεώσεις (καθήκοντα), να σεβόμαστε τις «φυσικότητες», να υφιστάμεθα τις απαγορεύσεις, να υποτασσόμαστε στο θά-

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

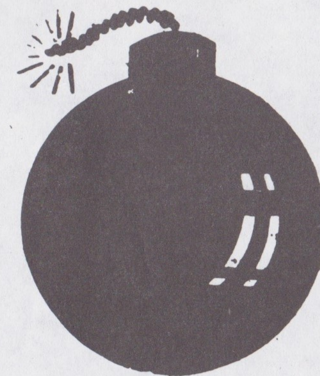

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ Α. ΤΣΑΤΣΟΥΛΑ, Σ. ΣΕΪΣΙΔΗ, Γ. ΞΥΔΑ, Π. ΚΑΡΑΛΕΜΑ

ΤΘ 30658
ΤΚ 10033
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Μαθημένοι να ζούμε με το σεβασμό στο νόμο. Μαθημένοι να υπακούμε στις διαταγές, να εκτελούμε τα πρέπει, να εκτελούμε τις αποφάσεις, να συμμορφωνόμαστε (υπακούμε) στις υποχρεώσεις (καθήκοντα), να σεβόμαστε τις «φυσικότητες», να υφιστάμεθα τις απαγορεύσεις, να υποτασσόμαστε στο θάνατο.

Να λοιπόν πως μας θέλουν. Εξημερωμένα ζώα, εθισμένοι από τον ανώτατο χαιρετισμό, απ' το να βλέπουμε τηλεόραση, απ' τις τσέπες να πληρώνουμε, απ' το να ψηφίζουμε πολιτικούς, απ' το να κυκλοφορούμε το νόμισμα. Αρπαγμένοι από μια ζωή που δεν έχει πια αξία, περνά απαρατήρητη κάτω απ' την ένδειξη της παραίτησης, στο θάλαμο αναμονής του θανάτου.

Ή στην εξέγερση.

Τη Δευτέρα 19 Σεπτεμβρίου στο Rovereto συνελήφθησαν πέντε αναρχικοί με την κατηγορία της ένοπλης ληστείας. Antonio Budini, Χρήστος Στρατηγόπουλος, Ευαγγελία Τζιούτζια, Carlo Tesseri και Jean Weir, που βρίσκονται τώρα στη φυλακή. Οι ανακριτές προετοιμάζονται να χτίσουν ένα κάστρο κατηγοριών για να καταστείλουν το αληθινό πρόσωπο των συλληφθέντων: εκείνο το ότι είναι αναρχικοί.

Για μας, που δοκιμάζουμε μόνο αποστροφή για τη Δικαιοσύνη, μας φτάνει να ξέρουμε ότι είναι αναρχικοί για να δώσουμε σ' αυτούς την αλληλεγγύη μας, για να είμαστε συνένοχοι τους.

Γιατί κάθε αναρχικός, κάθε εραστής της ελευθερίας ζει τη δική του ζωή με τον τρόπο και τα μέσα που προτιμά και αν έχει ανάγκη χρημάτων πάει να τα πάρει από κει που βρίσκονται αρκετά. Γιατί καθένας από μας ψάχνει για τι και που και πότε επιτίθεται στην κοινωνία της καταπίεσης και σε ποιόν την στηρίζει.

Η ελευθερία είναι το όπλο που ποτέ δεν κουραζόμαστε να κουβαλάμε.

Η ελευθερία είναι το έγκλημα που δεν κουραζόμαστε ποτέ να προκαλούμε.

Αναρχικοί από την Τοσκάνη

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ
ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
Αριθμός Λογαριασμού Εθνικής Τράπεζας:
157/882717-63

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΜΕΝΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΑΦΑΙΜΑΞΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Το κράτος σε κάθε εποχή και τόπο, στη διάρκεια της ματοβαμμένης ύπαρξής του, χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί τη φορολογία σαν ένα από τα βασικά μέσα οικονομικής του στήριξης, σαν μέσο ελέγχου και σαν μέσο της έμμεσης αποδοχής του από τους καταπιεσμένους με τα παραμύθια του «γενικού καλού», της «εθνικής οικονομίας», της συνεισφοράς στο χτίσιμο της καλύτερης κοινωνίας κτλ.

Το κράτος βασίστηκε πολλές φορές, σε εποχές κρίσης του, στην επιβολή όλο και μεγαλύτερων, όλο και εφευρετικότερων τρόπων φορολόγησης,δηλαδή καταλήστευσης της κοινωνίας. Με τη βοήθεια των φόρων ανόρθωσε την οικονομία του δυνάμωσε την καταστολή και βρήκε τους πόρους να οπλίσει και να πληρώσει τα έμμισθα σκουλήκια του.

Στον Ελλαδικό χώρο, τώρα, από τους αρχαίους χρόνους, η φορολογία ήταν από τα βασικά μέσα καταλήστευσης-καταπίεσης των πληθυσμών. Φορολογία που παρουσίαζε διαφορετικά χαρακτηριστικά ανά περιοχή με βάση τις κατά τόπους ανάγκες των εξουσιαστών και το πολιτικό σύστημα που χρησιμοποιούσε η κάθε μία από τις πόλεις-κράτη (τυραννία, ολιγαρχία, δημοκρατία). Ή η επιβολή φορολογίας των ισχυρότερων κρατών στα υποτελή (οι φόροι που έπρεπε π.χ. να πληρώνουν οι υποτελείς της Αθηναϊκής συμμαχίας - ουσιαστικά δηλαδή οι καταπιεσμένοι των περιοχών αυτών - στην Αθήνα). Η Αθηναϊκή δημοκρατία μάλιστα ήταν αυτή που προχώρησε

για και οι συχνότατοι «έκτακτοι φόροι» που επέβαλαν οι εξουσιαστές για να εξυπηρετήσουν τα κάθε λογής σχέδιά τους (πολεμικά, πολιτικά, οικονομικά) και η στυγνή καταπίεση του κράτους και των κατά τόπους εκπροσώπων του, οδήγησαν στην εξαθλίωση των κατοίκων, στην αρπαγή της γης από τους κατά τόπους ευγενείς, τους λεγόμενους Δυνατούς, αλλά και έδιναν την αφορμή σε μεγάλες και, πολλές φορές, μακρόχρονες εξεγέρσεις των καταπιεσμένων, που το κράτος τσάκιζε με τον στρατό του και εκδικούνταν τους εξεγερμένους με σφαγές, καταστροφές πόλεων, των χωριών και της υπαίθρου, με μετακινήσεις πληθυσμών κτλ.

Πολλοί κάτοικοι για να γλυτώσουν από τη φορολογία και τη γενικευμένη άγρια καταπίεση του κράτους κατέφευγαν στην ληστεία και την πειρατεία οι οποίες, πολλές φορές, έπαιρναν και καθαρά κοινωνικά αντικρατικά χαρακτηριστικά και αποτέλεσαν τον πρόδρομο των κλεφτών - πειρατών της Τουρκοκρατίας.

Άλλοι, πάλι, γίνονταν καλόγεροι -χωρίς να έχουν σχέση με τη θρησκεία- γιατί έτσι ούτε πλήρωναν φόρους, ούτε γίνονταν στόχος των Δυνατών αλλά ούτε και στρατολογούνταν από το κράτος με αποτέλεσμα λίγο πριν την εγκατάσταση των Φράγκων στο θρόνο της Κωνσταντινούπολης να υπάρχουν πολλοί περισσότεροι καλόγεροι παρά στρατιώτες.

Στη Φραγκοκρατία, η φορολογία και η εφευρετικότητα των εξουσιαστών διέπρεψε (δεκάδες έμμεσοι και άμεσοι φόροι , έκτακτες φορολογίες για το καθετί) και το κράτος, η εκκλησία και οι ευγενείς ρουφούσαν με κάθε τρόπο τον ιδρώ-

ξουν κι αυτοί τα χέρια τους στο χρήμα. Μάλιστα η φαντασία των κατά τόπους εκπροσώπων του Οθωμανικού κράτους ξεπερνούσε κάθε όριο. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Αλή Πασά που επέβαλε μέχρι και φόρο αναπνοής, καθώς επίσης Ανατολής και Δύσης του ηλίου!!!

Η αντίσταση στους Ντελματζήδες πολλές φορές υπήρξε άμεση όταν ολόκληρα χωριά ξεσηκώθηκαν και τους επιτέθηκαν ένοπλα αποτρέποντας τη φοροείσπραξη. Οι φόρο-εισπράκτορες δέχονταν επίσης επιθέσεις από τους κλέφτες που απαλλοτρίωναν τα χρήματα και που πολλές φορές τα επέστρεφαν στους καταπιεσμένους. Επίσης οι κλέφτες επάνδρωναν τις ομάδες τους από τους ανθρώπους που δεν άντεχαν άλλο την καταπίεση και την καταλήστευση του κράτους και των αφεντάδων.

Στις Βενετοκρατούμενες περιοχές η τύχη ήταν η ίδια η απληστία των Βενετών προβλεπτών, οι έκτακτοι φόροι των κατά τόπους κοινοτήτων των ευγενών, η δεκάτη σε κάθε είδος, οι κάθε λογής φόροι, πυροδοτούσαν εξεγέρσεις ενάντια στο κράτος και τους ευγενείς και στάθηκαν αφορμή για μεγάλες κοινωνικές αναταραχές κυρίως στην Κρήτη και τα Επτάνησα.

Με τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους η λήστευση των καταπιεσμένων από τους εξουσιαστές συνεχίστηκε μαζί με την αντίσταση των καταπιεσμένων. Οι φορατζήδες πήγαιναν να πάρουν τους φόρους με τη βοήθεια στρατού και αστυνομίας ενώ η αντίσταση της κοινωνίας συνεχίζονταν με άρνηση πληρωμής, επιθέσεις εναντίον τους και με τη δράση των κλεφτών. Το κράτος θα αρνήσει να επιβάλλει τη «λογική» του πως

ποιος και χρησιμοποιεί τη φορολογία σαν ένα από τα βασικά μέσα οικονομικής του στήριξης, σαν μέσο ελέγχου και σαν μέσο της έμμεσης αποδοχής του από τους καταπιεσμένους με τα παραμύθια του «γενικού καλού», της «εθνικής οικονομίας», της συνεισφοράς στο χτίσιμο της καλύτερης κοινωνίας κτλ.

Το κράτος βασίστηκε πολλές φορές, σε εποχές κρίσης του, στην επιβολή όλο και μεγαλύτερων, όλο και εφευρετικότερων τρόπων φορολόγησης,δηλαδή καταλήστευσης της κοινωνίας. Με τη βοήθεια των φόρων ανόρθωσε την οικονομία του δυνάμωσε την καταστολή και βρήκε τους πόρους να οπλίσει και να πληρώσει τα έμμισθα σκουλήκια του.

Στον Ελλαδικό χώρο, τώρα, από τους αρχαίους χρόνους, η φορολογία ήταν από τα βασικά μέσα καταλήστευσης-καταπίεσης των πληθυσμών. Φορολογία που παρουσίαζε διαφορετικά χαρακτηριστικά ανά περιοχή με βάση τις κατά τόπους ανάγκες των εξουσιαστών και το πολιτικό σύστημα που χρησιμοποιούσε η κάθε μία από τις πόλεις-κράτη (τυραννία, ολιγαρχία, δημοκρατία). Ή η επιβολή φορολογίας των ισχυρότερων κρατών στα υποτελή (οι φόροι που έπρεπε π.χ. να πληρώνουν οι υποτελείς της Αθηναϊκής συμμαχίας - ουσιαστικά δηλαδή οι καταπιεσμένοι των περιοχών αυτών - στην Αθήνα). Η Αθηναϊκή δημοκρατία μάλιστα ήταν αυτή που προχώρησε περισσότερο από τα άλλα κράτη στην θεσμοθέτηση της καταλήστευσης και που προσπάθησε να την παρουσιάσει με το «ανθρώπινο» προσωπείο της προόδου. Η βαριά φορολογία συνεχίστηκε και στην Ελληνιστική και Ρωμαϊκή εποχή και οργανώθηκε ακόμη πιο καλά,οδηγώντας, από την άλλη πλευρά, σε πολύμορφη δράση έναντι των κρατιστών και σε μεγάλες εξεγέρσεις όπως πχ. αυτή της Ηλείας στα πρώτα μεταχριστιανικά χρόνια.

Στους Βυζαντινούς χρόνους η βαριά φορολογία οδήγησαν στην εξαθλίωση των κατοίκων, στην αρπαγή της γης από τους κατά τόπους ευγενείς, τους λεγόμενους Δυνατούς, αλλά και έδιναν την αφορμή σε μεγάλες και, πολλές φορές, μακρόχρονες εξεγέρσεις των καταπιεσμένων, που το κράτος τσάκιζε με τον στρατό του και εκδικούνταν τους εξεγερμένους με σφαγές, καταστροφές πόλεων, των χωριών και της υπαίθρου, με μετακινήσεις πληθυσμών κτλ.

Πολλοί κάτοικοι για να γλυτώσουν από τη φορολογία και τη γενικευμένη άγρια καταπίεση του κράτους κατέφευγαν στην ληστεία και την πειρατεία οι οποίες, πολλές φορές, έπαιρναν και καθαρά κοινωνικά αντικρατικά χαρακτηριστικά και αποτέλεσαν τον πρόδρομο των κλεφτών - πειρατών της Τουρκοκρατίας.

Άλλοι, πάλι, γίνονταν καλόγεροι -χωρίς να έχουν σχέση με τη θρησκεία- γιατί έτσι ούτε πλήρωναν φόρους, ούτε γίνονταν στόχος των Δυνατών αλλά ούτε και στρατολογούνταν από το κράτος με αποτέλεσμα λίγο πριν την εγκατάσταση των Φράγκων στο θρόνο της Κωνσταντινούπολης να υπάρχουν πολλοί περισσότεροι καλόγεροι παρά στρατιώτες.

Στη Φραγκοκρατία, η φορολογία και η εφευρετικότητα των εξουσιαστών διέπρεψε (δεκάδες έμμεσοι και άμεσοι φόροι , έκτακτες φορολογίες για το καθετί) και το κράτος, η εκκλησία και οι ευγενείς ρουφούσαν με κάθε τρόπο τον ιδρώτα των καταπιεσμένων.

Στην Τουρκοκρατία ένα μεγάλο πλέγμα από Χαράτσια μαζί με τον Κεφαλικό φόρο έκαναν τον πληθυσμό «Ελληνες», «Τούρκους», «Βλάχους», «Βούλγαρους», «Εβραίους» και άλλους, να στενάζουν. Ειδικά σώματα φοροεισπρακτόρων οι «Ντελματζήδες» που με τη βοήθεια και τη συνοδεία στρατιωτικών σωμάτων έπαιρναν με τη βία τους φόρους, συνεπικουρούνταν πάντα από τους ντόπιους εκπροσώπους - συνεργάτες του κράτους, που δεν έχαναν ευκαιρία να βουτήθώς επίσης Ανατολής και Δύσης του ηλίου!!!

Η αντίσταση στους Ντελματζήδες πολλές φορές υπήρξε άμεση όταν ολόκληρα χωριά ξεσηκώθηκαν και τους επιτέθηκαν ένοπλα αποτρέποντας τη φοροείσπραξη. Οι φόρο-εισπράκτορες δέχονταν επίσης επιθέσεις από τους κλέφτες που απαλλοτρίωναν τα χρήματα και που πολλές φορές τα επέστρεφαν στους καταπιεσμένους. Επίσης οι κλέφτες επάνδρωναν τις ομάδες τους από τους ανθρώπους που δεν άντεχαν άλλο την καταπίεση και την καταλήστευση του κράτους και των αφεντάδων.

Στις Βενετοκρατούμενες περιοχές η τύχη ήταν η ίδια η απληστία των Βενετών προβλεπτών, οι έκτακτοι φόροι των κατά τόπους κοινοτήτων των ευγενών, η δεκάτη σε κάθε είδος, οι κάθε λογής φόροι, πυροδοτούσαν εξεγέρσεις ενάντια στο κράτος και τους ευγενείς και στάθηκαν αφορμή για μεγάλες κοινωνικές αναταραχές κυρίως στην Κρήτη και τα Επτάνησα.

Με τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους η λήστευση των καταπιεσμένων από τους εξουσιαστές συνεχίστηκε μαζί με την αντίσταση των καταπιεσμένων. Οι φοροτζήδες πήγαιναν να πάρουν τους φόρους με τη βοήθεια στρατού και αστυνομίας ενώ η αντίσταση της κοινωνίας συνεχίζονταν με άρνηση πληρωμής, επιθέσεις εναντίον τους και με τη δράση των κλεφτών. Το κράτος θα αργήσει να επιβάλλει τη «λογική» του πως οι φόροι είναι αναγκαίοι για το «γενικό καλό». Αλλά ακόμη κι όταν κατάφερε να σταματήσει τη βίαιη αντίδραση (με αποτέλεσμα να καταργήσει τα ένοπλα σώματα φοροείσπραξης) η υποσυνείδητη αντίσταση των καταπιεσμένων συνεχίστηκε με πολλούς τρόπους.

Σήμερα, λοιπόν, δεν αποτελεί καθόλου τυχαίο γεγονός πως τα ένοπλα σώματα φοροείσπραξης επανέρχονται...

Η Οικονομία είναι ένα καθοριστικό στοιχείο ρύθμισης της ζωής των ανθρώπων από τους εξουσιαστές. Το είδος, ο τρόπος, η ποσότητα των αγαθών που θα παραχθεί και θα διανεμηθεί, οι ώρες δουλειάς που θα απαιτηθούν και οι κανόνες συμπεριφοράς στους χώρους δουλειάς, όλα καθορίζονται μική απαίτηση - φόρο που θα αποκτήσει το κράτος απ' τους ανθρώπους, επιβαρύνοντας για ακόμη μια φορά τους οικονομικά αδύναμους.

Το στοιχείο του διαχωρισμού μ' αυτά τα κριτήρια επεκτείνεται και ευρύτερα ανάμεσα σε λαούς. Έτσι έχουμε πλούσιες - φτωχές χώρες, τριτοκοσμικές - σύγχρονες στές να χαρίζουν ψίχουλα μεγαλοψυχίας, τα οποία θα τους επιτρέψουν για ακόμη μια φορά να ελέγχουν αυτοί κομμάτια του πλανήτη γεμίζοντας, όπως πάντα, τις τσέπες τους. Η ισχυρή οικονομία τους μετριέται κατά πόσο κατάφεραν να μεταφράσουν σε χρυσό, το μόχθο και το αίμα χιλιάδων καταπιεσμένων, η οικονομία ως μορφή και όχι ως ουσία, δηλαδή στοιχείο επιβολής της κυριαρχίας, οργανώθηκε με διαφορετικό τρόπο στο καθένα.

Η φορολογία παρ' όλα αυτά παρέμεινε ο πιο βασικός τρόπος άντλησης οικονομικής δύναμης από τους καταπιεσμένους. Έτσι οι διαφο-

μαχίας - ουσιαστικά δηλαδή οι καταπιεσμένοι των περιοχών αυτών - στην Αθήνα). Η Αθηναϊκή δημοκρατία μάλιστα ήταν αυτή που προχώρησε περισσότερο από τα άλλα κράτη στην θεσμοθέτηση της καταλήστευσης και που προσπάθησε να την παρουσιάσει με το «ανθρώπινο» προσωπείο της προόδου. Η βαριά φορολογία συνεχίστηκε και στην Ελληνιστική και Ρωμαϊκή εποχή και οργανώθηκε ακόμη πιο καλά,οδηγώντας, από την άλλη πλευρά, σε πολύμορφη δράση έναντι των κρατιστών και σε μεγάλες εξεγέρσεις όπως πχ. αυτή της Ηλείας στα πρώτα μεταχριστιανικά χρόνια.

Στους Βυζαντινούς χρόνους η βαριά φορολο-

έμμεσοι και άμεσοι φόροι , έκτακτες φορολογίες για το καθετί) και το κράτος, η εκκλησία και οι ευγενείς ρουφούσαν με κάθε τρόπο τον ιδρώτα των καταπιεσμένων.

Στην Τουρκοκρατία ένα μεγάλο πλέγμα από Χαράτσια μαζί με τον Κεφαλικό φόρο έκαναν τον πληθυσμό «Έλληνες», «Τούρκους», «Βλάχους», «Βούλγαρους», «Εβραίους» και άλλους, να στενάζουν. Ειδικά σώματα φοροεισπρακτόρων οι «Ντελματζήδες» που με τη βοήθεια και τη συνοδεία στρατιωτικών σωμάτων έπαιρναν με τη βία τους φόρους, συνεπικουρούνταν πάντα από τους ντόπιους εκπροσώπους - συνεργάτες του κράτους, που δεν έχαναν ευκαιρία να βουτή-

χίζονταν με άρνηση πληρωμής, επιθέσεις εναντίον τους και με τη δράση των κλεφτών. Το κράτος θα αργήσει να επιβάλλει τη «λογική» του πως οι φόροι είναι αναγκαίοι για το «γενικό καλό». Αλλά ακόμη κι όταν κατάφερε να σταματήσει τη βίαιη αντίδραση (με αποτέλεσμα να καταργήσει τα ένοπλα σώματα φοροείσπραξης) η υποσυνείδητη αντίσταση των καταπιεσμένων συνεχίστηκε με πολλούς τρόπους.

Σήμερα, λοιπόν, δεν αποτελεί καθόλου τυχαίο γεγονός πως τα ένοπλα σώματα φοροείσπραξης επανέρχονται...

Η Οικονομία είναι ένα καθοριστικό στοιχείο ρύθμισης της ζωής των ανθρώπων από τους εξουσιαστές. Το είδος, ο τρόπος, η ποσότητα των αγαθών που θα παραχθεί και θα διανεμηθεί, οι ώρες δουλειάς που θα απαιτηθούν και οι κανόνες συμπεριφοράς στους χώρους δουλείας, όλα καθορίζονται όχι βέβαια σύμφωνα με τις ανάγκες των ανθρώπων αλλά του κράτους και των αφεντικών.

Με βάση τα οικονομικά κριτήρια (τίτλοι ιδιοκτησίας - αμοιβής εργασίας) που καθορίζονται όπως είπαμε από τους ίδιους τους εξουσιαστές, γίνεται διαχωρισμός - κατηγοριοποίηση των ανθρώπων σε μια κλίμακα που ξεκινά από τη φτώχεια και την εξαθλίωση - που ισοδυναμεί με προσπάθεια επιβίωσης - και καταλήγει στην χλιδή, σ' αυτούς που τα 'χουν όλα και ζητούν ακόμη περισσότερα. Τα ίδια οικονομικά κριτήρια θα καθορίσουν και την οικονομική απαίτηση - φόρο που θα αποκτήσει το κράτος απ' τους ανθρώπους, επιβαρύνοντας για ακόμη μια φορά τους οικονομικά αδύναμους.

Το στοιχείο του διαχωρισμού μ' αυτά τα κριτήρια επεκτείνεται και ευρύτερα ανάμεσα σε λαούς. Έτσι έχουμε πλούσιες - φτωχές χώρες, τριτοκοσμικές - σύγχρονες χώρες, ανάλογα με τον τρόπο, με τον οποίο οι ντόπιοι εξουσιαστές διαχειρίστηκαν τον πλούτο των αγαθών και των ανθρώπων της κάθε περιοχής. Σήμερα οι ΗΠΑ και η Ευρώπη των οποίων η ιστορία έχει γραφτεί με αίμα θεωρούνται αναπτυγμένες, γιατί κατάφεραν να συγκεντρώσουν τον πλούτο όλης της γης, σε σημείο μάλιστα να προβαίνουν τώρα και σε «αγαθοεργίες» περιβαλλοντολογικής και επισιτικής βοήθειας στις υπανάπτυκτες χώρες. Η οικονομικά πλεονεκτική τους θέση, δίνει τη δυνατότητα στους Ευρωπαίους και Αμερικανούς εξουσιαστές να χαρίζουν ψίχουλα μεγαλοψυχίας, τα οποία θα τους επιτρέψουν για ακόμη μια φορά να ελέγχουν αυτοί κομμάτια του πλανήτη γεμίζοντας, όπως πάντα, τις τσέπες τους. Η ισχυρή οικονομία τους μετριέται κατά πόσο κατάφεραν να μεταφράσουν σε χρυσό, το μόχθο και το αίμα χιλιάδων καταπιεσμένων, ληστεύοντας και καταστρέφοντας κάθε τι χρήσιμο που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν οι άνθρωποι αυτοί στο χώρο που γεννήθηκαν.

Η φτώχεια και ο πλούτος είναι δημιούργημα των εξουσιαστών. Η οικονομία, είτε πρόκειται για τα γεμάτα χρυσό θησαυροφυλάκια των παλατιών, είτε για τις διάφορες επιστημονικές θεωρίες των σύγχρονων οικονομολόγων και τους ναούς τους χρήματος (Τράπεζες, χρηματιστήρια), αποτελούσε πάντα ουσιαστικό στοιχείο της Κυριαρχίας.

Με τη σύσταση των κρατών, η οικονομία ως μορφή και όχι ως ουσία, δηλαδή στοιχείο επιβολής της κυριαρχίας, οργανώθηκε με διαφορετικό τρόπο στο καθένα.

Η φορολογία παρ' όλα αυτά παρέμεινε ο πιο βασικός τρόπος άντλησης οικονομικής δύναμης από τους καταπιεσμένους. Έτσι, οι διαφορές του «κεφαλικού» φόρου για παράδειγμα στην Τουρκοκρατία με την σημερινή φορολογική δήλωση είναι περισσότερο διοικητικές παρά ουσιαστικές. Σίγουρα, η ωμότητα με την οποία εισπράττονταν οι φόροι τους προηγούμενους αιώνες έχει ντυθεί με φαινομενικά «λογικά» επιχειρήματα προσπαθώντας να αποκρυφτεί, η αισχρότητα της αλήθειας. Το στοιχείο της επιβολής παρέμεινε αναλλοίωτο καθώς επίσης και το γεγονός ότι οι φόροι στηρίζουν και διατηρούν τον εξουσιαστικό μηχανισμό στην οποιαδήποτε μορφή του ανά τους αιώνες.

Η στήριξη αυτή σημαίνει πως το κράτος γίνεται κάθε φορά τεχνικά και οργανωτικά, όλο και πιο δυνατότερο απέναντι στους καταπιεσμένους για να είναι σε θέση να αντιμετωπίζει οποιαδήποτε εξέγερση διαιωνίζοντας την εκμετάλλευση τους. Ο τεχνικός εξοπλισμός του κράτους (στρατός, όπλα) και ο εκσυγχρονισμός του, με την πρόφαση των εξωτερικών εχθρών, σίγουρα θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στο μοναδικό εχθρό του κράτους: τους καταπιεσμένους και την Επανάσταση τους. Η ιστορία έχει αρκετά παραδείγματα για την εφαρμογή αυτής της δυνατότηταςαπό πλευράς του κράτους.

Προσπαθούν να πείσουν, λοιπόν, ότι δίνοντας χρήματα στο κράτος υποτίθεται ότι συμμετέχουν στη δημιουργία μιας γενικής ευημερίας η οποία προκύπτει απ' την συνεχώς καλύτερη οργάνωση και λειτουργικότητα του κράτους. Ομως, κάθε δραχμή που ενισχύει το κράτος είναι μια ενίσχυση ενάντια στον εαυτό μας. Χιλιάδες ένστολα ή μη, μισθοσυντήρητα όργανα των εξουσιαστών, έτοιμα να δουλέψουν ενάντια σε κάθε απαίτηση για καλύτερη ζωή σε κάθε προσπάθεια επιδίωξης της ελευθερίας πληρώνονται από το στέρημα των υπολοίπων. Γιατί θα πρέπει να νομίζουμε πως είναι ευημερία να γεμίζουμε με χρυσάφι τα χρηματοκιβώτια του κράτους δες ανθρώπους. Και καλούνται οι άνθρωποι αυτοί να στηρίξουν το κράτος και τα όργανά του που είναι φτιαγμένα για να τους συλλάβουν για τα «οικονομικά τους εγκλήματα», δηλαδή την άρνησή τους να πληρώσουν.

Η άρνηση της οικονομικής χάνει τη σημασία της εφ' όσον οι πλούσιοι - εξουσιαστές ποτέ δεν πληρώνουν.

Άλλωστε, η φοροδιαφυγή για αυτούς είναι ένα συνήθες παιχνίδι ανταλλαγμάτων με το κράτος. Η άρνηση πληρωμής από μόνη της όμως και πάλι σίγουρα δεν αποτελεί όλη διαδικασία της φορολογίας είναι συγκροτημένη με νόμους και δικονομικά τερτίπια για να υποχρεώσουν τους ανθρώπους να μπούν στην διαδικασία αυτή. Καλλιεργεί, ακόμα το ΧΑΦΙΕΔΙΣΜΟ που επικροτεί την νομιμοφροσύνη μερικών ανθρωποειδών και σπέρνει τη διχόνοια στους καταπιεσμένους εκμηδενίζοντας την αλληλεγγύη μεταξύ τους. Ο χαφιεδισμός περιέχει και το στοιχείο της συμμετοχής στην εξουσία («όλοι μαζί για να μην υπάρξουν ληστές του «δημοσίου» χρήματος»). Γιατί θα πρέπει να θεωρούμε «δημόσιο» χρήμα τον κόπο και το μόχθο μας;

Τέλος έχουμε το στοιχείο της Τιμωρίας και της ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Ήδη ετοιμάζεται ένα νέο σώμα Δίωξης του Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ) κατά τα πρότυπα των ευρωπαίων εξουσιαστών και ένα πλήθος από Δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια ελεγκτικά κέντρα και επιθεωρητές του Υπουργείου Οικονομικών. Νέα μέτρα καταστολής τα οποία θα κουκουλώσουν και πάλι τα αρρωστημένα πάθη για εύκολο χρήμα. Τα φακελάκια απλώς θα τριπλασιαστούν και θα αφορούν τόσο τα πρωτοβάθμια όσο και τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια ελεγκτικά κέντρα. Το βάρος της υποτιθέμενης αναβάπτισης θα πέσει και πάλι στους ίδιους ανθρώπους που τους λήστευαν και

νους για να είναι σε θέση να αντιμετωπίζει οποιαδήποτε εξέγερση διαιωνίζοντας την εκμετάλλευση τους. Ο τεχνικός εξοπλισμός του κράτους (στρατός, όπλα) και ο εκσυγχρονισμός του, με την πρόφαση των εξωτερικών εχθρών, σίγουρα θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στο μοναδικό εχθρό του κράτους: τους καταπιεσμένους και την Επανάσταση τους. Η ιστορία έχει αρκετά παραδείγματα για την εφαρμογή αυτής της δυνατότηταςαπό πλευράς του κράτους.

Προσπαθούν να πείσουν, λοιπόν, ότι δίνοντας χρήματα στο κράτος υποτίθεται ότι συμμετέχουν στη δημιουργία μιας γενικής ευημερίας η οποία προκύπτει απ' την συνεχώς καλύτερη οργάνωση και λειτουργικότητα του κράτους. Ομως, κάθε δραχμή που ενισχύει το κράτος είναι μια ενίσχυση ενάντια στον εαυτό μας. Χιλιάδες ένστολα ή μη, μισθοσυντήρητα όργανα των εξουσιαστών, έτοιμα να δουλέψουν ενάντια σε κάθε απαίτηση για καλύτερη ζωή σε κάθε προσπάθεια επιδίωξης της ελευθερίας πληρώνονται από το στέρημα των υπόλοιπων. Γιατί θα πρέπει να νομίζουμε πως είναι ευημερία να γεμίζουμε με χρυσάφι τα χρηματοκιβώτια του κράτους και των εξουσιαστών; Το ότι η οικονομία περνά κρίση και όλα αυτά τα κλαψουρίσματα παράκλησης περί στήριξης της εθνικής οικονομίας θα πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορους μπρός στον καημό των εξουσιαστών να γίνουν λίγο πιο πλούσιοι και να κλέψουν και αυτοί κάτι όπως οι προηγούμενοι και οι πιο προηγούμενοι. Γιατί θα πρέ-

για τα «οικονομικά τους εγκλήματα», δηλαδή την άρνησή τους να πληρώσουν.

Η άρνηση της οικονομικής

αφαίμαξης που ισοδυναμεί με εξάντληση των πηγών επι-

το κράτος. Η άρνηση πληρωμής από μόνη της όμως και πάλι σίγουρα δεν αποτελεί ο-

λικό αντικρατικό αγώνα, αλλά μια συνολική άρνηση αυ-

ακόμα το ΧΑΦΙΕΔΙΣΜΟ που επικροτεί την νομιμοφροσύνη μερικών ανθρωποειδών και σπέρνει τη διχόνοια στους καταπιεσμένους εκμηδενίζοντας την αλληλεγγύη μεταξύ τους. Ο χαφιεδισμός περιέχει και το στοιχείο της συμμετοχής στην εξουσία («όλοι μαζί για να μην υπάρξουν ληστές του «δημοσίου» χρήματος»). Γιατί θα πρέπει να θεωρούμε «δημόσιο» χρήμα τον κόπο και το μόχθο μας;

Τέλος έχουμε το στοιχείο της Τιμωρίας και της ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Ήδη ετοιμάζεται ένα νέο σώμα Δίωξης του Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ) κατά πρότυπα των ευρωπαίων εξουσιαστών και ένα πλήθος από Δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια ελεγκτικά κέντρα και επιθεωρητές του Υπουργείου Οικονομικών. Νέα μέτρα καταστολής τα οποία θα κουκουλώσουν και πάλι τα αρρωστημένα πάθη για εύκολο χρήμα. Τα φακελάκια απλώς θα τριπλασιαστούν και θα αφορούν τόσο τα πρωτοβάθμια όσο και τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια ελεγκτικά κέντρα. Το βάρος της υποτιθέμενης αναβάπτισης θα πέσει και πάλι στους ίδιους ανθρώπους που τους λήστευαν και τους τρομοκρατούσανε μια ζωή.

Όμως, σίγουρα, όσο φόβο και αν προσπαθούν να σπείρουν, οι φυλακές τους θα είναι πολύ λίγες να σταθούν εμπόδιοστην συνολική απόφαση των καταπιεσμένων.

ΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΥ-

πων. Γιατί θα πρέπει να νομίζουμε πως είναι ευημερία να γεμίζουμε με χρυσάφι τα χρηματοκιβώτια του κράτους και των εξουσιαστών; Το ότι η οικονομία περνά κρίση και όλα αυτά τα κλαψουρίσματα παράκλησης περί στήριξης της εθνικής οικονομίας θα πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορους μπρός στον καημό των εξουσιαστών να γίνουν λίγο πιο πλούσιοι και να κλέψουν και αυτοί κάτι όπως οι προηγούμενοι και οι πιο προηγούμενοι. Γιατί θα πρέπει να δείξουμε ευαισθησία στις φιλοδοξίες των δυναστών μας για περισσότερο πλούτο; Η μοναδική αληθινή κρίση είναι το δράμα της οικονομικής απόγνωσης η οποία οδηγεί σε τρέλα, αυτοκτονία και εξαθλίωση χιλιά

αφαίμαξης που ισοδυναμεί με εξάντληση των πηγών επιβίωσης για κάθε εργαζόμενο στα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς είναι μια υγιής αντίδραση. Βέβαια η άρνηση αυτή πρέπει να περιέχει κοινωνικά στοιχεία δηλαδή, να αφορά τους καταπιεζόμενους. Σε αντίθετη περίπτωση

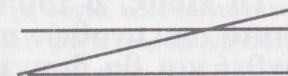
λικό αντικρατικό αγώνα, αλλά μια συνολική άρνηση αυτού του είδους μπορεί να αποτελέσει ισχυρό σαμποτάζ απέναντι στο κράτος.

Η φορολογία συγκεντρώνει όλα τα στοιχεία ενός θεσμού. Και σ' αυτήν την περίπτωση έχουμε τα στοιχεία της ΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΓΗΣ. Η

μενης αναβάπτισης θα πέσει και πάλι στους ίδιους ανθρώπους που τους λήστευαν και τους τρομοκρατούσανε μια ζωή.

Όμως, σίγουρα, όσο φόβο και αν προσπαθούν να σπείρουν, οι φυλακές τους θα είναι πολύ λίγες να σταθούν εμπόδιο στην συνολική απόφαση των καταπιεσμένων.

ΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΒΑΦΤΙΣΑΝΕ ΤΗΝ ΑΔΙΚΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

ΓΑΛΛΙΑ

Στις 5 Οκτώβρη 1994, δυο νεαροί αναρχικοί η Φλοράν Ρέϊ, 19 ετών και ο σύντροφός της 21 ετών εισβάλλουν σε αστυνομικό τμήμα στη συνοικία Πορτ ντε Παντέν στο Παρίσι. Αφού ρίχνουν δακρυγόνα για να εξουδετερώσουν δύο μπάτσους αφαιρούν τα όπλα τους και διαφεύγουν. Στη συνέχεια σταματούν ένα ταξί, παίρνουν όμηρους τον σωφέρ και τον πελάτη του και ξεκινούν μια διαδρομή από την πλατεία της Νασιόν μέχρι το δάσος της Βενσέν στη Δωδεκάτη συνοικία του Παρισιού. Στη διαδρομή ο ταξιτζής ρίχνει το αυτοκίνητο επάνω σ' ένα περιπολικό με σκοπό να ειδοποιήσει μ' αυτό τον τρόπο τους μπάτσους. Το πληρώνει όμως με τον τρόπο που του ταίριαζε. Καθώς οι μπάτσοι πλησιάζουν το ταξί επακολουθεί ανταλλαγή πυροβολισμών με δύο μπάτσους κι ένα καταδότη ταξιτζή λιγότερους.

Η καταδίωξη από τους μπάτσους παίρνει τέλος στο δάσος της Βενσέν. Εν τω μεταξύ στην ανταλλαγή πυρών που συνεχιζόταν βρίσκεται νεκρός ένας ακόμη μπάτσος ενώ τραυματίζεται σοβαρά στο θώρακα ο 21χρονος αναρχικός. Τραυματίστηκαν ακόμα έξι άτομα που έτυχε να βρίσκονται στη διαδρομή ενώ ο επιβάτης του ταξί κατέληξε κι αυτός στο νοσοκομείο με μια σφαίρα στο γόνατο και σε κατάσταση ισχυρού σοκ.

Η Φλοράν Ρέϊ αρνείται αρχικά να μιλήσει στους μπάτσους. Τελικά, όμως, αποκαλύπτεται η ταυτότητά της. Το κράτος ακολουθώντας την συνηθισμένη λογική του προχωρά σε ψυχιατρική εξέταση της Ρέϊ, από την οποία αποδεικνύεται πως δεν είναι εθισμένη σε τοξικές ουσίες.

Στο σπίτι των δύο αναρχικών βρίσκονται κείμενα που αναφέρονται σε απόπειρα σύστασης ενός δικτύου «Οργάνωσης Επαναστατικής Προπαγάνδας», για την κινητοποίηση σε «αναρχικές-μηδενιστικές-ατομικιστικές» πράξεις εξέγερσης και βίας.

Η Αναρχική Ομοσπονδία της Γαλλίας μπροστά στο κύμα αντιαναρχικής προπαγάνδας που εξαπολύθηκε από το κράτος και τα όργανά του έσπευσε να δηλώσει πως οι δύο Αναρχικοί «δεν ανήκαν στο Αναρχικό κίνημα».

Η κοινωνική αλληλεγγύη, πάντως, βρίσκεται πολύ μακρυά από οποιασδήποτε μορφής αποποιήσεις. Ο αγώνας για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας κι εκμετάλλευσης, ιστορικά και κοινωνικά έχει αναδείξει τόσο γενικευμένες απόπειρες όσο και ατομικές πράξεις εξέγερσης κι απελευθερωτικής βίας, οι οποίες σε καμιά περίπτωση δεν χάνουν την κοινωνική τους διάσταση.

Η κομματική και περιχαρακωτική αντίληψη και πρακτική που αξιολογεί τους ανθρώπους σε «εντός» και «εκτός» κινήματος γίνεται για άλλη μια φορά ξεκάθαρο πόσο αντίθετα βρίσκεται στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Περί Φυλάκων, Φυλακών και Αναμορφωτών

Ενας από τους ευαίσθητους τομείς για τη διατήρηση της κρατικής τάξης είναι οι φυλακές και το ονομαζόμενο γενικότερα σωφρονιστικό σύστημα.

Ο ντόρος που έχει ξεσπάσει στο διάστημα του τελευταίου χρόνου και συνεχίζεται με αυξομειώσεις αποτελεί μια συντονισμένη προσπάθεια προς πολλές κατευθύνσεις και με ποικίλες επιδιώξεις. Πρωταρχική σημασία, μέσα σ' όλ' αυτά, αποδίδεται στον λεγόμενο εκσυγχρονισμό του σωφρονιστικού συστήματος.

Οι διάφορες διακυμάνσεις που παίρνει αυτός ο θόρυβος σχετίζονται με την προσπάθεια των κρατιστών να ελέγξουν την εξεγερτική διάθεση και να αποτρέψουν τις εξελίξεις που μπορεί να έχει αυτή.

Είναι, πέρα από κάθε αμφισβήτηση, πολύ σημαντικό για το κράτος να ελέγξει αυτή τη διάθεση αφού είναι δεδομένο και καταγραμμένο μέσα στην κοινωνική πρακτική των τελευταίων ιδιαίτερα χρόνων πως οι φυλακισμένοι, σε γενικές γραμμές, είναι ένα από τα μη ελεγχόμενα από το κράτος κομμάτια της κοινωνίας.

Ο συνδυασμός των κινήσεων των κρατιστών αποτελείται από δύο παράγοντες. Ο πρώτος έχει σχέση με την προβολή ενός ανθρωπιστικού προσωπείου. Ο δεύτερος αποσκοπεί στην κατασυκοφάντηση των αγώνων των φυλακισμένων, δημιουργώντας και προβάλλοντας όλο εκείνο το σύνολο από εικόνες που βολεύει τους διαχειριστές της κιτνωδίας.

έτσι κι αλλιώς τα όρια των φυλακών και της δικαιοσύνης.

Ενα από τα σημεία στα οποία τα όργανα του κράτους προσπάθησαν να επικεντρώσουν την προσοχή του κόσμου ήταν στο ότι οι εξεγέρσεις στις φυλακές ήταν και μπορούν να είναι κατασκευασμένες από ορισμένα κυκλώματα και πως το στοιχείο της κοινωνικής έκρηξης σ' αυτούς τους χώρους είναι ένα τεχνικό γεγονός.

Σαν επακόλουθο αυτής της άποψης επιχειρήθηκε το επόμενο βήμα που ήταν η προσπάθεια να παρουσιαστεί μια ολοκληρωμένη κλικοποίηση μέσα στις φυλακές όπου οι κρατούμενοι αποτελούν έρμαια των συμφερόντων της τάδε ή της δείνα κλίκας.

Ολα καλά κι ωραία για τους κρατιστές μέχρι εδώ. Αφού υπερτόνισαν τα γεγονότα κατά πως τους συμφέρει στη συνέχεια άρχισαν μια καμπάνια για τη δήθεν εξάλειψη των κυκλωμάτων μέσα στις φυλακές και των διασυνδέσεων που έχουν αυτά μέσα στη δικαιοσύνη γενικότερα.

Το κράτος μη έχοντας πολλά περιθώρια ελιγμών για την άμεση πραγματοποίηση των εξαγγελιών αναμόρφωσης του σωφρονιστικού συστήματος (ή ορθότερα καλλωπισμού της βαρβαρότητας) προσπαθεί να κερδίσει χρόνο. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας του άνοιξε μια διαδικασία αποπροσανατολισμού αναζητώντας «δηλωσίες» μέσα από το χώρο των φυλακισμένων και συνεπίκουρους στα διάφορα εξουσιαστικά παιχνίδια και δια-

παρξης και δράσης ορισμένων ατόμων. Στον κοινωνικό αγώνα δεν υπάρχουν «φίρμες» κι όσοι πιστεύουν κάτι τέτοιο πέραν του ότι διαψεύδονται πανηγυρικά από το διαρκή κοινωνικό αγώνα αναπαράγουν αναμφίβολα την κρατιστική άποψη. Βέβαια, το κράτος από τη μεριά του, πάντοτε προσπαθεί να δημιουργήσει τέτοιες «φίρμες» προκειμένου να τις χρησιμοποιήσει ενάντια στους αγωνιζόμενους. Κάτι που είναι γεγονός και μια σημαντική εμπειρία στην πορεία του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η πρόσκληση προς τους «δηλωσίες» είχε σχετικά μικρή απήχηση. Αντίθετα πέρα από τα ελεγχόμενα όρια άρχισαν να ξεθαρρεύουν κάποιοι και να τα λένε «έξω από τα δόντια». Τότε άρχισαν να εκδηλώνονται κάποιες «περίεργες» αυτοκτονίες και θάνατοι από υπερβολική δόση ναρκωτικών. Φυσικά και εδώ οι κρατιστές προσπάθησαν να παρουσιάσουν την εικόνα που τους σύμφερε. Οτι, δηλαδή, οι κρατούμενοι συνεργάζονται και ενισχύουν τις προσπάθειες των διαχειριστών της κρατικής βαρβαρότητας και υποκρισίας.

Η διαμάχη ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της εξουσίας δεν παράλειψε στο ελάχιστο την κοινή τους προσπάθεια να καταστείλουν την εξεγερτική διάθεση των φυλακισμένων. Η πλημμύρα από ναρκωτικές ουσίες κάθε λογής, το ξαμόλυμα των μπράβων των φυλακών, η ένταση των σχέσεων α-

σε σχέση με τα όσα ίσχυαν προηγούμενα και η αλλαγή προσώπων. Δεν πρόκειται λοιπόν για κανενός είδους προσπάθεια εξάλειψης των λεγόμενων κυκλωμάτων αλλά για τον έλεγχο τους από τη μια ή την άλλη μεθόδευση.

Σε κάθε ενδοεξουσιαστική σύγκρουση μετά την επικράτηση μιας άποψης υπάρχει πάντοτε ο συμβιβασμός και ο συγκερασμός με την αντίθετη, αφού ο στόχος παραμένει ο ίδιος. Αλλά και στη διάρκεια των συγκρούσεων αυτών οι επί μέρους συγκερασμοί δεν λείπουν. Πάνω σ' αυτό είδαμε πολύ συγκεκριμένα τη σύμπλευση του «ανθρωπιστή» Κουβελάκη με τον Κόκκινο του Αρείου Πάγου.

Οι διαχειριστές της αθλιότητας προσπαθούν να αποκομίσουν κάθε είδους οφέλη από τις καταστάσεις που οι ίδιοι δημιουργούν. Προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους δείχνουν πόσο αδίστακτοι είναι. Ετσι, έχοντας πάντα τη λογική και την πρακτική της χρησιμοποίησης ανθρώπων και καταστάσεων ξεχείλισαν το βούρκο που έχουν δημιουργήσει μέσα στις φυλακές.

Ο στόχος είναι έκδηλος. Να εμφανιστεί όσο το δυνατόν πιο αποκρουστική η εικόνα για τους ομήρους του, η οποία σε συνδυασμό με την αχαλίνωτη βαρβαρότητα που ενθαρρύνεται στους χώρους εγκλεισμού επιδιώκει όχι μόνο την απομάκρυνση κάθε εξεγερτικής προοπτικής, αλλά και στο βαθμό που θα εκδηλωθεί ένα τέτοιο

επιδιώξεις. Πρωταρχική σημασία, μέσα σ' όλ' αυτά, αποδίδεται στον λεγόμενο εκσυγχρονισμό του σωφρονιστικού συστήματος.

Οι διάφορες διακυμάνσεις που παίρνει αυτός ο θόρυβος σχετίζονται με την προσπάθεια των κρατιστών να ελέγξουν την εξεγερτική διάθεση και να αποτρέψουν τις εξελίξεις που μπορεί να έχει αυτή.

Είναι, πέρα από κάθε αμφισβήτηση, πολύ σημαντικό για το κράτος να ελέγξει αυτή τη διάθεση αφού είναι δεδομένο και καταγραμμένο μέσα στην κοινωνική πρακτική των τελευταίων ιδιαίτερα χρόνων πως οι φυλακισμένοι, σε γενικές γραμμές, είναι ένα από τα μη ελεγχόμενα από το κράτος κομμάτια της κοινωνίας.

Ο συνδυασμός των κινήσεων των κρατιστών αποτελείται από δύο παράγοντες. Ο πρώτος έχει σχέση με την προβολή ενός ανθρωπιστικού προσωπείου. Ο δεύτερος αποσκοπεί στην κατασυκοφάντηση των αγώνων των φυλακισμένων, δημιουργώντας και προβάλλοντας όλο εκείνο το σύνολο από εικόνες που βολεύει τους διαχειριστές της κιτνωδίας.

Είναι χρήσιμο στην προκείμενη περίπτωση να ειπωθεί πως δε θα πρέπει να θεωρείται ότι ο κόσμος των φυλακών αποτελείται είτε από αγγέλους είτε από καθάρματα αποκλειστικά. Η τελευταία μάλιστα εικόνα, είναι ένα ζήτημα με το οποίο ασχολούνται οι εξουσιαστές και τα όργανά τους προκειμένου να παρουσιάσουν ένα άλλοθι για τα κρατικά εγκλήματα που συντελούνται μέσα κι έξω από τις φυλακές. Γιατί, οι άνθρωποι μπορεί μεν να έχουν ελαττώματα ή προτερήματα, όμως ο πλαστουργός της απανθρωπιάς είναι τα κράτος και τα όργανά του.

Μετά το γνωστό τραγελαφικό γεγονός της απεργίας πείνας του Γ. Πετρόπουλου και τις αποφυλακιστήριες δηλώσεις του ενάντια στους φυλακισμένους, άνοιξαν ουσιαστικά οι ασκοί των επί μέρους μεθοδεύσεων κατασυκοφάντησης.

ωνικής έκρηξης σ' αυτούς τους χώρους είναι ένα τεχνικό γεγονός.

Σαν επακόλουθο αυτής της άποψης επιχειρήθηκε το επόμενο βήμα που ήταν η προσπάθεια να παρουσιαστεί μια ολοκληρωμένη κλικοποίηση μέσα στις φυλακές όπου οι κρατούμενοι αποτελούν έρμαια των συμφερόντων της τάδε ή της δείνα κλίκας.

Όλα καλά κι ωραία για τους κρατιστές μέχρι εδώ. Αφού υπερτόνισαν τα γεγονότα κατά πως τους συμφέρει στη συνέχεια άρχισαν μιά καμπάνια για τη δήθεν εξάλειψη των κυκλωμάτων μέσα στις φυλακές και των διασυνδέσεων που έχουν αυτά μέσα στη δικαιοσύνη γενικότερα.

Το κράτος μη έχοντας πολλά περιθώρια ελιγμών για την άμεση πραγματοποίηση των εξαγγελιών αναμόρφωσης του σωφρονιστικού συστήματος (ή ορθότερα καλλωπισμού της βαρβαρότητας) προσπαθεί να κερδίσει χρόνο. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας του άνοιξε μια διαδικασία αποπροσανατολισμού αναζητώντας «δηλωσίες» μέσα από το χώρο των φυλακισμένων και συνεπίκουρους στα διάφορα εξουσιαστικά παιχνίδια και διαμάχες τόσο σε σχέση με τις φυλακές όσο και έξω απ' αυτές.

Κλήθηκαν, λοιπόν, γι' άλλη μια φορά οι κατατρεγμένοι να γίνουν βοηθοί της μιας ή της άλλης εξουσιαστικής μερίδας μέσα στην κυβέρνηση και το κράτος.

Μ' αυτό βέβαια δεν θα πρέπει να νοηθεί πως γίνεται αποδεκτή η κρατική προπαγάνδα για κλικοποίηση των φυλακών. Ούτε βέβαια είναι μέσα στην πραγματικότητα το να υποστηριχτεί πως δεν υπήρξαν ή δεν υπάρχουν διάφορες οργανωμένες συμμορίες που χρησιμοποιούνται για την εξυπηρέτηση των κρατικών συμφερόντων ανάλογα με την περίσταση.

Από αυτό το σημείο, όμως μέχρι που να υποστηρίζεται πως οι εξεγέρσεις είναι αποτέλεσμα της δράσης και του σχεδιασμού των κυκλωμάτων υπάρχει μεγάλη απόσταση. Σε μια τέ-

«φίρμες» προκειμένου να τις χρησιμοποιήσει ενάντια στους αγωνιζόμενους. Κάτι που είναι γεγονός και μια σημαντική εμπειρία στην πορεία του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η πρόσκληση προς τους «δηλωσίες» είχε σχετικά μικρή απήχηση. Αντίθετα πέρα από τα ελεγχόμενα όρια άρχισαν να ξεθαρρεύουν κάποιοι και να τα λένε «έξω από τα δόντια». Τότε άρχισαν να εκδηλώνονται κάποιες «περίεργες» αυτοκτονίες και θάνατοι από υπερβολική δόση ναρκωτικών. Φυσικά και εδώ οι κρατιστές προσπάθησαν να παρουσιάσουν την εικόνα που τους σύμφερε. Οτι, δηλαδή, οι κρατούμενοι συνεργάζονται και ενισχύουν τις προσπάθειες των διαχειριστών της κρατικής βαρβαρότητας και υποκρισίας.

Η διαμάχη ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της εξουσίας δεν παράλειψε στο ελάχιστο την κοινή τους προσπάθεια να καταστείλουν την εξεγερτική διάθεση των φυλακισμένων. Η πλημμύρα από ναρκωτικές ουσίες κάθε λογής, το ξαμόλυμα των μπράβων των φυλακών, η ένταση των σχέσεων αθλιότητας ανάμεσα στους φυλακισμένους παραμένουν τα βασικά μέσα που χρησιμοποιεί το κράτος για να παίξει το παιχνίδι του μέσα στο οποίο περιλαμβάνεται κύρια η αποτροπή κάθε προσπάθειας σύγκρουσης με ό,τι συντρίβει τους φυλακισμένους ανθρώπους.

Αυτή η διαμάχη των κρατιστών όπως είπαμε δεν περιορίζεται μέσα στον χώρο των φυλακών αλλά επεκτείνεται σε ένα μεγάλο μέρος των εξουσιαστικών θεσμών και μηχανισμών. Πρόκειται για απόψεις που έχουν τον ίδιο τελικά σκοπό αλλά χρησιμοποιούν διαφορετικές μεθοδεύσεις, που ξεκινάνε από την ιδιαίτερη οπτική που υπάρχει σε σχέση με τα σχέδια που θέλουν να επιβάλουν.

Κάθε μεθόδευση δίνει μια λυσσαλέα μάχη για την επικράτησή της. Σ' αυτή τη μάχη χρησιμοποιούνται κάθε

ποψης υπάρχει πάντοτε ο συμβιβασμός και ο συγκερασμός με την αντίθετη, αφού ο στόχος παραμένει ο ίδιος. Αλλά και στη διάρκεια των συγκρούσεων αυτών οι επί μέρους συγκερασμοί δεν λείπουν. Πάνω σ' αυτό είδαμε πολύ συγκεκριμένα τη σύμπλευση του «ανθρωπιστή» Κουβελάκη με τον Κόκκινο του Αρείου Πάγου.

Οι διαχειριστές της αθλιότητας προσπαθούν να αποκομίσουν κάθε είδους οφέλη από τις καταστάσεις που οι ίδιοι δημιουργούν. Προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους δείχνουν πόσο αδίστακτοι είναι. Ετσι, έχοντας πάντα τη λογική και την πρακτική της χρησιμοποίησης ανθρώπων και καταστάσεων ξεχείλισαν το βούρκο που έχουν δημιουργήσει μέσα στις φυλακές.

Ο στόχος είναι έκδηλος. Να εμφανιστεί όσο το δυνατόν πιο αποκρουστική η εικόνα για τους ομήρους του, η οποία σε συνδυασμό με την αχαλίνωτη βαρβαρότητα που ενθαρρύνεται στους χώρους εγκλεισμού επιδιώκει όχι μόνο την απομάκρυνση κάθε εξεγερτικής προοπτικής, αλλά και στο βαθμό που θα εκδηλωθεί ένα τέτοιο γεγονός να μπορέσει να απομονωθεί πιο εύκολα και να μην πάρει προεκτάσεις στον ευρύτερο κοινωνικό χώρο, εξ αιτίας της απαξίωσης που θα έχει κατασκευαστεί.

Η συκοφαντία και η προσπάθεια δημιουργίας αρνητικών εντυπώσεων αποτελεί ένα προσφιλές μέσο των κρατιστών όταν έχουν να αντιμετωπίσουν μια κοινωνική έκρηξη σε ένα χώρο στον οποίο δεν είναι ανεπτυγμένος ο έλεγχος τους. Δεν χρειάζεται να πάει κανείς πολύ μακριά. Αρκεί να θυμηθεί τα όσα εκτοξεύθηκαν και συνεχίζονται να καλλιεργούνται σε βάρος των αγωνιζόμενων μαθητών.

Δεν πρόκειται για ζήτημα «ευαισθησίας» σε σχέση με τις φυλακές και τους φυλακισμένους αλλά για μια πολύ προσεγμένη προσπάθεια των κρατιστών. Φυσικά συνδυάζεται και με την ουσία των νομοσχεδίων που θα

προβάλλοντας όλο εκείνο το σύνολο από εικόνες που βολεύει τους διαχειριστές της κτηνωδίας.

Είναι χρήσιμο στην προκείμενη περίπτωση να ειπωθεί πως δε θα πρέπει να θεωρείται ότι ο κόσμος των φυλακών αποτελείται είτε από αγγέλους είτε από καθάρματα αποκλειστικά. Η τελευταία μάλιστα εικόνα, είναι ένα ζήτημα με το οποίο ασχολούνται οι εξουσιαστές και τα όργανά τους προκειμένου να παρουσιάσουν ένα άλλοθι για τα κρατικά εγκλήματα που συντελούνται μέσα κι έξω από τις φυλακές. Γιατί, οι άνθρωποι μπορεί μεν να έχουν ελαττώματα ή προτερήματα, όμως ο πλαστουργός της απανθρωπιάς είναι τα κράτος και τα όργανά του.

Μετά το γνωστό τραγελαφικό γεγονός της απεργίας πείνας του Γ. Πετρόπουλου και τις αποφυλακιστήριες δηλώσεις του ενάντια στους φυλακισμένους, άνοιξαν ουσιαστικά οι ασκοί των επί μέρους μεθοδεύσεων κατασυκοφάντησης.

Ακολούθησαν τρία συμβάντα: Η «αποκάλυψη» του κυκλώματος Φωτάκη ήρθε να συμπληρωθεί με την «εξάρθρωση» της κλίκας του Αραβαντινού και τη, μετά από πολλά, επεισοδιακή παραίτηση του «ανθρωπιστή» Κουβελάκη. Φυσικά και δεν υπήρξε κανενός είδους «αποκάλυψη» σε σχέση με το ρόλο και τη δράση του Φωτάκη και της παρέας του. Όλα όσα υποτίθεται πως βγήκαν στην επιφάνεια ήταν γνωστά εδώ και πολλά χρόνια όχι μόνο στους φυλακισμένους αλλά και σ' όλους όσους είχαν στοιχειώδη εικόνα ή επαφή με το χώρο των κολαστηρίων -και όχι μόνο.

Σε ότι αφορά τις υποθέσεις Αραβαντινού και Κουβελάκη όχι μόνο αποτελούν μια συνέχεια που βρίσκεται σε εξέλιξη αλλά αλληλοδιαπλέκονται μεταξύ τους και βρίσκονται σε συνάρτηση με πολλούς άλλους παράγοντες και καταστάσεις, οι οποίες ξεπερνούν

λωσίες» μέσα από το χώρο των φυλακισμένων και συνεπίκουρους στα διάφορα εξουσιαστικά παιχνίδια και διαμάχες τόσο σε σχέση με τις φυλακές όσο και έξω απ' αυτές.

Κλήθηκαν, λοιπόν, γι' άλλη μια φορά οι κατατρεγμένοι να γίνουν βοηθοί της μιας ή της άλλης εξουσιαστικής μερίδας μέσα στην κυβέρνηση και το κράτος.

Μ' αυτό βέβαια δεν θα πρέπει να νοηθεί πως γίνεται αποδεκτή η κρατική προπαγάνδα για κλικοποίηση των φυλακών. Ούτε βέβαια είναι μέσα στην πραγματικότητα το να υποστηριχτεί πως δεν υπήρξαν ή δεν υπάρχουν διάφορες οργανωμένες συμμορίες που χρησιμοποιούνται για την εξυπηρέτηση των κρατικών συμφερόντων ανάλογα με την περίσταση.

Από αυτό το σημείο, όμως μέχρι που να υποστηρίζεται πως οι εξεγέρσεις είναι αποτέλεσμα της δράσης και του σχεδιασμού των κυκλωμάτων υπάρχει μεγάλη απόσταση. Σε μια τέτοια περίπτωση το αναπάντητο ερώτημα είναι πώς τελικά αυτές οι ανταγωνιστικές στην πραγματικότητα κλίκες βρέθηκαν να συμφωνούν στο βαθμό που οι εξεγέρσεις και οι αποδράσεις αποκτούσαν ένα καθολικό χαρακτήρα;

Μόνο μια κρατιστική μηχανιστική και αστυνομική αντίληψη θα μπορούσε να αποδεχτεί αυτή την εικόνα. Γιατί τέτοιες παραστάσεις δεν προέρχονται από την πραγματικότητα του κοινωνικού αγώνα και δεν λαβαίνουν υπόψη τους την απανθρωπιά που έχει επιβάλλει και διατηρεί το κράτος στους ανθρώπους που έχει κλείσει μέσα στις φυλακές και η οποία ωθεί εκ των πραγμάτων τους ανθρώπους να εξεγείρονται και να δραπετεύουν.

Στο ίδιο εξουσιαστικό μοτίβο κινείται και η άποψη που αποδέχεται πως οι εξεγέρσεις υποκινούνται και πραγματοποιούνται εξ αιτίας της ύ-

μύρα από ναρκωτικές ουσίες κάθε λογής, το ξαμόλυμα των μπράβων των φυλακών, η ένταση των σχέσεων αθλιότητας ανάμεσα στους φυλακισμένους παραμένουν τα βασικά μέσα που χρησιμοποιεί το κράτος για να παίξει το παιχνίδι του μέσα στο οποίο περιλαμβάνεται κύρια η αποτροπή κάθε προσπάθειας σύγκρουσης με ό,τι συντρίβει τους φυλακισμένους ανθρώπους.

Αυτή η διαμάχη των κρατιστών όπως είπαμε δεν περιορίζεται μέσα στον χώρο των φυλακών αλλά επεκτείνεται σε ένα μεγάλο μέρος των εξουσιαστικών θεσμών και μηχανισμών. Πρόκειται για απόψεις που έχουν τον ίδιο τελικά σκοπό αλλά χρησιμοποιούν διαφορετικές μεθοδεύσεις, που ξεκινάνε από την ιδιαίτερη οπτική που υπάρχει σε σχέση με τα σχέδια που θέλουν να επιβάλουν.

Κάθε μεθόδευση δίνει μια λυσσαλέα μάχη για την επικράτησή της. Σ' αυτή τη μάχη χρησιμοποιούνται κάθε είδους αθλιότητες. Εδώ λοιπόν έχει σημασία να ειπωθεί πως η δήθεν προσπάθεια για το κτύπημα και την εξάλειψη των κυκλωμάτων είναι συνδεμένη με την αναδιανομή των αρμοδιοτήτων ανάμεσα στις διάφορες κλίκες και τους μπράβους μέσα στις φυλακές. Κάτι τέτοιο άλλωστε είναι απαραίτητο αν ληφθεί υπ' όψιν πως οι όποιες μεταβολές «εκσυγχρονιστικού» χαρακτήρα για να μπορέσουν να ξεδιπλωθούν χρειάζεται να διαταράξουν και να μεταβάλουν την κατάσταση που υπάρχει.

Αυτή η ανακατωσούρα και η σύγκρουση διαφορετικών μεθόδων, που όπως ειπώθηκε έχουν τον ίδιο στόχο δεν θα απαλείψει κανένα από τα κυκλώματα. Αυτά, θα εξακολουθούν να υπάρχουν όσο θα επιβάλλεται το κράτος και θα υπάρχουν φυλακές. Εκείνο που γίνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις είναι η διαφοροποίησή τους

όχι μόνο την απομάκρυνση κάθε εξεγερτικής προοπτικής, αλλά και στο βαθμό που θα εκδηλωθεί ένα τέτοιο γεγονός να μπορέσει να απομονωθεί πιο εύκολα και να μην πάρει προεκτάσεις στον ευρύτερο κοινωνικό χώρο, εξ αιτίας της απαξίωσης που θα έχει κατασκευαστεί.

Η συκοφαντία και η προσπάθεια δημιουργίας αρνητικών εντυπώσεων αποτελεί ένα προσφιλές μέσο των κρατιστών όταν έχουν να αντιμετωπίσουν μια κοινωνική έκρηξη σε ένα χώρο στον οποίο δεν είναι ανεπτυγμένος ο έλεγχος τους. Δεν χρειάζεται να πάει κανείς πολύ μακριά. Αρκεί να θυμηθεί τα όσα εκτοξεύθηκαν και συνεχίζονται να καλλιεργούνται σε βάρος των αγωνιζόμενων μαθητών.

Δεν πρόκειται για ζήτημα «ευαισθησίας» σε σχέση με τις φυλακές και τους φυλακισμένους αλλά για μια πολύ προσεγμένη προσπάθεια των κρατιστών. Φυσικά συνδυάζεται και με την ουσία των νομοσχεδίων που θα ψηφιστούν αναφορικά με το σωφρονιστικό σύστημα. Το κλίμα που πρέπει να καλλιεργηθεί δεν μπορεί παρά να κατευθύνεται στην αποδοχή των κρατικών προδιαγραφών για τους κλεισμένους μέσα στα κολαστήρια.

Η δίχρονη προσπάθεια του κράτους με διάφορα προπαγανδιστικά πυροτεχνήματα για την «αναμόρφωση» του σωφρονιστικού του συστήματος πέρασε από πολλά στάδια και διαβαθμίσεις μέσα στα οποία ιδιαίτερο ρόλο είχαν οι έπαινοι προς τους «έντιμους» και αδέκαστους δικαστές (Σκυφτούλης - Πετρόπουλος κλπ), για να καταλήξει στην απομάκρυνση του «ανθρωπιστή» Κουβελάκη.

Αυτό το σημείο αποτελεί και το πλέον χαρακτηριστικό στοιχείο της έντονης διαμάχης ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια των διαχειριστών της εξουσίας. Γιατί για κανένα λόγο δε θα πρέπει να θεωρηθεί πως αυτές οι δια

μάχες γίνονται αποκλειστικά για μερικούς τομείς της κυριαρχίας όπως η δικαιοσύνη και οι φυλακές.

Αντίθετα, αγκαλιάζουν πάρα πολλές πλευρές που έχουν να κάνουν με ευρύτερα ζητήματα εφαρμογής των κυριαρχικών σχεδίων και τα οποία έχουν άμεση σχέση με την κοινωνία και τα όσα αυτή θα βρεθεί αναγκασμένη με τη βία και πάλι να αποδεχτεί.

Ο χειρισμός και η προσπάθεια αποδοχής εκ μέρους της κοινωνίας των ειδικών και γενικότερων επιλογών και προοπτικών των κυρίαρχων παρουσιάζεται κάτω από το παραπλανητικό δίλημμα «ανθρωπιστής» ή «σκληρός». Ένα τέτοιο δίλημμα δεν έχει καμιά σημασία για την αγωνιζόμενη κοινωνία γιατί εδώ δεν έχουμε παρά τις όψεις του ίδιου νομίσματος.

Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους ο τρόπος και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες θα υπογραφεί ή θα επικυρωθεί η συνθήκη του Σέγκεν ούτε και α πό ποιόν εξουσιαστή. Ούτε έχει ιδιαίτερη βαρύτητα με ποιο τρόπο και από ποιους θα χρησιμοποιηθούν τα έγγραφα των μυστικών υπηρεσιών και οι διάφοροι χαφιέδες και το γενικότερο ρουφιανόσογο του κάθε κράτους.

Εκείνο που έχει σημασία είναι πως ανεξάρτητα από τις διαφοροποιήσεις που υπάρχουν μεταξύ τους οι κρατιστές στρέφουν πάντα τα πυρά τους ενάντια στην κοινωνία που αγωνίζεται. Κι αυτές οι διαφοροποιήσεις μπορούν και πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν αλλά δεν μπορούν να γίνουν καθοριστικός παράγοντας για την ανάπτυξη των απελευθερωτικών αγώνων της κοινωνίας.

Για τον ίδιο λόγο είτε εφαρμοστούν με τον Α ή τον Β τρόπο τα σχέδια του κράτους σε σχέση με το σωφρονιστικό σύστημα και τη δικαιοσύνη, είτε αποκτήσουν πισίνες οι φυλακές ή κεντρική θέρμανση, ακόμα κι αν κάποτε εκπαιδευτούν οι φύλακες για να μπορούν να συντρίβουν την ανθρωπινότητα με άλλα μέσα εκτός από το βούρδουλα η ουσία παραμένει.

Αυτή την ουσία προσπαθούν να διατηρήσουν οι κρατιστές και να καταστρέψουν από τη μεριά τους οι αγωνιζόμενοι.

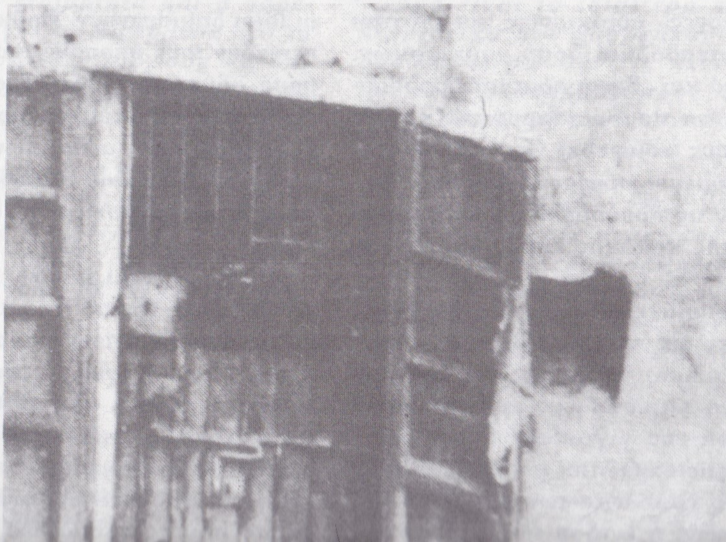
Οι όποιες κατασκευές του κράτους, οι διαμάχες, τα τεχνάσματα και οι διάφορες προσωπίδες, που χρησιμοποιούνται, γρήγορα καταρρέουν μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα του κοινωνικού αγώνα, της σύγκρουσης της ανθρωπινότητας με τη βαρβαρότητα και την κτηνωδία.

Κάθε στιγμή κάθε σπίθα της σύγκρουσης επιστρατεύει όλες τις δυνάμεις της κρατικής βίας. Είναι εκείνη η στιγμή που αποκαλύπτει την ουσία του κράτους και των οργάνων του. Οι κάθε λογής εξουσιαστές ξέρουν πολύ καλά πως κάθε εξέγερση κάτω από οποιαδήποτε αφορμή εκφράζει με σαφή τρόπο και τα στοιχεία της καταστροφής.

Πρόκειται για την κατάσταση απόγνωσης στην οποία εξωθούνται οι φυλακισμένοι άνθρωποι που τους κάνει να εξεγείρονται και να συγκρούονται, να ισοπεδώνουν τα όποια μεγαλόπνοα σχέδια και τα περίτεχνα τερτίπια που προσπαθούν να συγκαλύψουν τα εγκλήματα που πραγματοποιούνται μέσα στα κολαστήρια που ονομάζονται σωφρονιστικά καταστήματα.

Όσες μηχανές και να δουλέψουν οι κρατιστές είναι πολύ δύσκολο να καταπνίξουν την ανθρωπινότητα. Κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά ιδιαίτερα για το χώρο των φυλακών. Οι στιγμές, οι αφορμές για εκρήξεις υπήρχαν και υπάρχουν μεταβάλλοντας τα όνειρα των κάθε είδους εξουσιαστών και των οργάνων τους σε εφιάλτες.

Η μη ελεγχόμενη από τους μηχανισμούς και τους θεσμούς του κράτους δράση των ανθρώπων είναι κάθε στιγμή έτοιμη να δώσει το αποφασιστικό της παρών. Ιδιαίτερα στο χώρο των φυλακών....

γών και προσώπων των κυρίαρχων παρουσιάζεται κάτω από το παραπλανητικό δίλημμα «ανθρωπιστής» ή «σκληρός». Ένα τέτοιο δίλημμα δεν έχει καμιά σημασία για την αγωνιζόμενη κοινωνία γιατί εδώ δεν έχουμε παρά τις όψεις του ίδιου νομίσματος.

Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους ο τρόπος και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες θα υπογραφεί ή θα επικυρωθεί η συνθήκη του Σέγκεν ούτε και ο καθοριστικός παράγοντας για την ανάπτυξη των απελευθερωτικών αγώνων της κοινωνίας.

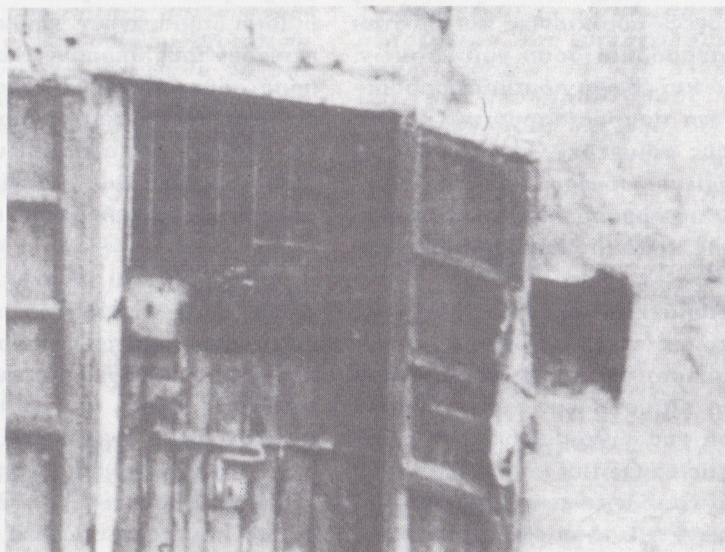
Για τον ίδιο λόγο είτε εφαρμοστούν με τον Α ή τον Β τρόπο τα σχέδια του κράτους σε σχέση με το σωφρονιστικό σύστημα και τη δικαιοσύνη, είτε αποκτήσουν πισίνες οι φυλακές ή κεντρική θέρμανση, ακόμα κι αν κάποτε εκπαιδευτούν οι φύλακες για να μπορούν να συντρίβουν την ανθρωπινότητα με άλλα μέσα εκτός από

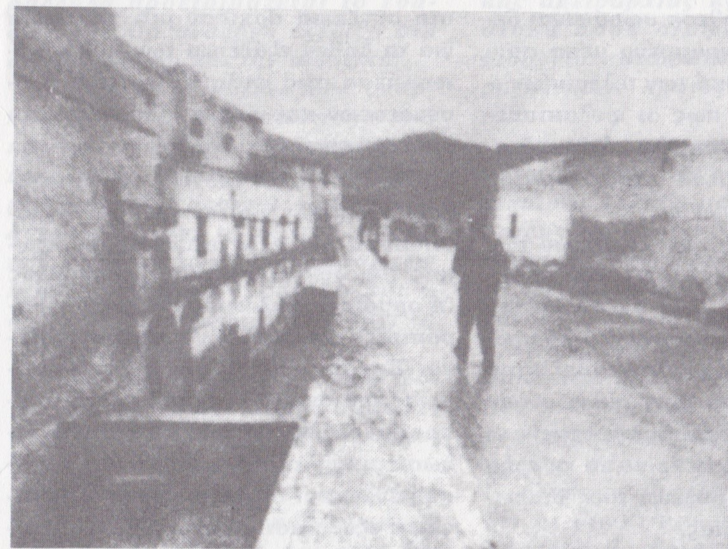
γκρουσης επιστρατεύει όλες τις δυνάμεις της κρατικής βίας. Είναι εκείνη η στιγμή που αποκαλύπτει την ουσία του κράτους και των οργάνων του. Οι κάθε λογής εξουσιαστές ξέρουν πολύ καλά πως κάθε εξέγερση κάτω από οποιαδήποτε αφορμή εκφράζει με σαφή τρόπο και τα στοιχεία της καταστροφής.

Πρόκειται για την κατάσταση απόγνωσης στην οποία εξωθούνται οι φυλακισμένοι άνθρωποι που τους κάνει

όνειρα των κάθε είδους εξουσιαστών και των οργάνων τους σε εφιάλτες.

Η μη ελεγχόμενη από τους μηχανισμούς και τους θεσμούς του κράτους δράση των ανθρώπων είναι κάθε στιγμή έτοιμη να δώσει το αποφασιστικό της παρών. Ιδιαίτερα στο χώρο των φυλακών....

ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΜΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΜΟΣΠΙΤΑ...

Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε αναφερθεί στην προσπάθεια των κρατιστών να προσαρμόσουν τους μηχανισμούς, με τους οποίους επιβάλλονται πάνω στους ανθρώπους, σύμφωνα με τις απαιτήσεις τους και τα γενικότερα σχέδια που έχουν καταστρώσει. Αυτά τα σχέδια, άλλωστε, άλλες φορές αφορούν την τρέχουσα κατάσταση κι άλλες τη συνο-

θέση που έχουν στην ιεραρχία του συστήματος, υποτιμώντας ή υπερτιμώντας κάποιον απ' αυτούς.

Για να γίνει περισσότερο κατανοητό αυτό το ζήτημα δεν έχουμε παρά να δούμε -για παράδειγμα- το ρόλο που έπαιξαν και παίζουν σε κάθε μαθητική κινητοποίηση διάφοροι μηχανισμοί, όπως σύλλογοι καθηγητών, σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων ή και μαθητικά δεκαπενταμελή.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η ουσία ενός συνόλου καταστάσεων οι οποίες δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητες από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Οι θεσμοί, οι μηχανισμοί αλλά και διάφοροι θεσμοποιημένοι μηχανισμοί λειτουργούν ενοποιητικά σε κάθε περίπτωση που οι κοινωνικές δραστηριοποιήσεις έρχονται να διαταράξουν την επιβεβλημένη, από τους κυρίαρχους, τάξη.

Όλα τα πλοκάμια του κράτους δεν λειτουργούν σε κάθε περίπτωση με την ίδια ένταση. Όμως, υ-

των νόμων και των θεσμών ή των υποδείξεων στους κρατιστές να δείξουν ανθρώπινα στοιχεία, ενώ η αντιεξουσία δεν διστάζει να αποδέχεται σε πολλές περιπτώσεις -αν όχι πάντα- την κρατιστική άποψη σύμφωνα με την οποία η εξουσία είναι σύμφυτη με τον άνθρωπο(!!!) κοκ).

Όλοι αυτοί οι ανεπίσημοι μηχανισμοί και οντότητες (ομαδοποιήσεις, οργανώσεις, κινήσεις και κινήματα), δεν θα πρέπει αναγκαστικά να θεωρηθούν πως έχουν άμεση και ευθεία σχέση με τους υπόλοιπους μηχανισμούς του κράτους. Κάτι τέτοιο δεν χρειάζεται να ψαχτεί για να αποδειχτεί η αντικοινωνική και ανταγωνιστική προς την κοινωνική απελευθέρωση φύση και ο σκοπός τους.

Ένα ακόμα παράδειγμα ίσως να βοηθήσει σε κάποιο ξεκαθάρισμα σχετικά με όσα αναφέρουμε. Τα Μαρξιστικά κόμματα αποτελούν θεσμούς και μηχανισμούς οι οποίοι προσπαθούν να επιβάλουν

ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΜΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΜΟΣΠΙΤΑ...

Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε αναφερθεί στην προσπάθεια των κρατιστών να προσαρμόσουν τους μηχανισμούς, με τους οποίους επιβάλλονται πάνω στους ανθρώπους, σύμφωνα με τις απαιτήσεις τους και τα γενικότερα σχέδια που έχουν καταστρώσει. Αυτά τα σχέδια, άλλωστε, άλλες φορές αφορούν την τρέχουσα κατάσταση κι άλλες τη συνολικότερη προοπτική στην προσπάθεια διατήρησης της κυριαρχίας τους.

Γι' αυτό, δεν θα χρειαστεί να επαναλάβουμε με λεπτομέρεια όλα όσα έχουν ειπωθεί, σε σχέση με διάφορα ζητήματα, τα οποία έτσι ή αλλιώς είναι γνωστά και άμεσα αντιληπτά μέσα από τις καταστάσεις που οι ίδιοι οι άνθρωποι εξαναγκαστικά δέχονται και αντιπαλεύουν.

Είναι, παρ' όλ' αυτά, χαρακτηριστικό πως αυτή η συνολική προσπάθεια των κρατιστών δεν γίνεται με τρόπο που να αφορά μόνο ορισμένους τομείς και θεσμούς. Αναπτύσσεται τόσο στους βασικούς τομείς όσο και σ' αυτούς που έχουν μια δευτερεύουσα σημασία.

Φυσικά, ο χαρακτηρισμός τους σε πρωτεύουσας και δευτερεύουσας σημασίας αφορά πάντοτε την οπτική που δίνουν οι κυρίαρχοι και έχει να κάνει με τις προτεραιότητες που αυτοί βάζουν κάθε φορά.

Έτσι, η σημασία όλων των μηχανισμών και θεσμών του κράτους για την άσκηση της βίας και την επιβολή των θελήσεων των εξουσιαστών πάνω στην κοινωνία, είναι μεγάλη και δεν θα πρέπει να δίνεται ξεχωριστή βαρύτητα στο καθένα ανάλογα με τη θέση που έχουν στην ιεραρχία του συστήματος, υποτιμώντας ή υπερτιμώντας κάποιον απ' αυτούς.

Για να γίνει περισσότερο κατανοητό αυτό το ζήτημα δεν έχουμε παρά να δούμε -για παράδειγμα- το ρόλο που έπαιξαν και παίζουν σε κάθε μαθητική κινητοποίηση διάφοροι μηχανισμοί, όπως σύλλογοι καθηγητών, σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων ή και μαθητικά δεκαπενταμελή.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η ουσία ενός συνόλου καταστάσεων οι οποίες δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητες από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Οι θεσμοί, οι μηχανισμοί αλλά και διάφοροι θεσμοποιημένοι μηχανισμοί λειτουργούν ενοποιητικά σε κάθε περίπτωση που οι κοινωνικές δραστηριοποιήσεις έρχονται να διαταράξουν την επιβεβλημένη, από τους κυρίαρχους, τάξη.

Όλα τα πλοκάμια του κράτους δεν λειτουργούν σε κάθε περίπτωση με την ίδια ένταση. Όμως, υπάρχουν και δρουν με συνέχεια και σταθεροποιητικά στην κατεύθυνση διατήρησης της επιβολής. Από αυτή την άποψη δεν θα πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη σημασία μόνο στις περιπτώσεις που η δράση τους προβάλλεται από τα μέσα δημοσιότητας.

Φυσικά, τα όρια των θεσμών και των μη θεσμοποιημένων μηχανισμών είναι πολλές φορές δυσδιάκριτα. Οι μηχανισμοί επιβολής των θελήσεων, των απόψεων και της ιδεολογίας της κυριαρχίας πάνω στους ανθρώπους, γενικά, αλλά και σ' όσους εξεγείρονται κι αγωνίζονται είναι πολλοί. Άλλοι απ' αυτούς είναι θεσμοποιημένοι, άλλοι, πάλι, χωρίς να έχουν τα ανάλογα επίσημα χαρακτηριστικά, διασκορπίζουν μέσα στην κοινωνία εξουσιαστικές απόψεις και πρακτικές οι οποίες συγκαλύπτονται κάτω από το μανδύα της ελευθεριότητας, της πολιτικής πρακτικής, της ευαισθησίας, της αντιεξουσίας και άλλων συναφών λεκτικών διατυπώσεων.

Πρόκειται γι' αυτές ακριβώς τις διατυπώσεις που δεν έχουν μια σαφή απελευθερωτική κοινωνική ουσία και κατεύθυνση αλλά αποτελούν ένα παραπλανητικό παιχνίδι λέξεων. (Είναι αρκετά χαρακτηριστικό το ότι η "ευαισθησία" εκφράζεται στην κατεύθυνση επανόρθωσης της κακής εφαρμογής των νόμων και των θεσμών ή των υποδείξεων στους κρατιστές να δείξουν ανθρώπινα στοιχεία, ενώ η αντιεξουσία δεν διστάζει να αποδέχεται σε πολλές περιπτώσεις -αν όχι πάντα- την κρατιστική άποψη σύμφωνα με την οποία η εξουσία είναι σύμφυτη με τον άνθρωπο(!!!) κοκ).

Όλοι αυτοί οι ανεπίσημοι μηχανισμοί και οντότητες (ομαδοποιήσεις, οργανώσεις, κινήσεις και κινήματα), δεν θα πρέπει αναγκαστικά να θεωρηθούν πως έχουν άμεση και ευθεία σχέση με τους υπόλοιπους μηχανισμούς του κράτους. Κάτι τέτοιο δεν χρειάζεται να ψαχτεί για να αποδειχτεί η αντικοινωνική και ανταγωνιστική προς την κοινωνική απελευθέρωση φύση και ο σκοπός τους.

Ένα ακόμα παράδειγμα ίσως να βοηθήσει σε κάποιο ξεκαθάρισμα σχετικά με όσα αναφέρουμε. Τα Μαρξιστικά κόμματα αποτελούν θεσμούς και μηχανισμούς οι οποίοι προσπαθούν να επιβάλουν τη θέληση του κράτους στους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Με τον ίδιο τρόπο και οι διάφορες μαρξιστικές και μαρξίζουσες γκρούπες -ή διάφορες ομαδοποιήσεις παρόμοιων αντιλήψεων και πρακτικών μέσα στον κοινωνικό χώρο- παίζουν τον ίδιο ρόλο.

Κάθε εξουσιαστική δόμηση θεσμισμένη ή μη, νόμιμη ή παράνομη έρχεται να ακολουθήσει μια εσωτερική λογική η οποία βγαίνει από το χαρακτήρα και τη φύση της.

Όπως, λοιπόν, οι μηχανισμοί του κράτους -και της κυριαρχίας γενικότερα- προκειμένου να διατηρήσουν τις συνθήκες επιβολής πάνω στους ανθρώπους και τις κοινωνίες συνολικά, χρειάζονται να αναζωογονηθούν, για τον ίδιο λόγο έχουν την ανάγκη να μετασχηματιστούν και να αναβαπτιστούν οι διάφοροι παρατρεχάμενοι του.

Η αναζωογόνηση για το κράτος και τους θεσμούς ή μηχανισμούς του κρίνεται απαραίτητη εξ αιτίας της φθοράς που παθαίνουν μέσα από τη δραστηριοποίηση της κοινωνίας η οποία οδηγεί σε αντιθέσεις μέσα στους κόλπους της εξουσίας. Οι αντιθέσεις αυτές κάνουν ακόμα πιο ορατές τις φθορές και τις οποίες προσπαθούν να ξεπεράσουν το

συνέχεια στη σελίδα 7

συντομότερο δυνατό οι κρατιστές για να ξαναεπιβάλλουν τη «συναίνεση».

Μέσα σε μια τέτοια μακρόχρονη πορεία φθείρονται και οι διάφοροι αυτοί εξουσιαστικοί μηχανισμοί οι οποίοι δεν συνδέονται με άμεσο τρόπο με το κράτος αλλά πολλές φορές εμφανίζονται σαν ανταγωνιστικοί προς αυτό ενώ στην ουσία δεν έχουν παρά συγκεκριμένες διαφορές ως προς τον τρόπο άσκησης της εξουσίας..

Η στερεότυπη πολιτική τους άποψη και πρακτική καταντά αναιρή και ξεπερασμένη από τις ζωντανές αντικρατικές και απελευθερωτικές δραστηριότητες των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Όλοι αυτοί οι μη θεσμισμένοι παράγοντες που είναι κάποια από τα απλωμένα πλοκάμια της κρατιστικής ιδεολογίας και πρακτικής μέσα στην κοινωνία αποτελούν, μαζί με τους θεσμισμένους, το σύνολο των ενδιάμεσων μηχανισμών χειραγώγησης, αποπροσανατολισμού και καταστολής των κοινωνικών αγώνων.

Η προσπάθεια ανασυγκρότησης των δομών του κράτους δεν μπορεί να αφήσει ανεπηρέαστους αυτούς τους μηχανισμούς.

Προστρέχουν, λοιπόν, κι αυτοί μέσα στο σύνολο της αναδιάρθρωσης που έχει μπεί σε μια διαδικασία να αναδιοργανωθούν.

Προβάλλουν τις πλέον ριζοσπαστικές λέξεις, προχωρούν στα πλέον απίθανα ανοίγματα «προς τους κοινωνικούς χώρους και τα κινήματα», επιδιώκουν τις μεγαλύτερες δυνατές συμμαχίες προκειμένου να επεκταθούν αριθμητικά, να συνενωθούν με το σύνολο των απόψεων και των ομάδων με τις οποίες έχουν κάποια συγγένεια.

Σ' αυτή την περίπτωση οι καταγέλαστες αυτές προσπάθειες (αλλά όχι

ντείνονται, δημιουργούν μεγάλους κινδύνους στην προσπάθεια που καταβάλλεται για το λουστράρισμα και το δυνάμωμα των αλυσίδων δουλείας. Χρειάζεται, λοιπόν, το κράτος, μετριοπαθή κέντρα που θα μπορούν να απορροφήσουν την κοινωνική ένταση και την αδιάλλακτη αντικρατική και αντιθεσμική δράση.

Κράτος και παρατρεχάμενοι χαμογελούν δελεαστικά στα διάφορα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Οι μικρότεροι και «πονηροί» νομίζουν πως θα ξεγελάσουν. Όμως, εκτός από τους ειδήμονες, δεν μπορούν ή δεν θέλουν να καταλάβουν πως αφού χρησιμοποιηθούν (αντί να χρησιμοποιήσουν, όπως νομίζουν κάποιοι τουλάχιστον αφελείς παρατρεχάμενοι) θα πεταχτούν στους βρόμικους σκουπιδοτενεκέδες του κράτους.

Γιατί ο Κρόνος αχόρταγος, όπως πάντα, καταβροχθίζει τα παιδιά του, νόμιμα ή νόθα...

ΚΡΑΤΙΣΤΕΣ, ΕΣ-ΕΣ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Όταν στις πρωινές ώρες της Τετάρτης 8 Φλεβάρη 1995, σταματήθηκαν τέσσερα άτομα για εξακρίβωση στοιχείων, στη περιοχή της Ηλιούπολης, πιθανόν και οι ίδιοι οι ασφαλίτες που έκαναν στη συνέχεια την «προσαγωγή» να μην πίστευαν τις προεκτάσεις που θα μπορούσαν να δώσουν σ' αυτό το περιστατικό.

Τα τέσσερα άτομα που οδηγήθηκαν στο παρακείμενο τμήμα, δεν έδειξαν ν' α-

απόπειρα εμπρησμού. Ο αρχιερέας των ιεροεξεταστών θα σπεύσει να προκαταλάβει τους υφισταμένους και προϊσταμένους του, προβαίνοντας σε συνέντευξη τύπου όπου δηλώνει πως δήθεν εξαρθρώθηκε «συμμορία Αναρχικών» η οποία έχει διαπράξει διακόσιους τόσους εμπρησμούς!!!

Μαζί με την χοντροκομμένη ψευτιά αμολιέται και η κρατιστική κουτοπονηριά όταν συμπληρώνεται πως τα άτομα αυτά αποτελούν τον πυρήνα μιας μεγάλης οργάνωσης που ευθύνεται για τους εμπρησμούς.

Ποιός θα μπορούσε να αμφιβάλλει πλέον για το αποτέλεσμα της προανακριτικής και ανακριτικής διαδικασίας; Η προφυλάκιση είναι γεγονός για τα τέσσερα άτομα που συλλήφθηκαν στην Ηλιούπολη.

Το ζήτημα που προκύπτει, μέσα απ' όλ' αυτά, είναι πως το κράτος επιχειρώντας να κατασείλει με τη βία των οργάνων του τους δυναμικούς κοινωνικούς αγώνες δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της τρομοκράτησης, της υποταγής και της αποδοχής των σχεδίων του.

Ειδικά σ' αυτή την περίοδο, όπου τα προβλήματα των κρατιστών μεγαλώνουν - εξ αιτίας των αναπτυσσόμενων πολύμορφων κοινωνικών δραστηριοποιήσεων, της εντεινόμενης δυσαρέσκειας των ανθρώπων και της αποστροφής τους τουλάχιστον προς τους εκφραστές του κράτους - ο εκφοβισμός και ο αποπροσανατολισμός είναι κάποια από τα μέσα που χρησιμοποιούνται με ιδιαίτερα έντονο τρόπο

θρωπίνων δικαιωμάτων».

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικός είναι ο ρόλος των δήθεν υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι οποίοι βλέπουν την παραβίασή τους στην Τουρκία και σε άλλες περιοχές αλλά είναι τελείως τυφλοί μπροστά στα μωλωπισμένα και καταταλαιπωρημένα κορμιά των εκάστοτε ομήρων του κράτους.

Όχι δεν είμαστε υπερασπιστές των δημοκρατικών δικαιωμάτων! Ο αγώνας για την παναθρώπινη ελευθερία δεν έχει σχέση και δεν μπορεί να υποβιβαστεί στά όρια της κρατιστικής βαρβαρότητας που βαφτίζεται ανθρωπισμός.

Το να μη βρίσκεται κανείς με το μέρος της υπεράσπισης των δημο-κρατικών δικαιωμάτων δεν τον κάνει απαθή στην κρατική κτηνωδία. Ισα-ίσα, ο αγώνας για δημοκρατικά δικαιώματα είναι μια ξεθωριασμένη σκιούλα μπροστά στον αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.Από αυτή την άποψη η επισήμανση της κρατικής βαρβαρότητας και κτηνωδίας δεν μπορεί να περνά στο ντούκου.

Το κράτος αντιλαμβανόμενο την κρισιμότητα στην οποία βρίσκεται, πλέκει ακόμα πιο πυκνά το δίχτυ της πλέον απροκάλυπτης και στυγνής βίας. Τα μπλόκα στους δρόμους, η έντονη παρουσία ασφαλιτών και χαφιέδων, αλλά και κάθε είδους ανθρωποειδών που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για τη διαφύλαξη των συμφερόντων της κυριαρχίας, τα τεράστια χρηματικά ποσά που ξοδεύονται για την εκπαίδευση και τον εξοπλισμό των κρατικών δολοφόνων δείχνουν την έκταση του φόβου που έχει καταλάβει τους κρατιστές εξαιτίας της έξαρσης του κοινωνικού ανταγωνισμού και της πολύμορφης εκδήλωσής του.

Αλλά και τα νομοθετικά μέτρα που προετοιμάζονται φέροντας στο προσκήνιο τον τρομο-κρατικό νόμο (με άλλη ονομασία), είναι μια ακόμα προσπάθεια να κτυπηθούν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες δεν είναι καθόλου τυχαία η παρουσία υμνητών της δικτατορίας στην κορυφή των διωκτικών

πλωμένα πλοκάμια της κρατιστικής ιδεολογίας και πρακτικής μέσα στην κοινωνία αποτελούν, μαζί με τους θεσμισμένους, το σύνολο των ενδιάμεσων μηχανισμών χειραγώγησης, αποπροσανατολισμού και καταστολής των κοινωνικών αγώνων.

Η προσπάθεια ανασυγκρότησης των δομών του κράτους δεν μπορεί να αφήσει ανεπηρέαστους αυτούς τους μηχανισμούς.

Προστρέχουν, λοιπόν, κι αυτοί μέσα στο σύνολο της αναδιάρθρωσης που έχει μπεί σε μια διαδικασία να αναδιοργανωθούν.

Προβάλλουν τις πλέον ριζοσπαστικές λέξεις, προχωρούν στα πλέον απίθανα ανοίγματα «προς τους κοινωνικούς χώρους και τα κινήματα», επιδιώκουν τις μεγαλύτερες δυνατές συμμαχίες προκειμένου να επεκταθούν αριθμητικά, να συνενωθούν με το σύνολο των απόψεων και των ομάδων με τις οποίες έχουν κάποια συγγένεια.

Σ' αυτή την περίπτωση οι καταγέλαστες αυτές προσπάθειες (αλλά όχι ακίνδυνες) μέσα στην εξουσιαστική μανία που τις χαρακτηρίζει είναι βέβαιο πως θα επιδιώξουν να συμμαχήσουν με όλους αυτούς που παραπαίουν και ανταγωνίζονται κάθε κοινωνική απελευθερωτική προσπάθεια. Όλους αυτούς των οποίων ο τρόμος μπροστά στην κοινωνική απελευθέρωση είναι απερίγραπτος κάνοντας τους να συνάπτουν ανείπωτου αίσχους συμμαχίες και δικτυώσεις.

Τα προσωπεία και οι προφάσεις, σε κάθε περίπτωση, είναι ανάλογα με τις τεχνικές του κάθε εξουσιαστικού συρφετού. Φυσικά δεν θα ασχολιόταν κανείς με αυτού του είδους τις προσπάθειες αν η τεχνική, η αντιφατική φρασεολογία τους και πρακτική τους, αποκαλυπτική, άλλωστε, για την αδυναμία τους και τις επιδιώξεις τους δεν χρησιμοποιόταν σαν ένα μέσο για την εξαπάτηση και εγκλωβισμό αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Το κράτος από τη μεριά του δεν μένει αμέτοχο σ' όλες αυτές τις διαδικασίες. Οι κρατιστές (μέσα από τις ...

ταχτούν στους βρόμικους σκουπιδοτενεκέδες του κράτους.

Γιατί ο Κρόνος αχόρταγος, όπως πάντα, καταβροχθίζει τα παιδιά του, νόμιμα ή νόθα...

ΚΡΑΤΙΣΤΕΣ, ΕΣ-ΕΣ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Όταν στις πρωινές ώρες της Τετάρτης 8 Φλεβάρη 1995, σταματήθηκαν τέσσερα άτομα για εξακρίβωση στοιχείων, στη περιοχή της Ηλιούπολης, πιθανόν και οι ίδιοι οι ασφαλίτες που έκαναν στη συνέχεια την «προσαγωγή» να μην πίστευαν τις προεκτάσεις που θα μπορούσαν να δώσουν σ' αυτό το περιστατικό.

Τα τέσσερα άτομα που οδηγήθηκαν στο παρακείμενο τμήμα, δεν έδειξαν ν' ανησυχούν ιδιαίτερα απ' αυτή την «εξακρίβωση στοιχείων». Εκεί, όπως, συνήθως, άρχισε η γνωστή ιστορία που επαναλαμβάνεται στις περισσότερες περιπτώσεις προσαγωγής νεαρών ατόμων, κυρίως, σε αστυνομικά τμήματα.

Μια διαφορά υπήρχε μόνο. Ο έλεγχος στα τέσσερα νεαρά άτομα, τα οποία (ας σημειωθεί) βρισκόντουσαν με ένα αυτοκίνητο, είχε συμπεριλάβει και την ύπαρξη ενός μπιτονιού με βενζίνη. Αυτό ήταν!

Οι καθιερωμένες αβρότητες των μπάτσων, που, σε κάθε περίπτωση «προσαγωγής», δεν χάνουν την ευκαιρία να επιδείξουν ποιοί είναι και ποιους υπηρετούν, μετατράπηκαν σε άγρια κτηνωδία. Οι τέσσερις έπρεπε να συνδεθούν οπωσδήποτε με κάποια πράξη εμπρησμού!

Την ώρα που οι τέσσερις ξαναοδηγήθηκαν στο χώρο της σύλληψής τους για «επιτόπια αυτοψία», ξεκινούσε για την καθιερωμένη του δουλειά ένα αυτοκίνητο διανομής τύπου.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική. Αυτό θα έπρεπε, έτσι ή αλλιώς, να γίνει το αντικείμενο εμπρησμού τον οποίο, σύμφωνα με τους μπάτσους, θα πραγματοποιούσαν οι τέσσερις συλληφθέντες.

ντας να καταστείλει με τη βία των οργάνων του τους δυναμικούς κοινωνικούς αγώνες δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της τρομοκράτησης, της υποταγής και της αποδοχής των σχεδίων του.

Ειδικά σ' αυτή την περίοδο, όπου τα προβλήματα των κρατιστών μεγαλώνουν - εξ αιτίας των αναπτυσσόμενων πολύμορφων κοινωνικών δραστηριοποιήσεων, της εντεινόμενης δυσαρέσκειας των ανθρώπων και της αποστροφής τους τουλάχιστον προς τους εκφραστές του κράτους - ο εκφοβισμός και ο αποπροσανατολισμός είναι κάποια από τα μέσα που χρησιμοποιούνται με ιδιαίτερα έντονο τρόπο.

Οι μέθοδοι βασανισμού των ανθρώπων, προκειμένου να αποσπαστούν ομολογίες, ποτέ δεν εγκαταλείφθηκαν από το κράτος. Τα όρια του κατά πόσο θα χρησιμοποιηθούν κάθε φορά - το πότε, δηλαδή, θα τεντωθεί ή θα χαλαρωθεί η θηλειά και μέχρι ποιό σημείο -βρίσκονται στη διακριτική ευχέρεια των οργάνων του.

Αυταπατώνται όσοι πιστεύουν στο τάδε

την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση. Από αυτή την άποψη η επισήμανση της κρατικής βαρβαρότητας και κτηνωδίας δεν μπορεί να περνά στο ντούκου.

Το κράτος αντιλαμβανόμενο την κρισιμότητα στην οποία βρίσκεται, πλέκει ακόμα πιο πυκνά το δίχτυ της πλέον απροκάλυπτης και στυγνής βίας. Τα μπλόκα στους δρόμους, η έντονη παρουσία ασφαλιτών και χαφιέδων, αλλά και κάθε είδους ανθρωποειδών που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για τη διαφύλαξη των συμφερόντων της κυριαρχίας, τα τεράστια χρηματικά ποσά που ξοδεύονται για την εκπαίδευση και τον εξοπλισμό των κρατικών δολοφόνων δείχνουν την έκταση του φόβου που έχει καταλάβει τους κρατιστές εξαιτίας της έξαρσης του κοινωνικού ανταγωνισμού και της πολύμορφης εκδήλωσής του.

Αλλά και τα νομοθετικά μέτρα που προετοιμάζονται φέροντας στο προσκήνιο τον τρομο-κρατικό νόμο (με άλλη ονομασία), είναι μια ακόμα προσπάθεια να κτυπηθούν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες δεν είναι καθόλου τυχαία η παρουσία υμνητών της δικτατορίας στην κορυφή των διωκτικών μηχανισμών, που διαπνέονται από τον πλέον τυφλό φανατισμό και την ιερατική μισαλλοδοξία (που συγκαλύπτεται κάτω από το πρόσχημα «της καταπολέμησης του κακού»

Όμως, ο κοινωνικός αγώνας πολεμώντας την κυριαρχία ενιαία, έχει την δυνατότητα και την εμπειρία να ξεπεράσει (όπως τόχει κάνει άπειρες φορές) τον κρατι-

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Δεν είναι στην πρόθεση μας να ανοίξουμε διάλογο με τον προϊστάμενο των σύγχρονων Ιεροεξεταστών Παπαθεμελή, ούτε να απολογηθούμε για τις απόψεις και τις κοινωνικές μας πρακτικές.

Πάντως, για όσους δεν το γνωρίζουν ακόμα η Αναρχική Αρχειοθήκη αποτελεί χώρο στον οποίο βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη η έντυπη πρακτική των αναρχικών εδώ και δεκαετίες. Ο χώρος παραμένει ανοικτός σε συγκεκριμένες ώρες γιά όσους θέλουν να προμηθευτούν έντυπα ή να συζητήσουν και όχι μόνο για τους αναρχικούς-ες.

Ενας χώρος ελέυθερης ανταλλαγής απόψεων και δημιουργικής προσπάθειας πάντοτε αποτελούσε και αποτελεί στόχο για τους κρατιστές. Αντιλαμβανόμαστε την προσπάθεια του κράτους, μέσω των δηλώσεων του προϊσταμένου των ιεροεξεταστών, να εγκληματικοποιήσει τις απελευθερωτικές κοινωνικές απόψεις προετοιμάζοντας κατασταλτικές ενέργειες ενάντια στους αναρχικούς -ες και στην Αναρχική Αρχειοθήκη πιο συγκεκριμένα. Όσες, όμως, φορές το επιχείρησε στο παρελθόν βρέθηκε αντιμέτωπο με τον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα.

λο των απόψεων και των ομάδων με τις οποίες έχουν κάποια συγγένεια.

Σ' αυτή την περίπτωση οι καταγέλαστες αυτές προσπάθειες (αλλά όχι ακίνδυνες) μέσα στην εξουσιαστική μανία που τις χαρακτηρίζει είναι βέβαιο πως θα επιδιώξουν να συμμαχήσουν με όλους αυτούς που παραπαίουν και ανταγωνίζονται κάθε κοινωνική απελευθερωτική προσπάθεια. Όλους αυτούς των οποίων ο τρόμος μπροστά στην κοινωνική απελευθέρωση είναι απερίγραπτος κάνοντας τους να συνάπουν ανείπωτου αίσχους συμμαχίες και δικτυώσεις.

Τα προσωπεία και οι προφάσεις, σε κάθε περίπτωση, είναι ανάλογα με τις τεχνικές του κάθε εξουσιαστικού συρφετού. Φυσικά δεν θα ασχολιόταν κανείς με αυτού του είδους τις προσπάθειες αν η τεχνική, η αντιφατική φρασεολογία τους και πρακτική τους, αποκαλυπτική, άλλωστε, για την αδυναμία τους και τις επιδιώξεις τους δεν χρησιμοποιόταν σαν ένα μέσο για την εξαπάτηση και εγκλωβισμό αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Το κράτος από τη μεριά του δεν μένει αμέτοχο σ' όλες αυτές τις διαδικασίες. Οι κρατιστές (μέσα από τις «άκρες» που διαθέτουν) με πλάγιους ή ευθείς τρόπους σπεύδουν να ευνοήσουν την κατασκευή, ανάπτυξη και αποτελεσματική δραστηριοποίηση πολυποίκιλων μηχανισμών ενδιάμεσου χαρακτήρα πρόθυμων να χειραγωγήσουν και να κατασιεύλουν με πολλούς τρόπους τις κοινωνικές δραστηριοποιήσεις ενάντια στο ίδιο και τους θεσμούς-μηχανισμούς του.

Ενας από τους λόγους βέβαια που οδηγεί το κράτος σε τέτοιες κινήσεις και πλουσιοπάροχες ακόμα και υλικές υποσχέσεις είναι πως σε συνθήκες αλλαγών, μετασχηματισμών και τροποποιήσεων οι ανεξέλεγκτες κοινωνικές δραστηριοποιήσεις, που ε

κτάσεις που θα μπορούσαν να δώσουν σ' αυτό το περιστατικό.

Τα τέσσερα άτομα που οδηγήθηκαν στο παρακείμενο τμήμα, δεν έδειξαν ν' ανησυχούν ιδιαίτερα απ' αυτή την «εξακρίβωση στοιχείων». Εκεί, όπως, συνήθως, άρχισε η γνωστή ιστορία που επαναλαμβάνεται στις περισσότερες περιπτώσεις προσαγωγής νεαρών ατόμων, κυρίως, σε αστυνομικά τμήματα.

Μια διαφορά υπήρχε μόνο. Ο έλεγχος στα τέσσερα νεαρά άτομα, τα οποία (ας σημειωθεί) βρισκόντουσαν με ένα αυτοκίνητο, είχε συμπεριλάβει και την ύπαρξη ενός μπιτονιού με βενζίνη. Αυτό ήταν!

Οι καθιερωμένες αβρότητες των μπάτσων, που, σε κάθε περίπτωση «προσαγωγής», δεν χάνουν την ευκαιρία να επιδείξουν ποιοί είναι και ποιούς υπηρετούν, μετατράπηκαν σε άγρια κτινωδία. Οι τέσσερις έπρεπε να συνδεθούν οπωσδήποτε με κάποια πράξη εμπρησμού!

Την ώρα που οι τέσσερις ξαναοδηγήθηκαν στο χώρο της σύλληψής τους για «επιτόπια αυτοψία», ξεκινούσε για την καθιερωμένη του δουλειά ένα αυτοκίνητο διανομής τύπου.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική. Αυτό θα έπρεπε, έτσι ή αλλιώς, να γίνει το αντικείμενο εμπρησμού τον οποίο, σύμφωνα με τους μπάτσους, θα πραγματοποιούσαν οι τέσσερις συλληφθέντες.

Η βαρβαρότητα του κράτους και των οργάνων του ξέσπασε σαν θύελλα πάνω στα τέσσερα νεαρά άτομα.

Από εκεί και πέρα οι διαδικασίες είναι γνωστές. Άγριοι ξυλοδαρμοί για την απόσπαση ομολογιών, μαρτυρικές καταθέσεις μπάτσων, έρευνες στα σπίτια των συλληφθέντων, εγκλεισμός στους ορόφους της ασφάλειας για 40 ώρες, νέα βασανιστήρια και ξυλοδαρμοί, αϋπνία, στέρηση φαγητού και νερού για να αποσπαστούν με κάθε τρόπο κάποιες ομολογίες.

Φυσικά, ούτε λόγος για οποιαδήποτε επικοινωνία με άνθρωπο, σ' όλο αυτό το διάστημα.

Ένα τυχαίο, λοιπόν, γεγονός καταλήγει να χρησιμοποιηθεί από το κράτος και τα όργανά του σαν μια βαρυσήμαντη επιτυχία. Μια υπόθεση, έγινε πρόθεση και μετά

στον προς τους εκφραστές του κράτους - ο εκφοβισμός και ο αποπροσανατολισμός είναι κάποια από τα μέσα που χρησιμοποιούνται με ιδιαίτερα έντονο τρόπο.

Οι μέθοδοι βασανισμού των ανθρώπων, προκειμένου να αποσπαστούν ομολογίες, ποτέ δεν εγκαταλείφθηκαν από το κράτος. Τα όρια του κατά πόσο θα χρησιμοποιηθούν κάθε φορά - το πότε, δηλαδή, θα τεντωθεί ή θα χαλαρωθεί η θηλειά και μέχρι ποιό σημείο -βρίσκονται στη διακριτική ευχέρεια των οργάνων του.

Αυταπατώνται όσοι πιστεύουν στο τάδε ή στο δείνα προσωπείο που παρουσιάζουν οι κρατιστές και παραμένουν στις διαβεβαιώσεις των διαφόρων δημοκρατών γιαεκσυγχρονισμό και «σεβασμό των αν

πηθούν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες δεν είναι καθόλου τυχαία η παρουσία υμνητών της δικτατορίας στην κορυφή των διωκτικών μηχανισμών, που διαπνέονται από τον πλέον τυφλό φανατισμό και την ιερατική μισαλλοδοξία (που συγκαλύπτεται κάτω από το πρόσχημα «της καταπολέμησης του κακού»

Όμως, ο κοινωνικός αγώνας πολεμώντας την κυριαρχία ενιαία, έχει την δυνατότητα και την εμπειρία να ξεπεράσει (όπως τόχει κάνει άπειρες φορές) τον κρατιστικό σκοταδισμό, συνεχίζοντας μέχρι την τελική καταστροφή του κράτους και όλων των παραφυάδων του.

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Δεν είναι στην πρόθεση μας να ανοίξουμε διάλογο με τον προϊστάμενο των σύγχρονων Ιεροεξεταστών Παπαθεμελή, ούτε να απολογηθούμε για τις απόψεις και τις κοινωνικές μας πρακτικές.

Πάντως, για όσους δεν το γνωρίζουν ακόμα η Αναρχική Αρχειοθήκη αποτελεί χώρο στον οποίο βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη η έντυπη πρακτική των αναρχικών εδώ και δεκαετίες. Ο χώρος παραμένει ανοικτός σε συγκεκριμένες ώρες γιά όσους θέλουν να προμηθευτούν έντυπα ή να συζητήσουν και όχι μόνο για τους αναρχικούς-ες.

Ενας χώρος ελέυθερης ανταλλαγής απόψεων και δημιουργικής προσπάθειας πάντοτε αποτελούσε και αποτελεί στόχο για τους κρατιστές. Αντιλαμβανόμαστε την προσπάθεια του κράτους, μέσω των δηλώσεων του προϊσταμένου των ιεροεξεταστών, να εγκληματικοποιήσει τις απελευθερωτικές κοινωνικές απόψεις προετοιμάζοντας κατασταλτικές ενέργειες ενάντια στους αναρχικούς -ες και στην Αναρχική Αρχειοθήκη πιο συγκεκριμένα. Όσες, όμως, φορές το επιχείρησε στο παρελθόν βρέθηκε αντιμέτωπο με τον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα.

Ουδέποτε κρύψαμε τις απόψεις και πρακτικές μας και δεν φοβόμαστε τις οποιεσδήποτε κρατικές επιβουλές.

Συνεχίζουμε αμετακίνητα το δρόμο μας για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

(Σαριπόλου 8 Αθήνα)

Αθήνα 9 Φλεβάρη 1995

ΥΓ.: Όσο για την περιβόητη σύλληψη της «Συμμορίας Αναρχικών» ο καθένας μπορεί να αντιληφθεί πως κατασκευάζονται οι δήθεν ομολογίες.και κάτω από ποιές συνθήκες πλήρους απομόνωσης των συλληφθέντων Τα σημάδια της Ιερής εξέτασης πάνω στους τέσσερις συλληφθέντες υπάρχουν ακόμα....

ΜΙΛΑ ΡΕ, ΤΙ ΣΟΥ ΖΗΤΑΝΕ;;...

Ανάμεσα στις μεθόδους που χρησιμοποιεί το κράτος για να δικαιολογήσει την ύπαρξή του και να εξασφαλίσει την τάξη και την ασφάλεια του, είναι και οι κάθε είδους συλλήψεις.

Το κράτος προβαίνει σε σύλληψη κάποιου για οποιοδήποτε λόγο και με οποιαδήποτε πρόφαση ελπίζοντας πως θα μπορέσει να του αποσπάσει "στοιχεία" ή "ομολογίες" για πρόσωπα και πράγματα, προσπαθώντας να τον τρομοκρατήσει ταυτόχρονα, ούτως ώστε να μην συνεχίσει την όποια δράση του. Φυσικά μιλάμε για ανθρώπους οι οποίοι έχουν επιλέξει το δρόμο της πολύμορφης αντίστασης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφής μηχανισμό του.

Μεγάλο ρόλο παίζει η ψυχική κατάσταση του συλληφθέντα, στην οποία ποντάρουν και οι μπάτσοι. Σε κάθε περίπτωση να έχουμε υπ' όψη μας ότι οι μπάτσοι θα κάνουν οτιδήποτε για να αποσπάσουν αυτά που θέλουν. Ο συλληφθείς απ' την άλλη μεριά είναι απαραίτητο να διατηρήσει, όσο το δυνατό, την ψυχραιμία του, δρώντας με το σκεπτικό ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεται στα χέρια τους και ότι αυτοί θα επιλέξουν πότε θα τον αφήσουν, πράγμα που είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη στάση του και με το κατά πόσο θα ενδώσει στη διαδικασία-θέση του ούτως ή άλλως κατηγορούμενου που θέλουν να τον βάλουν, καταθέτοντας εναντίον του ίδιου του εαυτού του.

Μ' άλλα λόγια ο χρόνος σταματάει με τη σύλληψη. Ο άνθρωπος μπαίνει σε μια κατάσταση ομηρίας και σωματικά βρίσκεται στα χέρια του κράτους και των μπάτσων, βρίσκεται σε εχθρικό στρατόπεδο. Το κράτος, μέσω των μηχανισμών καταστολής, θα κάνει τα πάντα για να τον κάνει να υποκύψει και ψυχικά. Εκεί βρίσκεται και η "λογική" της κράτησης και του εγκλεισμού για απροσδιόριστο χρόνο. Μια τέτοια κατάσταση σκοπό έχει να δημιουργή-

μπει στις διαδικασίες τους. Ακόμα και οι νόμοι τους, επιτρέπουν στον καθένα ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ χωρίς την παρουσία δικηγόρου. Όλοι έχουμε δει στις μπατσοταινίες που μας πλασάρουν καθημερινά πως με τη σύλληψη κάποιου, του λένε οι ίδιοι οι μπάτσοι ότι "έχεις το δικαίωμα να μην μιλήσεις" και πως "ότι πεις θα χρησιμοποιηθεί εναντίον σου". Οι "δικοί"(!) μας μπάτσοι είναι πιο πονηροί. Δεν λένε τίποτα τέτοιο. Αντίθετα είναι ομιλητικότατοι και προσπαθούν με κάθε τρόπο να αποσπάσουν τα στοιχεία που θέλουν. Ουσιαστικά, ζητούν από το συλληφθέντα να καταθέσει ως μάρτυρας εναντίον του ίδιου του εαυτού του (η λεγόμενη ανωμοτί κατάθεση ή χωρίς όρκο κατάθεση).

Ακόμα και στην λεγόμενη "απλή" εξακρίβωση στοιχείων οι νόμοι τους δεν τους δίνουν το δικαίωμα να πάρουν αποτυπώματα και φωτογραφίες από το συλληφθέντα, παρά μόνο εφόσον του έχουν απαγγείλλει κατηγορίες. Παρ' όλη βέβαια την "απλότητα" αυτής της σύλληψης, πολλές φορές ανοίγεται και φάκελος.

Γενικότερα, είτε απειλήσουν ότι θα απαγγείλουν κατηγορίες, είτε απαγγείλουν μπορούμε να μην υπογράψουμε τίποτε ούτε και να μιλήσουμε. ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ να απαντάμε στις ερωτήσεις τους, γιατί τους βοηθάμε και το χειρότερο, ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ τι έχει επακολουθήσει μετά τη σύλληψη μας, τι έχει συμβεί.

Μπορούμε να ζητάμε κατευθείαν και επίμονα να επικοινωνήσουμε με κάποιο δικηγόρο ή με τους δικούς μας, για να μάθουν ότι μας συνέλαβαν (είναι πολύ σημαντικό και για εμάς, αλλά και άβολο για τους μπάτσους, να γνωρίζουν και άλλοι ότι μας συνέλαβαν). Οι δημο-κρατικοί νόμοι τους μας "παρέχουν το δικαίωμα" ενός τηλεφωνήματος. Για να τους σπάσουμε και τα νεύρα μπορούμε να "κολλήσουμε" σ' αυτό το "αίτημα", λέγοντας τους ότι "Δεν απαντώ σε τίποτε αν δεν τηλεφωνήσω".

Φυσικά ακόμα και αν μας αφήσουν να τηλεφωνήσουμε, μετά δεν έχουμε κανένα λόγο να απαντήσουμε σε ερωτήσεις τους, που δεν αποτελούν τίποτε άλλο από μέρος της ανάκρισης στην οποία μας υποβάλλουν. Συνήθως μάλιστα, όταν κάνουν ανακρίσεις δεν έχουν στοιχεία ή δεν έχουν τόσα ώστε να φτιάξουν κατηγορίες (πάντα φυσικά με τα δικά τους δεδομένα) και θέ-

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

15 Δεκέμβρη 1994

(173 είναι τα κατειλλημένα σχολεία και αυξάνουν μέρα με τη μέρα. Πραγματοποιείται πορεία το πρωί στο κέντρο της Αθήνας ενάντια και στις διώξεις που υφίστανται..)

Γύρω στις 11.00πμ 1500 περίπου μαθητές και νεολαίοι έχουν συγκεντρωθεί στα Προπύλαια απ' όπου ξεκινάει η πορεία για το υπουργείο παιδείας. Πριν ξεκινήσει η πορεία μοιράζονται αναρχικές προκηρύξεις.

Κλούβες των ΜΑΤ ακολουθούν την πορεία σε μικρή απόσταση. Καθώς η πορεία κατεβαίνει την Πανεπιστημίου ακούγονται συνθήματα ενάντια στους μπάτσους. Στη γωνία των οδών Θεμιστοκλέους και Πανεπιστημίου γίνεται επίθεση με μολότωφ σε αυτοκίνητο των ΗΛΠΑΠ. Κοντά στα Χαυτεία γίνεται και επίθεση με μολότωφ σε λεωφορείο μεταφοράς προσωπικού των μπάτσων.

Η πορεία μπαίνει και ανεβαίνει την οδό Σταδίου. Γίνεται επίθεση με μολότωφ σε φορτηγάκι χρηματαποστολής που βρίσκεται σταθμευμένο έξω από τράπεζα. Στην οδό Πεσμαζόγλου χτυπιέται κρατικό αυτοκίνητο έξω από το υπουργείο Πολιτισμού. Ακολούθως γίνονται επιθέσεις στην τράπεζα Κεντρικής Ελλάδος, στην Κτηματική και σε 3 αυτοκίνητα mercedes, από τα οποία τα δυο ανήκαν στο υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας και το άλλο στο δήμαρχο Βύρωνα. Επίσης με πέτρες χτυπιούνται τα γραφεία της Στεγαστικής τράπεζας. Καθώς η πορεία συνεχίζει ν' ανεβαίνει φωνάζονται συνθήματα αλλά και γράφονται στους τοίχους. Στην οδό Δραγατσανίου χτυπιέται με μολότωφ άλλη μια mercedes, αυτή τη φορά του υπουργείου Εσωτερικών. Από το σημείο αυτό τα ΜΑΤ δημιουργούν κλοιό γύρω από την πορεία, ενώ η παρουσία τους παραμένει έντονη σ' όλη την περιοχή του Συντάγματος.

Στις 12.30μμ περίπου, στην οδό Μητροπόλεως γίνεται επίθεση σε φορτηγάκι με ηλεκτρονικό υλικό απ' όπου απαλλοτριώνονται υλικά. Στη συνέχεια οι μαθητές στέκονται έξω από το υπουργείο Παιδείας φωνάζοντας συνθήματα παρ' όλο που έχει ξεκινήσει βροχή εδώ και αρκετή ώρα, χωρίς όμως να εμποδίσει την πορεία να τελειώσει εκεί.

21 Δεκέμβρη 1994

(Μια εβδομάδα μετά, πραγματοποιείται και δεύτερη πορεία από μαθητές και φοιτητές. Την ίδια μέρα ψηφίζεται στη βουλή ο προϋπολογισμός...)

παρά τη συνεχιζόμενη βροχή. Τα ΜΑΤ δεν αργούν να φανούν απομακρύνοντας από τους γύρω δρόμους κόσμο και αυτοκίνητα που είχαν μαζευτεί. Στη συνέχεια πετούν δακρυγόνα μέσα κι έξω από την πύλη του Πολυτεχνείου, και δέχονται επίθεση με πέτρες, καρέκλες και μολότωφ από τον πρώτο όροφο καθώς και από την ταράτσα. Όταν λίγο αργότερα εμφανίζεται όχημα κατάσβεσης της πυροσβεστικής για να σβήσει τις φωτιές, δέχεται πέτρες και μολότωφ και απαντά με κατάβρεγμα των διαδηλωτών.

Γίνεται επίθεση και στο τηλεοπτικό συνεργείο του ΣΚΑΙ και τραυματίζεται ένας δημοσιογράφος-χαφιές. Η σύγκρουση με τους μπάτσους συνεχίζεται παρά τη βροχή για 3 περίπου ώρες, έως τις 4.00 το απόγευμα όπου μαθητές, νεολαίοι, φοιτητές και αναρχικοί που βρίσκονται στο κατειλλημένο Πολυτεχνείο αποφασίζουν να φύγουν από την οδό Τοσίτσα, χωρίς ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΕΣ με πρυτάνεις και μπάτσους. Η αποχώρηση έγινε χωρίς συλλήψεις.

11 ΓΕΝΑΡΗ 1995

Στις 11 Γενάρη πραγματοποιείται η τρίτη μαθητική πορεία στο κέντρο της Αθήνας στη μνήμη του δολοφονημένου καθηγητή Τεμπονέρα. Μοιράζονται αναρχικές προκηρύξεις.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 12.00 από τα Προπύλαια με κατεύθυνση το υπουργείο Παιδείας. Συμμετέχουν περίπου 1400 μαθητές και την πορεία παρακολουθεί από την αρχή εισαγγελέας και ισχυρότατες δυνάμεις των ΜΑΤ σ' όλους τους γύρω δρόμους και στενά καθώς και ασφαλίτες.

Ακούγονται συνθήματα όπως: "ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΛΕΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΛΗΤΕΣ, ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΑΤ ΚΙ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ", "ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", κλπ. Στην αρχή της Σταδίου γίνεται επίθεση σε δημοσιογράφους-χαφιέδες που τολμούν να φωτογραφίσουν "φάτσες" από κοντά. Χτυπιέται ένας φωτορεπόρτερ και σπάζεται η φωτογραφική μηχανή. Γίνεται επίθεση με πέτρες στις τράπεζες Εθνική, τη Στεγαστική και την Ιονική, όπου σπάζονται οι τζαμαρίες. Επίθεση με μολότωφ γίνεται και σε διμοιρία των ΜΑΤ που παραμονεύει σε στοά στο ύψος της Νομαρχίας.

Τα ΜΑΤ πλησιάζουν την πορεία, κυκλώνουν το τελευταίο κομμάτι της και επιτίθενται από τα πλάγια, αφού σπάσουν τις πλαϊνές αλυσίδες, στο ύψος της Βουκουρεστίου. Οι μπάτσοι ρίχνουν δακρυγόνα και αρχίζουν να κυνηγούν τους διαδηλωτές. Το μεγαλύτερο κομμάτι της πορείας κατευθύνεται προς το Σύνταγμα, ενώ ένα άλλο κομμάτι μπαίνει στη Βουκουρεστίου και κυνηγιέται από τους μπάτσους, που καταφέρνουν να συλλάβουν αρχικά 5 μαθητές και αργότερα άλλους 8. Οι μπάτσοι βρίσκουν επίσης σακκίδια με 35 μολότωφ, πεταμένα στο δρόμο.

Οι αγωνιζόμενοι μαθητές που έχουν φτάσει

την οποία δράση του. Φυσικά μιλάμε για ανθρώπους οι οποίοι έχουν επιλέξει το δρόμο της πολύμορφης αντίστασης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφής μηχανισμό του.

Μεγάλο ρόλο παίζει η ψυχική κατάσταση του συλληφθέντα, στην οποία ποντάρουν και οι μπάτσοι. Σε κάθε περίπτωση να έχουμε υπ' όψη μας ότι οι μπάτσοι θα κάνουν οτιδήποτε για να αποσπάσουν αυτά που θέλουν. Ο συλληφθείς απ' την άλλη μεριά είναι απαραίτητο να διατηρήσει, όσο το δυνατό, την ψυχραιμία του, δρώντας με το σκεπτικό ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεται στα χέρια τους και ότι αυτοί θα επιλέξουν πότε θα τον αφήσουν, πράγμα που είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη στάση του και με το κατά πόσο θα ενδώσει στη διαδικασία-θέση του ούτως ή άλλως κατηγορούμενου που θέλουν να τον βάλουν, καταθέτοντας εναντίον του ίδιου του εαυτού του.

Μ' άλλα λόγια ο χρόνος σταματάει με τη σύλληψη. Ο άνθρωπος μπαίνει σε μια κατάσταση ομηρίας και σωματικά βρίσκεται στα χέρια του κράτους και των μπάτσων, βρίσκεται σε εχθρικό στρατόπεδο. Το κράτος, μέσω των μηχανισμών καταστολής, θα κάνει τα πάντα για να τον κάνει να υποκύψει και ψυχικά. Εκεί βρίσκεται και η "λογική" της κράτησης και του εγκλεισμού για απροσδιόριστο χρόνο. Μια τέτοια κατάσταση σκοπό έχει να δημιουργήσει σε κάθε άνθρωπο αγωνία, πανικό και απόγνωση, έτσι ώστε να κάνει και να πει οτιδήποτε του πουν ότι θα τον γλυτώσει και ότι θα βγει έξω. Οι μπάτσοι και το κράτος γνωρίζουν πολύ καλά το εκ φύσεως παράλογο, αντιανθρώπινο και δολοφονικό των μηχανισμών τους.

Οι τακτικές των ιεροεξεταστών είναι πολλές. Αρχικά θα ζητήσουν επίμονα από τον συλληφθέντα να απαντήσει στις ερωτήσεις τους "για να ξεμπερδεύει γρήγορα αυτός και να πάει στη δουλειά του" αλλά "και οι ίδιοι".

Μετά θα χρησιμοποιήσουν τον "καλό", "φιλικό" και "κατανοητικό" μπάτσο που θα "προσφέρει" τσιγάρο, καφέ, σάντουιτς και τον "κακό" που θα ρίξει σφαλιάρα, κλωτσιές, φάλαγγα...

Θα τον εκβιάσουν για συγγενικά ή προσφιλή του πρόσωπα. Θα του δώσουν υποσχέσεις. Θα κάνουν ότι ξέρουν "πολλά". Θα απειλήσουν ότι θα απαγγείλουν κατηγορίες. Θα τον περάσουν από διευθυντάδες που θα ανοίξουν κιτάπια με τους τρομο-κρατικούς τους νόμους και θα του μιλήσουν με αυστηρότητα προϊστάμενου ή καθηγητή που απειλεί τον υπάλληλο ή τον μαθητή του.

Κάποια στιγμή μετά τις απειλές και αν ο

ντα, παρά μόνο εφόσον του έχουν απαγγείλλει κατηγορίες. Παρ' όλη βέβαια την "απλότητα" αυτής της σύλληψης, πολλές φορές ανοίγεται και φάκελος.

Γενικότερα, είτε απειλήσουν ότι θα απαγγείλουν κατηγορίες, είτε απαγγείλουν μπορούμε να μην υπογράφουμε τίποτε ούτε και να μιλήσουμε. ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ να απαντάμε στις ερωτήσεις τους, γιατί τους βοηθάμε και το χειρότερο, ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ τι έχει επακολουθήσει μετά τη σύλληψη μας, τι έχει συμβεί.

Μπορούμε να ζητάμε κατευθείαν και επίμονα να επικοινωνήσουμε με κάποιο δικηγόρο ή με τους δικούς μας, για να μάθουν ότι μας συνέλαβαν (είναι πολύ σημαντικό και για εμάς, αλλά και άβολο για τους μπάτσους, να γνωρίζουν και άλλοι ότι μας συνέλαβαν). Οι δημο-κρατικοί νόμοι τους μας "παρέχουν το δικαίωμα" ενός τηλεφωνήματος. Για να τους σπάσουμε και τα νεύρα μπορούμε να "κολλήσουμε" σ' αυτό το "αίτημα", λέγοντας τους ότι "Δεν απαντώ σε τίποτε αν δεν τηλεφωνήσω".

Φυσικά ακόμα και αν μας αφήσουν να τηλεφωνήσουμε, μετά δεν έχουμε κανένα λόγο να απαντήσουμε σε ερωτήσεις τους, που δεν αποτελούν τίποτε άλλο από μέρος της ανάκρισης στην οποία μας υποβάλλουν. Συνήθως μάλιστα, όταν κάνουν ανακρίσεις δεν έχουν στοιχεία ή δεν έχουν τόσα ώστε να φτιάξουν κατηγορίες (πάντα φυσικά με τα δικά τους δεδομένα) και θέλουν να τους τα δώσουμε ΕΜΕΙΣ.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να βάλουμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας στη θέση του κατηγορούμενου. Αυτοί πρέπει αν αποδείξουν ότι είμαστε κατηγορούμενοι και ΟΧΙ ΕΜΕΙΣ φυσικά!!!

Πολλές φορές δεν τους ενδιαφέρει να απαγγείλουν κατηγορίες, μετά από κάποια σύλληψη ή κάποια κλήση για μαρτυρία, για "διάπραξη αδικήματος". Τους ενδιαφέρει όμως να ξεκινήσουμε να "μιλάμε" για πρόσωπα και πράγματα, δηλ. να μάθουν με ποιους βρισκόμαστε, που συχνάζουμε που πάμε ή να μαζέψουν πληροφορίες για τρίτους προς εμάς. Σ' αυτά τους τα σχέδια δεν τους βοηθά τόσο το ξύλο, αλλά μυοχαλαρωτικές ερωτήσεις και ατμόσφαιρα ρηλάξ, όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω (σε αυτά τους έχουν βοηθήσει οι ...προοδευτικές και "ουδέτερες" κοινωνιολογικές και ψυχολογικές επιστήμες τους). Μια τέτοια κατάσταση θα πρέπει να μας κάνει περισσότερο καχύποπτους, τόσο που όχι μόνο να μην απαντάμε αλλά να μην κουνάμε ούτε φρύδι.

Οσο γι' αυτούς που ενώ είναι κόρακες προσπαθούν να παραστήσουν τους κύκνους, στο τέλος καταλήγουν να μην μπορούν να είναι μαζί ούτε με τους κόρακες

στα Χαυτεία γίνεται και επίθεση με μολότωφ σε λεωφορείο μεταφοράς προσωπικού των μπάτσων.

Η πορεία μπαίνει και ανεβαίνει την οδό Σταδίου. Γίνεται επίθεση με μολότωφ σε φορτηγάκι χρηματαποστολής που βρίσκεται σταθμευμένο έξω από τράπεζα. Στην οδό Πεσματζόγλου χτυπιέται κρατικό αυτοκίνητο έξω από το υπουργείο Πολιτισμού. Ακολούθως γίνονται επιθέσεις στην τράπεζα Κεντρικής Ελλάδος, στην Κτηματική και σε 3 αυτοκίνητα mercedes, από τα οποία τα δυο ανήκαν στο υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας και το άλλο στο δήμαρχο Βύρωνα. Επίσης με πέτρες χτυπιούνται τα γραφεία της Στεγαστικής τράπεζας. Καθώς η πορεία συνεχίζει ν' ανεβαίνει φωνάζοντας συνθήματα αλλά και γράφονται στους τοίχους. Στην οδό Δραγατσανίου χτυπιέται με μολότωφ άλλη μια mercedes, αυτή τη φορά του υπουργείου Εσωτερικών. Από το σημείο αυτό τα ΜΑΤ δημιουργούν κλοιό γύρω από την πορεία, ενώ η παρουσία τους παραμένει έντονη σ' όλη την περιοχή του Συντάγματος.

Στις 12.30μμ περίπου, στην οδό Μητροπόλεως γίνεται επίθεση σε φορτηγάκι με ηλεκτρονικό υλικό απ' όπου απαλλοτριώνονται υλικά. Στη συνέχεια οι μαθητές στέκονται έξω από το υπουργείο Παιδείας φωνάζοντας συνθήματα παρ' όλο που έχει ξεκινήσει βροχή εδώ και αρκετή ώρα, χωρίς όμως να εμποδίσει την πορεία να τελειώσει εκεί.

21 Δεκέμβρη 1994

(Μια εβδομάδα μετά, πραγματοποιείται και δεύτερη πορεία από μαθητές και φοιτητές. Την ίδια μέρα ψηφίζεται στη βουλή ο προϋπολογισμός...)

Στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών έχουν συγκεντρωθεί περίπου 2000-2500 μαθητές κατειλλημένων λυκείων, γυμνασίων, φοιτητές ΤΕΙ, καθώς και νεολαίοι. Μοιράζονται αναρχικές προκηρύξεις.

Πριν ξεκινήσει η πορεία γίνεται μικροσυμπλοκή μεταξύ μαθητών και φοιτητών ΤΕΙ, οι οποίοι ξεδίπλωσαν μια ελληνική σημαία με την πρόθεση να μπουν επικεφαλής της πορείας. Τελικά οι φοιτητές ανέβηκαν στο πεζοδρόμιο και αποφάσισαν να κάνουν πορεία ξεχωριστά από τους μαθητές μισή ώρα αργότερα.

Η πορεία ξεκινάει γύρω στις 12.00 το μεσημέρι και κατευθύνεται προς τη βουλή. Οι φωνές κάποιων χειραγωγών από ντουντούκα να φτιάξουν αλυσίδες οι μαθητές, πέφτουν στο κενό. Καθώς η πορεία ανεβαίνει την Πανεπιστημίου ακούγονται συνθήματα όπως: "ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", "ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΑΤ ΚΙ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ", "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑ' ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ", κλπ. Κλούβες των ΜΑΤ ακολουθούν σε απόσταση. Φθάνοντας στην Ομόνοια γίνεται επίθεση με πέτρες και μολότωφ στο κτίριο του ιδιωτικού ΙΕΚ MEDITERANEAN, το οποίο στεγάζεται στο ξενοδοχείο "Μπάγκειον". Ξυλοκοπείται δημοσιογράφος του "ΣΚΑΪ" και γίνεται επίθεση με μολότωφ σε εκδοτήριο εισιτηρίων στην αρχή της Σταδίου, όπου αρχίζει ν' ανεβαίνει η πορεία. Πραγματοποιείται επίθεση με μολότωφ στην α-

θνική πορεία στο κέντρο της Αθήνας στη μνήμη του δολοφονημένου καθηγητή Τεμπονέρα. Μοιράζονται αναρχικές προκηρύξεις.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 12.00 από τα Προπύλαια με κατεύθυνση το υπουργείο Παιδείας. Συμμετέχουν περίπου 1400 μαθητές και την πορεία παρακολουθεί από την αρχή εισαγγελέας και ισχυρότατες δυνάμεις των ΜΑΤ σ' όλους τους γύρω δρόμους και στενά καθώς και ασφαλίτες.

Ακούγονται συνθήματα όπως: "ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΛΕΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΛΗΤΕΣ, ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΑΤ ΚΙ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ", "ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", κλπ. Στην αρχή της Σταδίου γίνεται επίθεση σε δημοσιογράφους-χαφιέδες που τολμούν να φωτογραφίζουν "φάτσες" από κοντά. Χτυπιέται ένας φωτορεπόρτερ και σπάζεται η φωτογραφική μηχανή. Γίνεται επίθεση με πέτρες στις τράπεζες Εθνική, τη Στεγαστική και την Ιονική, όπου σπάζονται οι τζαμαρίες. Επίθεση με μολότωφ γίνεται και σε διμοιρία των ΜΑΤ που παραμονεύει σε στοά στο ύψος της Νομαρχίας.

Τα ΜΑΤ πλησιάζουν την πορεία, κυκλώνουν το τελευταίο κομμάτι της και επιτίθενται από τα πλάγια, αφού σπάσουν τις πλαϊνές αλυσίδες, στο ύψος της Βουκουρεστίου. Οι μπάτσοι ρίχνουν δακρυγόνα και αρχίζουν να κυνηγούν τους διαδηλωτές. Το μεγαλύτερο κομμάτι της πορείας κατευθύνεται προς το Σύνταγμα, ενώ ένα άλλο κομμάτι μπαίνει στη Βουκουρεστίου και κυνηγιέται από τους μπάτσους, που καταφέρνουν να συλλάβουν αρχικά 5 μαθητές και αργότερα άλλους 8. Οι μπάτσοι βρίσκουν επίσης σακκίδια με 35 μολότωφ, πεταμένα στο δρόμο.

Οι αγωνιζόμενοι μαθητές που έχουν φτάσει στο Σύνταγμα ανασυντάσσονται, κάνουν αλυσίδες, φωνάζουν συνθήματα ("ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ") και επιτίθενται στους μπάτσους με πέτρες και κομμάτια από πλάκες οδοστρώματος που υπήρχαν από τα έργα του μετρό. Οι μπάτσοι απαντούν με δακρυγόνα και "σπρώχνουν" τους μαθητές προς τη Λ. Αμαλίας. Γίνεται επίθεση με μολότωφ στην Ιονική τράπεζα, στο κτίριο του υπουργείου Αιγαίου και σε πολυτελές αυτοκίνητο έξω από αυτό.

Οι δρόμοι γύρω από την πλατεία Συντάγματος θυμίζουν λωρίδα της Γάζας από τις πολλές πέτρες.

Οι μπάτσοι κυνηγούν τους μαθητές σε όλο το κέντρο της Αθήνας. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις φρουρούν το Πολυτεχνείο, για να αποτραπεί οποιοδήποτε πλησίασμα στο χώρο(!!!)

Παρ' όλη την προσπάθεια των μπάτσων, στις 1.40μμ περίπου, μαθητές, νεολαίοι και αναρχικοί βρίσκονται συγκεντρωμένοι έξω από τη Νομική σχολή, προς μεγάλη έκπληξη του κράτους και των μπάτσων, που φύλαγαν αλλού. Πραγματοποιείται επίθεση και σπάζεται το αυτοκίνητο της πρεσβείας της Ταϋλάνδης στην οδό Ομήρου. Επίθεση δέχεται και ο βουλευτής της ΝΔ Μαρκογιαννάκης που περνάει με το αυτοκίνητο του στο οποίο προκαλούνται ζημιές. Σπάζεται διερχόμενο λεωφορείο του ΟΑΣΑ. Σπάζεται αυτοκίνητο του ΑΝΤΕΝΑ και κυνηγιέται και σπάζεται η mercedes του Γιαννακόπουλου και χτυπιέται ο ίδιος.

Μπροστά στη Νομική στήνονται οδοφράγματα,

υποκύψει και ψυχικά. Εκεί βρίσκεται και η "λογική" της κράτησης και του εγκλεισμού για απροσδιόριστο χρόνο. Μια τέτοια κατάσταση σκοπό έχει να δημιουργήσει σε κάθε άνθρωπο αγωνία, πανικό και απόγνωση, έτσι ώστε να κάνει και να πει οτιδήποτε του πουν ότι θα τον γλυτώσει και ότι θα βγει έξω. Οι μπάτσοι και το κράτος γνωρίζουν πολύ καλά το εκ φύσεως παράλογο, αντιανθρώπινο και δολοφονικό των μηχανισμών τους.

Οι τακτικές των ιεροεξεταστών είναι πολλές. Αρχικά θα ζητήσουν επίμονα από τον συλληφθέντα να απαντήσει στις ερωτήσεις τους "για να ξεμπερδεύει γρήγορα αυτός και να πάει στη δουλειά του" αλλά "και οι ίδιοι".

Μετά θα χρησιμοποιήσουν τον "καλό", "φιλικό" και "κατανοητικό" μπάτσο που θα "προσφέρει" τσιγάρο, καφέ, σάντουιτς και τον "κακό" που θα ρίξει σφαλιάρα, κλωτσιές, φάλαγγα...

Θα τον εκβιάσουν για συγγενικά ή προσφιλή του πρόσωπα. Θα του δώσουν υποσχέσεις. Θα κάνουν ότι ξέρουν "πολλά". Θα απειλήσουν ότι θα απαγγείλουν κατηγορίες. Θα τον περάσουν από διευθυντάδες που θα ανοίξουν κιτάπια με τους τρομο-κρατικούς τους νόμους και θα του μιλήσουν με αυστηρότητα προϊσταμένου ή καθηγητή που απειλεί τον υπάλληλο ή τον μαθητή του.

Κάποια στιγμή μετά τις απειλές και αν ο συλληφθείς δεν έχει "μιλήσει" θα έρθει ο "γαλαντόμος" και "γλυκομίλητος" μπάτσος που θα προσπαθήσει με μυχαλαρωτικές ερωτήσεις και αστειάκια να αποσπάσει τα στοιχεία που θέλει. Αυτή η μέθοδος συνήθως χρησιμοποιείται όταν δεν έχουν "στοιχεία" εναντίον του συλληφθέντα που να λειτουργήσουν ως πρόφαση για βασανισμό.

Στην περίπτωση που οι συλληφθέντες είναι περισσότεροι θα χρησιμοποιήσουν τη μέθοδο του χωρισμού τους, λέγοντας στον καθένα ότι οι άλλοι έδωσαν αποτυπώματα ή ότι απάντησαν στις ερωτήσεις τους και έφυγαν ή υπέγραψαν ή ομολόγησαν και ξεμπέρδεψαν. Η μέθοδος αυτή συχνά συνοδεύεται και από χαρτιά-ομολογίες των υπολοίπων.

Σε κάθε περίπτωση σύλληψης ή και εξακρίβωσης -κατά την ορολογία τους- που όμως δεν έχουν καμμιά διαφορά, ο κάθε συλληφθείς δεν έχει κανένα λόγο να λουν. Συνήθως μάλιστα, όταν κάνουν ανακρίσεις δεν έχουν στοιχεία ή δεν έχουν τόσα ώστε να φτιάξουν κατηγορίες (πάντα φυσικά με τα δικά τους δεδομένα) και θέλουν να τους τα δώσουμε ΕΜΕΙΣ.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να βάλουμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας στη θέση του κατηγορούμενου. Αυτοί πρέπει αν αποδείξουν ότι είμαστε κατηγορούμενοι και ΟΧΙ ΕΜΕΙΣ φυσικά!!!

Πολλές φορές δεν τους ενδιαφέρει να απαγγείλουν κατηγορίες, μετά από κάποια σύλληψη ή κάποια κλήση για μαρτυρία, για "διάπραξη αδικήματος". Τους ενδιαφέρει όμως να ξεκινήσουμε να "μιλάμε" για πρόσωπα και πράγματα, δηλ. να μάθουν με ποιους βρισκόμαστε, που συχνάζουμε που πάμε ή να μαζέψουν πληροφορίες για τρίτους προς εμάς. Σ' αυτά τους τα σχέδια δεν τους βοηθά τόσο το ξύλο, αλλά μυχαλαρωτικές ερωτήσεις και ατμόσφαιρα ηπιάς, όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω (σε αυτά τους έχουν βοηθήσει οι ...προοδευτικές και "ουδέτερες" κοινωνιολογικές και ψυχολογικές επιστήμες τους). Μια τέτοια κατάσταση θα πρέπει να μας κάνει περισσότερο καχύποπτους, τόσο που όχι μόνο να μην απαντάμε αλλά να μην κουνάμε ούτε φρύδι.

Οσο γι' αυτούς που ενώ είναι κόρακες προσπαθούν να παραστήσουν τους κύκνους, στο τέλος καταλήγουν να μην μπορούν να είναι μαζί ούτε με τους κόρακες ούτε με τους κύκνους, καταξευτελίζοντας τον εαυτό τους και τον όποιο αγώνα στον οποίο συμμετείχαν. Γιατί οι κάθε είδους συλλήψεις, "απλές" ή "σύνθετες" είναι εκτός των άλλων και τεστ υπακοής. Κάθε φορά το κράτος προσπαθεί να αφομοιώσει οτιδήποτε ανθρώπινο. Κάθε υποχώρηση μας είναι και ταυτόχρονο δώσιμο ενός κομματιού του εαυτού μας. Τη μια φορά μπορεί να είναι νυχάκι, την επόμενη όμως μπορεί να είναι δάχτυλο ή και χέρι.

Αυτό που είναι σίγουρο είναι πως ο συλληφθείς βρίσκεται κυριολεκτικά στα χέρια του κράτους, και πως ο μόνος τρόπος για να μην εξευτελιστεί η ανθρώπινη αξιοπρέπεια του, και η όποια δράση του είναι να μην υπάρξει ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ.

(Μια εβδομάδα μετά, πραγματοποιείται και δεύτερη πορεία από μαθητές και φοιτητές. Την ίδια μέρα ψηφίζεται στη βουλή ο προϋπολογισμός...)

Στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών έχουν συγκεντρωθεί περίπου 2000-2500 μαθητές κατειλλημένων λυκείων, γυμνασίων, φοιτητές ΤΕΙ, καθώς και νεολαίοι. Μοιράζονται αναρχικές προκηρύξεις.

Πριν ξεκινήσει η πορεία γίνεται μικροσυμπλοκή μεταξύ μαθητών και φοιτητών ΤΕΙ, οι οποίοι ξεδίπλωσαν μια ελληνική σημαία με την πρόθεση να μπουν επικεφαλής της πορείας. Τελικά οι φοιτητές ανέβηκαν στο πεζοδρόμιο και αποφάσισαν να κάνουν πορεία ξεχωριστά από τους μαθητές μισή ώρα αργότερα.

Η πορεία ξεκινάει γύρω στις 12.00 το μεσημέρι και κατευθύνεται προς τη βουλή. Οι φωνές κάποιων χειραγωγών από ντουντούκα να φτιάξουν αλυσίδες οι μαθητές, πέφτουν στο κενό. Καθώς η πορεία ανεβαίνει την Πανεπιστημίου ακούγονται συνθήματα όπως: "ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", "ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΑΤ ΚΙ ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΤΕΣ", "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑ' ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ", κλπ. Κλούβες των ΜΑΤ ακολουθούν σε απόσταση. Φθάνοντας στην Ομόνοια γίνεται επίθεση με πέτρες και μολότωφ στο κτίριο του ιδιωτικού ΙΕΚ MEDITERANEAN, το οποίο στεγάζεται στο ξενοδοχείο "Μπάγκειον". Ξυλοκοπείται δημοσιογράφος του "ΣΚΑΪ" και γίνεται επίθεση με μολότωφ σε εκδοτήριο εισιτηρίων στην αρχή της Σταδίου, όπου αρχίζει ν' ανεβαίνει η πορεία. Πραγματοποιείται επίθεση με μολότωφ στην αντιπροσωπεία της εταιρίας SINGER καθώς και επίθεση με πέτρες και μολότωφ στις παρακάτω τράπεζες, που βρίσκονται επί της οδού Σταδίου: στην Εθνική, τη Γενική, την Πίστεως, τη Στεγαστική, όπως επίσης σπάζονται τα τζάμια και της τράπεζας Εργασίας στη γωνία Μπενάκη και Σταδίου. Επίθεση με πέτρες γίνεται και σε μεγαλοκαταστήματα που χάνουν τις βιτρίνες τους. Στο ύψος της Κλαθμώνος τα ΜΑΤ πλησιάζουν απειλητικά την πορεία που ανεβαίνει δυναμικά και δέχονται βόμβες μολότωφ.

Αρχίζει να βρέχει, η πορεία φθάνει στη βουλή όπου σιγά-σιγά διαλύεται, ύστερα από προτροπή με ντουντούκες για προσέλευση στο χώρο του Πολυτεχνείου μετά από μια ώρα, μόνο των "συντονιστικάριων"!!!

Γύρω στις 2.00μμ όμως μαθητές, νεολαίοι και αναρχικοί έχουν μαζευτεί στο Πολυτεχνείο. Γίνεται επίθεση με μολότωφ σε αυτοκίνητο του ΥΠΕΧΩΔΕ στη συμβολή των οδών Στουρνάρη και Τζώρτζ. Ακολουθεί επίθεση με μολότωφ σε περιπολικό στη γωνία Στουρνάρη και Μπόταση όπου και έχει μπλοκαριστεί εξαιτίας της διακοπής της κυκλοφορίας στη Στουρνάρη. Οι μπάτσοι εγκαταλείπουν το περιπολικό τρέχοντας, το οποίο και πυρπολείται. Στηνόνται οδοφράγματα

νουν να συλλάβουν αρχικά 5 μαθητές και αργότερα άλλους 8. Οι μπάτσοι βρίσκουν επίσης σακκίδια με 35 μολότωφ, πεταμένα στο δρόμο.

Οι αγωνιζόμενοι μαθητές που έχουν φτάσει στο Σύνταγμα ανασυντάσσονται, κάνουν αλυσίδες, φωνάζουν συνθήματα ("ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ") και επιτίθενται στους μπάτσους με πέτρες και κομμάτια από πλάκες οδοστρώματος που υπήρχαν από τα έργα του μετρό. Οι μπάτσοι απαντούν με δακρυγόνα και "σπρώχνουν" τους μαθητές προς τη Λ. Αμαλίας. Γίνεται επίθεση με μολότωφ στην Ιονική τράπεζα, στο κτίριο του υπουργείου Αιγαίου και σε πολυτελές αυτοκίνητο έξω από αυτό.

Οι δρόμοι γύρω από την πλατεία Συντάγματος θυμίζουν λωρίδα της Γάζας από τις πολλές πέτρες.

Οι μπάτσοι κυνηγούν τους μαθητές σε όλο το κέντρο της Αθήνας. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις φρουρούν το Πολυτεχνείο, για να αποτραπεί οποιοδήποτε πλησίασμα στο χώρο(!!)

Παρ' όλη την προσπάθεια των μπάτσων, στις 1.40μμ περίπου, μαθητές, νεολαίοι και αναρχικοί βρίσκονται συγκεντρωμένοι έξω από τη Νομικής σχολή, προς μεγάλη έκπληξη του κράτους και των μπάτσων, που φύλαγαν αλλού. Πραγματοποιείται επίθεση και σπάζεται το αυτοκίνητο της πρεσβείας της Ταϋλάνδης στην οδό Ομήρου. Επίθεση δέχεται και ο βουλευτής της ΝΔ Μαρκογιαννάκης που περνάει με το αυτοκίνητο του στο οποίο προκαλούνται ζημιές. Σπάζεται διερχόμενο λεωφορείο του ΟΑΣΑ. Σπάζεται αυτοκίνητο του ΑΝΤΕΝΑ και κυνηγιέται και σπάζεται η mercedes του Γιαννακόπουλου και χτυπιέται ο ίδιος.

Μπροστά στη Νομική στήνονται οδογράμματα, καίγεται ταμπλό φοιτητικής παράταξης και γίνεται σύγκρουση με τα ΜΑΤ, που έχουν κυκλώσει την περιοχή και πετούν δακρυγόνα. Ακούγονται συνθήματα από την κατειλλημένη Νομική ενάντια στους μπάτσους και το κράτος και γίνονται επιθέσεις με μολότωφ ενάντια τους. Επίθεση με μολότωφ γίνεται και σε τηλεοπτικό συνεργείο του MEGA, του οποίου η κάμερα καταλήγει στο οδόφραγμα.

Η σύγκρουση διαρκεί αρκετές ώρες, σαν μια απάντηση στη βία του κράτους και στις συλλήψεις.

Μέσα στη Νομική χτυπιέται ο λέκτορας μπατσο-καθηγητής Κ. Ρηγγίνος, μέλος της συγκλήτου και της ομάδας περιφρούρησης της σχολής.

Τα δακρυγόνα πέφτουν μέσα κι έξω από τη σχολή, όπου οι συγκρούσεις συνεχίζονται μέχρι τις 5.00μμ περίπου. Γύρω στις 5.30μμ γίνεται αποχώρηση από τη Νομική, χωρίς συλλήψεις.

Συνολικά τη μέρα αυτή έγιναν 26 προσαγωγές μαθητών στην Ασφάλεια, από τους οποίους 8 οδηγούνται στον εισαγγελέα. Σε τρεις από αυτούς απαγγέλονται κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος (πρόκληση επεισοδίων, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, κατοχή εκρηκτικών).

ΜΑΘΗΤΕΣ: ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ...

Κανένας, πλέον, δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη σημασία που έχουν οι μαθητικές κινητοποιήσεις για το συνολικό κοινωνικό και αντικρατικό αγώνα. Στη διάρκεια, μάλιστα, των τελευταίων πέντε χρόνων (1990-1995) οι κρατιστές και τα όργανά τους βλέπουν ένα κύμα συγκρουσιακών διαθέσεων να μετατρέπεται σε τυφώνα ικανό να κλονίσει συθέμελα τα σχέδια τους.

Και είναι, πράγματι, πάμπολλα τα μέσα που έχουν χρησιμοποιηθεί από τα όργανα του κράτους και τους συνοδοιπόρους της εξουσίας προκειμένου να χειραγωγηθούν, να συκοφαντηθούν, να κατασταλούν και, εν τέλει, να αφομοιωθούν οι αγωνιζόμενοι μαθητές!

Η προσφιλής μέθοδος του καμτσικιού και του καρότου χρησιμοποιείται κατά κόρον προκειμένου να τους τιθασεύουν. Ο «κακός» Τζανακάκης και ο «καλός» υπουργός παιδείας, οι «αγανακτισμένοι» γονείς και οι «ανθρωπιστές» είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος με το οποίο προσπαθούν να εξαγοράσουν και να κατασείλουν,

Το κατά πόσο κατόρθωσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους σ' όλο το στην εσωτερική δυναμική και τη συσσωρευμένη οργή. Αποτελούν, λοιπόν, κατά ένα μέρος τη συνέχεια των συγκρουσιακών διαθέσεων και πρακτικών που εκδηλώθηκαν στο Πολυτεχνείο.

Το κύριο χαρακτηριστικό και των τριών πορειών ήταν η έντονη επιθετικότητα και η συγκρουσιακή διάθεση. Αυτό δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός αν λάβουμε υπ' όψη πως η ένταση του κοινωνικού ανταγωνισμού μπορεί να εκφραστεί με σαφή τρόπο από εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που δεν ελέγχονται και δεν έχουν αφομοιωθεί από το κράτος και τους θεσμούς του.

Ο αντικρατικός χαρακτήρας των συγκρούσεων και στις τρεις πορείες ήταν σαφής και φαίνεται όχι μόνο από τα συνθήματα που επικρατούσαν στη διάρκεια των πορειών αλλά και από τους χώρους προς τους οποίους η πραγματικότητα των κοινωνικών συγκρούσεων απέδειξε περίτρανα πως όσοι αγωνίζονται δεν έχουν την ανάγκη κανενός ασύλου για να εκφράσουν την έμπρακτη αντίθεση τους στο κράτος και τα όργανά του.

Δεν χωρά καμιά αμφιβολία πως η σημασία του οποιουδήποτε χώρου βρίσκεται στην δυναμική και την αποφασιστικότητα των δραστηριοποιούμενων ανθρώπων οι οποίοι τον καταλαμβάνουν με τον ίδιο τρόπο όπως θα καταλάμβαναν το οποιοδήποτε οδόστρωμα και θα έστηναν οδοφράγματα. Το αν μέσα στη συνολικότερη συγκρουσιακή πρακτική καταλαμβάνονται κάποια κτίρια, είναι γιατί κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες έχουν μεγαλύτερη αντοχή απέναντι στις επιθέσεις των κρατικών μηχανισμών σε σχέση με τα οδοφράγματα κι όχι γιατί καλύπτονται από κάποιο νομοθετικό σκείται μέσα σε χώρους νομοθετικά κατοχυρωμένου ασύλου όταν μάλιστα μέσω αυτής ζητείται η μη κατάργησή του.

Το κράτος και τα όργανά του, εξ άλλου, έχουν αποδείξει περίτρανα πού έχουν γραμμένους τους νόμους τους όταν πρόκειται να ασκήσουν βία στους αγωνιζόμενους. Είναι γνωστό πως τα Πανεπιστημιακά άσυλα έχουν καταπατηθεί πολλές φορές στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων είτε μετά από άδεια των εξουσιοδοτημένων οργάνων, είτε χωρίς αυτή.

Όπως και νάχει, το ζήτημα είναι πως πολλοί μύθοι και ψευδολογίες κατέρρευσαν για μια ακόμα φορά μέσα από τη συγκρουσιακή δυναμική που ανάπτυξαν οι αγωνιζόμενοι μαθητές στις πορείες που πραγματοποιήθηκαν το Δεκέμβρη και στις αρχές Γενάρη. Αποτέλεσμα αυτής της δυναμικής ήταν και η μεταφορά των συγκρούσεων στην καρδιά της Αθήνας (Σταδίου, Σύνταγμα).

Σίγουρα, το κράτος και τα όργανά του μετά τις δύο πορείες που έγιναν στο Δεκέμβρη μέτρησε τις εις βάρος του επιπτώσεις που είχαν δημιουργηθεί και φρόντισε με κάθε τρόπο να μειώσει τις καταλήψεις. Σ' αυτό έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο και το διάστημα των δεκαπενθήμερων διακοπών. Ακόμα, επιστρατεύθηκαν γι' άλλη μια φορά, οι χαζοχαρούμενοι εξουσιαστάκηδες πρόεδροι των δεκαπενταμελών που σαν σκυλάκια του Παβλώφ έσπευσαν να επαναλαμβάνουν αντανακλαστικά τα όσα τους υπαγόρευαν οι κηδεμόνες, οι καθηγητές και το υπουργείο. Χρησιμοποιήθηκαν, και πάλι, οι σύλλογοι γονέων και καθηγητών αλλά και μπάτσοι για να βγάλουν

θασεύουν. Ο «κακός» Τζανακάκης και ο «καλός» υπουργός παιδείας, οι «αγανακτισμένοι» γονείς και οι «ανθρωπιστές» είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος με το οποίο προσπαθούν να εξαγοράσουν και να καταστείλουν,

Το κατά πόσο κατόρθωσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους σ' όλο το

διάστημα των πέντε τελευταίων χρόνων γίνεται ιδιαίτερα κατανοητό όταν η κοινή συνισταμένη των δύο αυτών όψεων εκδηλώνεται με το σαδιστικό πρόσωπο του προϊστάμενου των ιεροεξεταστών Παπαθεμελή και τις επιθέσεις των ΜΑΤ.

Είναι γεγονός, λοιπόν, πως παρ' όλες τις φιλότιμες, ομολογουμένως,

πό το κράτος και τους θεσμούς του.

Ο αντικρατικός χαρακτήρας των συγκρούσεων και στις τρεις πορείες ήταν σαφής και φαίνεται όχι μόνο από τα συνθήματα που επικρατούσαν στη διάρκεια των πορειών αλλά και από τους χώρους προς τους οποίους στράφηκε η οργή των αγωνιζόμενων. Δεν μπορεί βέβαια να παραλειφθεί το γεγονός της επίθεσης των διαδηλωτών, στην πορεία της 21 Δεκέμβρη, κατά του ιδιωτικού ΙΕΚ στην Ομόνοια, δείχνοντας πως εκτός από τα κλαψουρίσματα ενάντια στη δημιουργία τους μπορεί να υπάρξει και η έμπρακτη αντιμετώπιση της παρουσίας

γκρουσιακή πρακτική καταλαμβάνονται κάποια χτίρια, είναι γιατί κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες έχουν μεγαλύτερη αντοχή απέναντι στις επιθέσεις των κρατικών μηχανισμών σε σχέση με τα οδοφράγματα και όχι γιατί καλύπτονται από κάποιο νομοθετικό πλαίσιο περί ασύλου.

Από αυτή την άποψη κάθε χώρος και κάθε κτίριο είναι πρόσφορο για την ανάπτυξη της κοινωνικής συγκρουσιακής δράσης και οι προϋποθέσεις εισβολής των δυνάμεων καταστολής έτσι κι αλλιώς αρκούνται ή δεν αρκούνται σε μια νομότυπη διαδικασία ανάλογα με το κατά πως εξυπη-

ήταν και η μεταφορά των συγκρούσεων στην καρδιά της Αθήνας (Σταδίου, Σύνταγμα).

Σίγουρα, το κράτος και τα όργανά του μετά τις δύο πορείες που έγιναν στο Δεκέμβρη μέτρησε τις εις βάρος του επιπτώσεις που είχαν δημιουργηθεί και φρόντισε με κάθε τρόπο να μειώσει τις καταλήψεις. Σ' αυτό έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο και το διάστημα των δεκαπενθήμερων διακοπών. Ακόμα, επιστρατεύθηκαν γι' άλλη μια φορά, οι χαζοχαρούμενοι εξουσιαστάκηδες πρόεδροι των δεκαπενταμελών που σαν σκυλάκια του Παβλώφ έσπευσαν να επαναλαμβάνουν αντανακλαστικά τα όσα τους υπαγόρευαν οι κηδεμόνες, οι καθηγητές και το υπουργείο. Χρησιμοποιήθηκαν, και πάλι, οι σύλλογοι γονέων και καθηγητών αλλά και μπάτσοι για να βγάλουν μέσα από τα σχολεία όσους είχαν απομείνει.

Είναι φανερό πως η πορεία για τις 9 Γενάρη που αναγγέλθηκε στο τέλος της πορείας του Δεκέμβρη θα ήταν καλύτερο να γίνει εκείνη την ημέρα κι όχι στις 11 του μήνα. Αυτό έχει σημασία, γιατί με αυτή την αναβολή δόθηκε ακόμα περισσότερη πίστωση χρόνου στο κράτος και τους παρατρεχάμενους του να ετοιμάσουν πιο αποτελεσματικά την καταστολή και να χύσουν το φαρμάκι τους τα ΜΜΕ ψευδολογώντας και παρουσιάζοντας τις καταλήψεις σαν ουσιαστικά ανύπαρκτες.

Μέσα από τέτοιες συνθήκες και τη μείωση του αριθμού των καταλήψεων στο 20% αυτών που υπήρχαν στην αρχή των κινητοποιήσεων (173) εκείνο που προετοιμαζόταν ήταν ένα χτύπημα από τη μεριά του κράτους στους πλέον μαχητικούς μαθητές, που όπως φαίνεται θα έδιναν και πάλι το δυναμικό τους παρόν γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις όποιες α-

διάστημα των πέντε τελευταίων χρόνων γίνεται ιδιαίτερα κατανοητό όταν η κοινή συνισταμένη των δύο αυτών όψεων εκδηλώνεται με το σαδιστικό πρόσωπο του προϊστάμενου των ιεροεξεταστών Παπαθεμελή και τις επιθέσεις των ΜΑΤ.

Είναι γεγονός, λοιπόν, πως παρ' όλες τις φιλότιμες, ομολογουμένως, προσπάθειες του κράτους οι αγωνιζόμενοι μαθητές εξακολουθούν να δρούν ανεξέλεγκτα, βίαια, αδιάλλακτα, επιθετικά.

Ιδιαίτερα, οι πορείες που πραγματοποιήθηκαν στις 15 και 21 Δεκέμβρη 1994 καθώς και αυτή της 11 Γενάρη 1995 αποτελούν μια προέκταση των δραστηριοποιήσεων των τελευταίων πέντε χρόνων καθώς και μια συγκεκριμένη συνέχεια των γεγονότων που συνέβηκαν στην διάρκεια της επετείου του Πολυτεχνείου, όπου είναι χαρακτηριστικό πως η συγκρουσιακή διάθεση δεν μπόρεσε να πάρει τις υλικές διαστάσεις που ανταποκρίνονταν στράφηκε η οργή των αγωνιζόμενων. Δεν μπορεί βέβαια να παραληφθεί το γεγονός της επίθεσης των διαδηλωτών, στην πορεία της 21 Δεκέμβρη, κατά του ιδιωτικού ΙΕΚ στην Ομόνοια, δείχνοντας πως εκτός από τα κλαψουρίσματα ενάντια στη δημιουργία τους μπορεί να υπάρξει και η έμπρακτη αντιμετώπιση της παρουσίας τους.

Πολύ ιδιαίτερη σημασία έχει ακόμα το γεγονός πως μέσα από τις συγκεκριμένες πορείες πέρα από την έντονη συγκρουσιακή πρακτική, αναδείχτηκε με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο πως για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους το ζήτημα του ασύλου είναι μια σαπουνόφουσκα που χρησιμοποιείται από το κράτος και τους παρατρεχάμενους του προκειμένου να μειωθεί η σημασία των κοινωνικών αγώνων. Γιατί, κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πως στη Σταδίου υπήρχε κάποιο άσυλο που κάλυπτε εκ του ασφαλούς τους αγωνιζόμενους. Έτσι, πλαίσιο περί ασύλου.

Από αυτή την άποψη κάθε χώρος και κάθε κτίριο είναι πρόσφορο για την ανάπτυξη της κοινωνικής συγκρουσιακής δράσης και οι προϋποθέσεις εισβολής των δυνάμεων καταστολής έτσι κι αλλιώς αρκούνται ή δεν αρκούνται σε μια νομότυπη διαδικασία ανάλογα με το κατά πως εξυπηρετούνται σε σχέση με την περίσταση.

Μπορούν, λοιπόν, να αφήσουν κατά μέρος τα περί καταπάτησης ή μη του ασύλου οι διάφοροι ομολογούντες καραγκιόζηδες. Μια ουσιαστική κατάληψη ενός χώρου (κι όχι ένα πανηγυράκι) έτσι κι αλλιώς παραβιάζει την κρατική τάξη. Γι' αυτό αγγίζουν τα όρια της γελοιότητας όσοι επικαλούνται την ύπαρξη ασύλου για να κάνουν, υποτίθεται, αγώνα. Για τον ίδιο λόγο, η οποιαδήποτε άσκηση κοινωνικής βίας δεν μπορεί να επικαλείται τη νομική κατοχύρωσή της (άμεσα ή έμμεσα) από το κράτος, όπως δεν έχει κάποιο κοινωνικό νόημα η βία που α

μοποιήθηκαν, και πάλι, οι σύλλογοι γονέων και καθηγητών αλλά και μπάτσοι για να βγάλουν μέσα από τα σχολεία όσους είχαν απομείνει.

Είναι φανερό πως η πορεία για τις 9 Γενάρη που αναγγέλθηκε στο τέλος της πορείας του Δεκέμβρη θα ήταν καλύτερο να γίνει εκείνη την ημέρα κι όχι στις 11 του μήνα. Αυτό έχει σημασία, γιατί με αυτή την αναβολή δόθηκε ακόμα περισσότερη πίστωση χρόνου στο κράτος και τους παρατρεχάμενους του να ετοιμάσουν πιο αποτελεσματικά την καταστολή και να χύσουν το φαρμάκι τους τα ΜΜΕ ψευδολογώντας και παρουσιάζοντας τις καταλήψεις σαν ουσιαστικά ανύπαρκτες.

Μέσα από τέτοιες συνθήκες και τη μείωση του αριθμού των καταλήψεων στο 20% αυτών που υπήρχαν στην αρχή των κινητοποιήσεων (173) εκείνο που προετοιμαζόταν ήταν ένα χτύπημα από τη μεριά του κράτους στους πλέον μαχητικούς μαθητές, που όπως φαίνεται θα έδιναν και πάλι το δυναμικό τους παρόν γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις όποιες αντίξοες συνθήκες είχαν κατασκευαστεί.

Το κτύπημα του κράτους ήταν προετοιμασμένο και δεν υπήρχε περίπτωση να μην πραγματοποιηθεί. Οι κρατιστές συνηθισμένοι να μετρούν ποσότητες κι όχι την ουσιαστική δυναμική που υπάρχει αστείρευτη μέσα στον κοινωνικό αγώνα έκριναν πως θα νικούσαν και θα «έπιαναν τον ταύρο από τα κέρατα».

Γελάστηκαν όμως, οικτρά.

Ο ισχυρός κλοιός των μπάτσων έφερε τα αντίθετα από τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Κανένας που διαθέτει στοιχειώδη αγωνιστικότητα δεν θα

μπορούσε να δεχτεί τις θρασύτατες κρατικές προκλήσεις.

Η μαχητική διάθεση δεν μειώθηκε καθόλου παρόλο που σε σχέση με τις προηγούμενες πορείες οι επιθετικές διαθέσεις υπήρξαν συγκρατημένες. Όμως το κράτος ήταν αποφασισμένο να επεμβεί οπωσδήποτε. Με συντονισμένη (από συντονισμό καλά πάνε τώρα τελευταία!) επίθεση τρεις διμοιρίες των ΕΚΑΜ επιτέθηκαν στην πορεία προσπαθώντας να τη διαλύσουν και να έχουν χειροπιαστά αποτελέσματα.

Η κίνηση αυτή των οργάνων του κράτους υπήρξε και το έναυσμα για την έναρξη των συγκρούσεων που μετέτρεψαν το κέντρο της Αθήνας σε πεδίο μάχης για πολλές ώρες και την παράλληλη κατάληψη της Νομικής. Το κράτος και τα όργανα του πήραν την απάντηση που τους ταίριαζε για άλλη μια φορά.

Σ' αυτό το σημείο γίνεται έκδηλη η σημασία της δυνατότητας που έχουν οι αγωνιζόμενοι να βρίσκουν εναλλακτικές λύσεις και διεργασίες δραστηριοποίησης παρά τα όποια καλομελετημένα σχέδια των κρατιστών. Δεν είναι μόνο το γεγονός πως οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν σε όλη την περιοχή του Συντάγματος αλλά για πέντε ολόκληρες ώρες η Νομική βρέθηκε στα χέρια των αγωνιζόμενων που αντιμετώπισαν σθεναρά την πλημμύρα από άσπρα κράνη που κατέκλυσε τους γύρω δρόμους.

Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να επισημάνουμε με έμφαση ένα καθοριστικό ζήτημα. Αυτό σχετίζεται με την ουσιαστική κοινωνική και αναρχική στάση σε τέτοιες περιπτώσεις όπου είναι ξεκάθαρο πως το κράτος με τα όργανά του ετοιμάζει μια επίθεση. Πολλοί είναι αυτοί που θα πρόκριναν και θα εφάρμοζαν την εσωτερική κα-

βαιο είναι πως θα λειτουργούσαν με τρόπο αντικοινωνικό, κατασταλτικό και αντίθετα προς τις αναρχικές απόψεις.

Το ζήτημα, λοιπόν, που τίθεται ανοικτά είναι κατά πόσο βρίσκεται κανείς στο πλευρό των αγωνιζόμενων ή συνεπικουρεί τις δυνάμεις του κράτους. Μπροστά σε μια επικείμενη επίθεση το πιο σωστό είναι η όσο το δυ-

αυτοχρισθεί παντογνώστης και να ενεργήσει σαν νταβατζής όσο κι αν οι εκτιμήσεις του βρίσκονται κοντά στην πραγματικότητα.

Αλλά, όσο σωστές κι αν είναι αυτές οι εκτιμήσεις δεν μπορούν να συμπεριλάβουν όλες τις πτυχές και τη δυναμική που έχουν και μπορούν να εκφράσουν σε οποιαδήποτε στιγμή οι αγωνιζόμενοι. Αυτό ακριβώς αποδείχτηκε περίτρανα στην πορεία της 11 Γενάρη. Η επέμβαση των οργάνων του κράτους μετέτρεψε τις υποτονικές ενέργειες που εκδηλώθηκαν μέχρι εκείνη τη στιγμή σε οργή και άγρια επιθετικότητα.

Είναι χαρακτηριστικό πως οι ίδιοι οι εκπρόσωποι του κράτους δεν μπόρεσαν να αποκρύψουν την πραγματικότητα μέσα από τα λεγόμενά τους, όταν δήλωναν πως «όλοι οι μαθητές κρατούσαν από μία πέτρα» (Ρελάκης) και πως είχαν να αντιμετωπίσουν πολλά νεαρά άτομα που πέταγαν πέτρες και νεράντζια. Πράγματι, υπήρξε μια σαφής εικόνα ενός διαλυμένου και διασκορπισμένου νταμαριού στο κέντρο του Συντάγματος, μετά από την επίθεση των ΕΚΑΜ στην ουρά της μαθητικής πορείας.

Το γεγονός των συλλήψεων που κατέληξε στην προφυλάκιση του

Μαθητές ήταν οι συλληφθέντες, μαθητές ήταν κι αυτοί που δημιούργησαν την καταιγίδα από πέτρες που έπληξε τις δυνάμεις της κρατικής βίας. Μαθητές ήταν κι αυτοί που δημιούργησαν δύο τεράστια μέτωπα μάχης στην καρδιά της Αθήνας.

Είναι να λυπάται κανείς όλους αυτούς τους κατασκευαστές των άθλιων σεναρίων για γνωστούς-αγνώστους και για ταραχοποιούς (που δήθεν διεισδύουν στις ειρηνικές πορείες και τις εκτρέπουν από το σκοπό τους), όταν τους βλέπει να καταπίνουν τη γλώσσα τους και να αθλιολογούν μισοκακόμοιρα μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα.

Όσο για τις λεγόμενες διεισδύσεις «ξένων στοιχείων» στις πορείες κανείς δεν θα ζητήσει την άδεια από κανένα άθλιο συκοφάντη και χειραγωγό για να εκφράσει την έμπρακτη κοινωνική του αλληλεγγύη. Και δεν χρειάζεται να είναι κανείς Κινέζος για να εκφράσει την αλληλεγγύη του στους αγωνιζόμενους Κινέζους, ούτε εργάτης για να βρεθεί στο πλάϊ των εργατών και πολύ περισσότερο δεν χρειάζεται να είναι μαθητής για να συμμετάσχει σε μια μαθητική πορεία.

Οι αναρχικοί-ες σαν αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας ουδέποτε τσιγκουνεύτηκαν την έμπρακτη αλληλεγγύη κι ούτε θα την τσιγκουνευτούν ποτέ. Αλλά και δεν θα ζητήσουν την άδεια κανενός άθλιου ζήτουλα των αφεντικών και του κράτους για να βρεθούν στο πλευρό αγωνιζόμενων.

Τέλος, θα πρέπει να πούμε πως οι αγωνιζόμενοι μαθητές αντλούν εμπειρίες μέσα από τη δράση τους και όπως φάνηκε δεν πτοήθηκαν από τη βίαιη επέμβαση των «γενναίων» στη διάρκεια της τελευταίας πορείας τους.

Απ' ό τι δείχνουν τα πράγματα ο ε-

Το κράτος και τα καθάρματα της εξουσίας, που έχουν ρημάξει τη ζωή των ανθρώπων για να καλοπερνούν και να χτίζουν τις βίλες τους, τρέμουν την οργή της κοινωνίας.

Η βίαιη επίθεση των εξουσιαστών και των οργάνων τους ενάντια στις κοινωνικές δραστηριοποιήσεις δείχνουν την προσπάθειά τους να επιβάλουν κοινωνική ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ προς όφελός τους.

Οι συλλήψεις, στη διάρκεια της μαθητικής πορείας, έχουν σκοπό να τρομοκρατήσουν και να βάλουν στο ζυγό της υποταγής ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια του κοινωνικού αγώνα, τους αγωνιζόμενους ανεξέλεγκτα μαθητές.

Να γιγαντωθεί η έμπρακτη κοινωνική αλληλεγγύη και η γενικευμένη αντικρατική συγκρουσιακή δράση.

Η κρατική βία, οι συλλήψεις, η φυλάκιση του ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ και οι προετοιμαζόμενες δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες.

Βαδίζουμε ανυποχώρητα στο δρόμο της καταστροφής κάθε προσπάθειας για "κοινωνική ομαλότητα" και συμβιβασμό.

Παρόν και μέλλον είναι οι Συγκρούσεις και οι Εξεγέρσεις που έρχονται, για την Πανανθρώπινη Ελευθερία

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

να επεμβεί οπωσδήποτε. Με συντονισμένη (από συντονισμό καλά πάνε τώρα τελευταία!) επίθεση τρεις διμοιρίες των ΕΚΑΜ επιτέθηκαν στην πορεία προσπαθώντας να τη διαλύσουν και να έχουν χειροπιαστά αποτελέσματα.

Η κίνηση αυτή των οργάνων του κράτους υπήρξε και το έναυσμα για την έναρξη των συγκρούσεων που μετέτρεψαν το κέντρο της Αθήνας σε πεδίο μάχης για πολλές ώρες και την παράλληλη κατάληψη της Νομικής. Το κράτος και τα όργανα του πήραν την απάντηση που τους ταίριαζε για άλλη μια φορά.

Σ' αυτό το σημείο γίνεται έκδηλη η σημασία της δυνατότητας που έχουν οι αγωνιζόμενοι να βρίσκουν εναλλακτικές λύσεις και διεργασίες δραστηριοποίησης παρά τα όποια καλομελετημένα σχέδια των κρατιστών. Δεν είναι μόνο το γεγονός πως οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν σε όλη την περιοχή του Συντάγματος αλλά για πέντε ολόκληρες ώρες η Νομική βρέθηκε στα χέρια των αγωνιζόμενων που αντιμετώπισαν σθεναρά την πλημμύρα από άσπρα κράνη που κατέκλυσε τους γύρω δρόμους.

Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να επισημάνουμε με έμφαση ένα καθοριστικό ζήτημα. Αυτό σχετίζεται με την ουσιαστική κοινωνική και αναρχική στάση σε τέτοιες περιπτώσεις όπου είναι ξεκάθαρο πως το κράτος με τα όργανά του ετοιμάζει μια επίθεση. Πολλοί είναι αυτοί που θα πρόκριναν και θα εφάρμοζαν την εσωτερική καταστολή της πορείας και όσων εκδήλωναν αγωνιστικές διαθέσεις, προκειμένου να αποτρέψουν την επέμβαση των δυνάμεων της κρατικής βίας. Το πόσο θα απέφευγαν μια τέτοια κατάσταση είναι αμφισβητήσιμο. Το βέ συνεπικουρεί τις δυνάμεις του κράτους. Μπροστά σε μια επικείμενη επίθεση το πιο σωστό είναι η όσο το δυνατό καλύτερη προσπάθεια αντιμετώπισης της καταστολής του κράτους κι όχι η ανάπυξη της εσωτερικής καταστολής. Ο λόγος βρίσκεται στο απλό γεγονός πως κανένας δεν μπορεί να μική που έχουν και μπορούν να εκφράσουν σε οποιαδήποτε στιγμή οι αγωνιζόμενοι. Αυτό ακριβώς αποδείχτηκε περίπρανα στην πορεία της 11 Γενάρη. Η επέμβαση των οργάνων του κράτους μετέτρεψε τις υποτονικές ενέργειες που εκδηλώθηκαν μέχρι εκείνη τη στιγμή σε οργή και άγρια επιθετικότητα.

Είναι χαρακτηριστικό πως οι ίδιοι οι εκπρόσωποι του κράτους δεν μπόρεσαν να αποκρύψουν την πραγματικότητα μέσα από τα λεγόμενά τους, όταν δήλωναν πως «όλοι οι μαθητές κρατούσαν από μία πέτρα» (Ρελάκης) και πως είχαν να αντιμετωπίσουν πολλά νεαρά άτομα που πέταγαν πέτρες και νεράντζια. Πράγματι, υπήρξε μια σαφής εικόνα ενός διαλυμένου και διασκορπισμένου νταμαριού στο κέντρο του Συντάγματος, μετά από την επίθεση των ΕΚΑΜ στην ουρά της μαθητικής πορείας.

Το γεγονός των συλλήψεων που κατέληξε στην προφυλάκιση του 23χρονου Ν. Καρατζά, έδειξε περίπρανα και στον πλέον δύσπιστο πως το παραμύθι των μερικών δεκάδων ταραχοποιών δεν είναι πιστευτό από κάποιον που διαθέτει στοιχειώδη κρίση.

Είναι να λυπάται κανείς όλους αυτούς τους κατασκευαστές των άθλιων σεναρίων για γνωστούς-αγνώστους και για ταραχοποιούς (που δήθεν διεισδύουν στις ειρηνικές πορείες και τις εκτρέπουν από το σκοπό τους), όταν τους βλέπει να καταπίνουν τη γλώσσα τους και να αθλιολογούν μισοκακόμοιρα μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα.

Όσο για τις λεγόμενες διεισδύσεις «ξένων στοιχείων» στις πορείες κανείς δεν θα ζητήσει την άδεια από κανένα άθλιο συκοφάντη και χειραγωγό για να εκφράσει την έμπρακτη κοινωνική του αλληλεγγύη. Και δεν χρειάζεται να είναι κανείς Κινέζος για να εκφράσει την αλληλεγγύη του στους αγωνιζόμενους Κινέζους, ούτε εργάτης για να βρεθεί στο πλάι των εργατών και πολύ περισσότερο δεν χρειάζεται να είναι μαθητής για να συμμετάσχει σε μια μαθητική πορεία.

Οι αναρχικοί-ες σαν αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας ουδέποτε τσιγκουνεύτηκαν την έμπρακτη αλληλεγγύη κι ούτε θα την τσιγκουνευτούν ποτέ. Αλλά και δεν θα ζητήσουν την άδεια κανενός άθλιου ζήτουλα των αφεντικών και του κράτους για να βρεθούν στο πλευρό αγωνιζόμενων.

Τέλος, θα πρέπει να πούμε πως οι αγωνιζόμενοι μαθητές αντλούν εμπειρίες μέσα από τη δράση τους και όπως φάνηκε δεν πτοήθηκαν από τη βίαιη επέμβαση των «γενναίων» στη διάρκεια της τελευταίας πορείας τους.

Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα ο εφιάλτης για τους κρατιστές, όσο κι αν το ελπίζουν και το προσπαθούν, δεν φαίνεται πως θα τελειώσει...

Το κράτος και τα καθάρματα της εξουσίας, που έχουν ρημάξει τη ζωή των ανθρώπων για να καλοπερνούν και να χτίζουν τις βίλες τους, τρέμουν την οργή της κοινωνίας.

Η βίαιη επίθεση των εξουσιαστών και των οργάνων τους ενάντια στις κοινωνικές δραστηριοποιήσεις δείχνουν την προσπάθειά τους να επιβάλουν κοινωνική ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ προς όφελός τους.

Οι συλλήψεις, στη διάρκεια της μαθητικής πορείας, έχουν σκοπό να τρομοκρατήσουν και να βάλουν στο ζυγό της υποταγής ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια του κοινωνικού αγώνα, τους αγωνιζόμενους ανεξέλεγκτα μαθητές.

Να γιγαντωθεί η έμπρακτη κοινωνική αλληλεγγύη και η γενικευμένη αντικρατική συγκρουσιακή δράση.

Η κρατική βία, οι συλλήψεις, η φυλάκιση του ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ και οι προετοιμαζόμενες δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες.

Βαδίζουμε ανυποχώρητα στο δρόμο της καταστροφής κάθε προσπάθειας για "κοινωνική ομαλότητα" και συμβιβασμό.

Παρόν και μέλλον είναι οι Συγκρούσεις και οι Εξεγέρσεις που έρχονται, για την Πανανθρώπινη Ελευθερία

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ...

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις αποτελούν μόνιμο πονοκέφαλο για το κράτος, ιδιαίτερα τα τελευταία τέσσερα χρόνια.

Γι' αυτό το λόγο δεν είναι λίγες περιπτώσεις όπου οι κάθε

για μια ακόμα φορά, θύελλες. Συνεχώς βρίσκουν μπροστά τους ανθρώπους που εξεγείρονται και συγκρούονται.

Τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, οι αγωνιζόμενοι μαθητές μπορούν να διαπιστώσουν μέσα από την πείρα τους πως το κράτος και τα όργανά του ενεργούν αδίστακτα και αντιανθρώ-

ναι ξεκάθαρο πως το κράτος με τα όργανά του ετοιμάζει μια επίθεση. Πολλοί είναι αυτοί που θα πρόκριναν και θα εφάρμοζαν την εσωτερική καταστολή της πορείας και όσων εκδήλωναν αγωνιστικές διαθέσεις, προκειμένου να αποτρέψουν την επέμβαση των δυνάμεων της κρατικής βίας. Το πόσο θα απέφευγαν μια τέτοια κατάσταση είναι αμφισβητήσιμο. Το βέ

Ελευθερία

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

νατό καλύτερη προσπάθεια αντιμετώπισης της καταστολής του κράτους κι όχι η ανάπτυξη της εσωτερικής καταστολής. Ο λόγος βρίσκεται στο απλό γεγονός πως κανένας δεν μπορεί να

μαθητικής πορείας.

Το γεγονός των συλλήψεων που κατέληξε στην προφυλάκιση του 23χρονου Ν. Καρατζά, έδειξε περήφανα και στον πλέον δύσπιστο πως το παραμύθι των μερικών δεκάδων ταραχοποιών δεν είναι πιστευτό από κάποιον που διαθέτει στοιχειώδη κρίση.

πως φάνηκε δεν ποπόθηκαν από τη βίαιη επέμβαση των «γενναίων» στη διάρκεια της τελευταίας πορείας τους.

Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα ο εφιάλτης για τους κρατιστές, όσο κι αν το ελπίζουν και το προσπαθούν, δεν φαίνεται πως θα τελειώσει...

ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ...

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις αποτελούν μόνιμο πονοκέφαλο για το κράτος, ιδιαίτερα τα τελευταία τέσσερα χρόνια.

Γι' αυτό το λόγο δεν είναι λίγες περιπτώσεις όπου οι κάθε είδους εξουσιαστές έχουν επιχειρήσει με πολλούς τρόπους είτε να τις αποτρέψουν, είτε να τις καταστείλουν με κάθε βίαιο τρόπο.

Κάτι παρόμοιο προσπάθησαν να κάνουν για μία ακόμα φορά κατά τη διάρκεια της πορείας που έγινε στις 11 Γενάρη. Πραγματοποίησαν, λοιπόν, μια συντονισμένη επιχείρηση των εκπαιδευμένων, ειδικά για παρόμοιες περιπτώσεις, μπάτσων τους, συλλαμβάνοντας διαδηλωτές μαθητές και αποσκοπώντας στην υποταγή ενός από τα πιο ζωντανά και μαχητικά κομμάτια του κοινωνικού αγώνα.

Αλλά, όπως σ' όλο το προηγούμενο διάστημα, έτσι κι αυτή τη φορά, μετά την επιδρομή των μπάτσων στην πορεία, οι αγωνιζόμενοι μαθητές έδωσαν την κατάλληλη απάντηση στο κράτος και τους μισθοφόρους του. Για πέντε ολόκληρες ώρες οι κρατιστές και τα όργανά τους δοκίμασαν τη γεύση της οργής μέσα από την άμεση δράση των αγωνιζόμενων, παίρνοντας την απάντηση που τους χρειάζονταν.

Η προμελετημένη και προσχεδιασμένη επίθεση του κράτους και των οργάνων του, ήρθε σε μια στιγμή που οι κινητοποιήσεις των αγωνιζόμενων μαθητών φαίνονταν ότι είχαν καμφθεί από τις συνεχείς επιθέσεις του κράτους και όσων συμπορεύονται με τις επιδιώξεις του (εισαγγελία, υπουργεία, σύλλογοι γονέων, καθηγητές, δήμαρχοι κλπ).

Όλοι τους ξεγελάστηκαν.

Γιατί παρ' όλη τη λασπολογία, τη συκοφαντία και τις συντονισμένες προσπάθειες για το κλείσιμο των καταλήψεων και την επικράτηση της συνδιαλλαγής και της ηττοπάθειας, λίγες, αριθμητικά, καταλήψεις έδειξαν την αξεπέραστη δυναμικότητα της έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης και της άμεσης αντιπαράθεσης στις κρατικές επιδιώξεις.

Οι κρατιστές έσυραν στα δικαστήρια μαθητές με βαρειές «κατηγορίες» προκειμένου να καταστείλουν με τη βία των μπάτσων, των νόμων και των θεσμών τους αγωνιζόμενους. Ανακάλυψαν, όμως, με τρόμο πως, οι άνεμοι που έσπειραν έφεραν, για μια ακόμα φορά, θύελλες. Συνεχώς βρίσκουν μπροστά τους ανθρώπους που εξεγείρονται και συγκρούονται.

Τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, οι αγωνιζόμενοι μαθητές μπορούν να διαπιστώσουν μέσα από την πείρα τους πως το κράτος και τα όργανά του ενεργούν αδίστακτα και αντιανθρώπινα, περιμένοντας την στιγμή της υποχώρησης για να επιβληθούν.

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, καμμιά υποχωρητικότητα σ' αυτούς που είναι ορκισμένοι εχθροί της ελευθερίας και της δημιουργίας. Σ' αυτούς που μέσα από το πρόσχημα της γνώσης επιβάλλουν την κρατική γνώση, την υποταγή, την ισοπέδωση και την αφομοίωση σε απάνθρωπους μηχανισμούς και θεσμούς, ορίζοντας σαν μέλλον μια επιβίωση μέσα στην αθλιότητα.

Καμμιά υποχώρηση σ' όλους αυτούς (Κράτος, μπάτσους, δικαστές, σύλλογους γονέων, καθηγητές, δημάρχους κλπ) που έδειξαν αλλη μια φορά τους κοινούς τους στόχους.

Να μετατρέψουμε την συγκρουσιακή κι εξεγερτική διάθεση σε καθολική εξεγερτική και συγκρουσιακή δράση.

Να γιγαντωθεί η ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ και η αντικρατική δράση

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΛΙΑ!

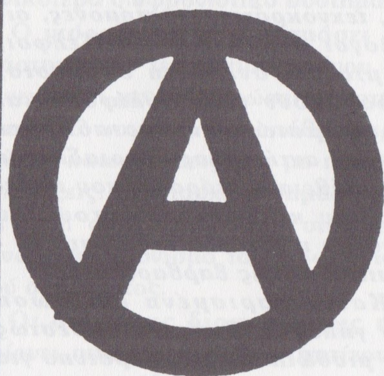
Η κρατική βία, οι συλλήψεις, η προφυλάκιση του ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ και οι προετοιμαζόμενες δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες.

Καμμιά υποχώρηση στη βία του κράτους!

α) ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΚΙ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ.

Η κοινωνία βρίσκεται διαρκώς αντιμέτωπη με τη συνολικότερη

ΔΙΗΜΕΡΟ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ

1η μέρα: Σάββατο 3/12/94 ώρα 6μμ

Αναγκαιότητα και σημασία της συγκρουσιακής - εξεγερτικής Αναρχικής Δράσης.

2η μέρα: Κυριακή 4/12/94 ώρα 6μμ

Τα σχέδια των ελλήνων και ξένων εξουσιαστών για οικονομική εκμετάλλευση και κυριαρχία στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη. Η ιδιαίτερη σημασία της Θεσσαλονίκης και της Β. Ελλάδας στα σχέδια αυτά.

ΟΣΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΤΟΥΣ ΔΡΑΣΗ, ΟΙ ΒΙΑΙΟΙ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αναρχική Ομάδα ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΣΤΑΣΗ
Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση
(Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ, Αναρχική Ομάδα ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ, Αναρχική Παρέμβαση, Αναρχική Ομάδα ΑΤΑΞΙΑ, Συσπείρωση Αναρχικών).

κρατική επιβολή, από τη στιγμή που είναι δεδομένο πως οι κρατιστές δεν σταματούν ούτε στιγμή να μη για να τα πολεμήσει ξεκομμένα από τον συνολικότερο αντικρατικό αγώνα γιατί σε μια τέτοια περίπτωση το κράτος έχει τη δυνατότητα να αποκρούσει τις επιθέσεις που δέχεται και να επουλώσει τις πληγές του. Η εξεγερτική δράση, από την ανθρώπινη φύση, δεν μπορεί να κλειστεί μέσα σε πολιτικά καλούπια ή να θεωρείται ως εξεγερτική μια δράση που κινείται μέσα στα θεσμικά πλαίσια που επιβάλλει το κράτος και που αποδέχονται διάφοροι «επαναστάτες» πολιτικοί.

Η σύγκρουση κοινωνίας και κράτους είναι διάχυτη και πραγ-

ποι, άλλωστε, δεν έχουν καμιά ανάγκη τους πολιτικούς, τους οποίους μάχονται να καταστρέψουν.

Ο ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ χαρακτήρας της σύγκρουσης δεν αφήνει χώρο για διάλογο με οποιοδήποτε φερέφωνο της πολιτικής, που προσπαθεί να καταστείλει ή να καναλιζάρει, ανάλογα με την περίσταση, την εξεγερτική διάθεση των ανθρώπων. Υπάρχουν δεκάδες παραδείγματα όπου το μικρόβιο του διαλόγου και οι προτεινόμενες χρονοβόρες διαδικασίες έχουν επιφέρει καταστροφικά αποτελέσματα στην ανάπτυξη του αντικρατικού αγώνα. Οι διαθέσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων για σύγκρουση με τις δυνάμεις της τυραννίας, μπορεί να ξεπεράσει οποιαδήποτε υπονομευτική προσπάθεια διαλόγου και ουσιαστικά της καταστολής αυτών των διαθέσεων.

Συνυφασμένος με την αδιαλλαξία είναι ο ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΣ χαρακτήρας της συγκρουσιακής δράσης δηλαδή η ΜΗ ύπαρξη κάθε είδους εκπροσώπων οι οποίοι είναι πάντα διαθέσιμοι για διάλογο με το κράτος ή με διάφορα όργανά του μέσα στα οποία συμπεριλαμβάνονται και οι δημοσιογράφοι, οι οποίοι δίνουν το παρόν για να αποσπούν πληροφορίες για τα αφεντικά τους και να διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα προς όφελος του κράτους.

Η εξεγερτική δράση και ο ίδιος ο κοινωνικός αγώνας δεν στέκεται σε μισαλλοδοξίες και πα-

επιβολής πάνω στις κοινωνικές πρακτικές οι οποίες, εκτός απ' αυτό, αναπτύσσονται σε συνθήκες που δεν είναι όμοιες.

Η οργάνωση της δράσης είναι απαραίτητη απέναντι σ' ένα κράτος πάνοπλο ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΤΡΩΤΟ. Η συνεννόηση και η συνεργασία των αναρχικών είναι το ζητούμενο μέσα από σχέσεις αλληλεκτίμησης κι αλληλοσεβασμού, όπου κάθε ε-

---

Το κείμενο που δημοσιεύουμε τυπώθηκε σε φυλλάδιο και μοιράστηκε τόσο πριν από το διήμερο αναρχικών εκδηλώσεων - συζητήσεων που έγινε στις Θεσσαλονίκη στις 3 και 4 Δεκέμβρη 1994 όσο και κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων. Το κείμενο αυτό είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης ανάμεσα στις ομάδες που συνεργάστηκαν.

Στη διάρκεια του διημέρου υπήρχε πάγκος με το έντυπο υλικό των ομάδων. Στις συζητήσεις που έγιναν στη διάρκεια του διημέρου αναπτύχθηκαν απόψεις γύρω από τα θέματα της εκδήλωσης και κατατέθηκαν συγκεκριμένες και ιδιαίτερα πρόσφατες εμπειρίες από τον αντικρατικό αγώνα, από τους σύντροφους και τις συντρόφισσες καθώς και από τους παρευρισκόμενους.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως πρόκειται για την πρώτη εκδήλωση που γίνεται στη Θεσσαλονίκη από τη Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση.

ξεγερτική άποψη ή πρόταση συζητιέται κι εκτιμάται κατά πόσο μπορεί να λειτουργήσει στην ανάπτυξη της σύγκρουσης.

Οι κάθε είδους φορείς της πολιτικής και οπαδοί της πολιτικής δράσης είναι αυτοί που πρώτοι τοποθετούνται εχθρικά στην οργανωμένη συγκρουσιακή πρακτική, ακριβώς γιατί μια ανοργάνωτη κατάσταση που θα κατασταλεί από το κράτος, θα γίνει πιο εύκολα αντικείμενο εκμετάλλευσης στα χέρια τους, για να σπείρουν τον πανικό και την ηττοπάθεια και να χειραγωγήσουν τους ανθρώπους εγκλωβίζοντάς τους σε πολιτικά πλαίσια και σε άνοστες κινητο-

4/12/94 ώρα 6μμ

Τα σχέδια των ελλήνων και ξένων εξουσιαστών για οικονομική εκμετάλλευση και κυριαρχία στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη. Η ιδιαίτερη σημασία της Θεσσαλονίκης και της Β. Ελλάδας στα σχέδια αυτά.

ΟΣΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΤΟΥΣ ΔΡΑΣΗ, ΟΙ ΒΙΑΙΟΙ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αναρχική Ομάδα ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΣΤΑΣΗ
Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση
(Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ, Αναρχική Ομάδα ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ, Αναρχική Παρέμβαση, Αναρχική Ομάδα ΑΤΑΞΙΑ, Συσπείρωση Αναρχικών).

ναν στη διάρκεια του διημέρου αναπτύχθηκαν απόψεις γύρω από τα θέματα της εκδήλωσης και κατατάθηκαν συγκεκριμένες και ιδιαίτερα πρόσφατες εμπειρίες από τον αντικρατικό αγώνα, από τους συντροφους και τις συντρόφισσες καθώς και από τους παρευρισκόμενους.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως πρόκειται για την πρώτη εκδήλωση που γίνεται στη Θεσσαλονίκη από τη Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση.

κρατική επιβολή, από τη στιγμή που είναι δεδομένο πως οι κρατιστές δεν σταματούν ούτε στιγμή να αναπτύσσουν τα αντιανθρώπινα σχέδιά τους. Γι' αυτό το λόγο, οι εξεγέρσεις και οι συγκρούσεις που γίνονται με πολλαπλούς τρόπους ενάντια στο κράτος και τα όργανά του, αποτελούν το ουσιαστικότερο και το πλέον αποτελεσματικό μέσο για την απελευθέρωση των ανθρώπων από κάθε είδους δεσμά, από κάθε μορφής κυρiαρχία κι εκμετάλλευση.

Η επιβολή του κράτους πάνω στο ανθρώπινο γένος δεν θα ήταν επιτυχής αν δεν υπήρχαν οι δεκάδες θεσμοί - μηχανισμοί του οι οποίοι όντας στηριγμένοι στη βία και την τρομοκρατία, φροντίζουν για τη διαιώνιση της κρατικής επιβολής. Το κράτος δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά ο υπέρτατος θεσμός που περικλείει όλους τους υπόλοιπους. Οι θεσμοί - μηχανισμοί της κρατικής δόμησης δε λειτουργούν ούτε αυτόνομα, ούτε ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο αλλά μέσα από σχέσεις αλληλεξάρτησης κι αλληλοσυ-

πολιτικά καλούπια ή να θεωρείται ως εξεγερτική μια δράση που κινείται μέσα στα θεσμικά πλαίσια που επιβάλλει το κράτος και που αποδέχονται διάφοροι «επαναστάτες» πολιτικοί.

Η σύγκρουση κοινωνίας και κράτους είναι διάχυτη και πραγματική και εκδηλώνεται μέσα από τους κοινωνικούς απελευθερωτικούς αγώνες. Ο κοινωνικός αγώνας και κάθε είδους σύγκρουση με τις δυνάμεις καταναγκασμού κι εκμετάλλευσης, εμπεριέχει κάποια βασικά χαρακτηριστικά τα οποία συνιστούν την ουσία της κοινωνικής απελευθερωτικής και αντικρατικής πρακτικής.

Αυτά τα χαρακτηριστικά που συμπορεύονται με την ουσία μιας απελευθερωτικής και απελευθερωμένης πραγματικότητας συνίστανται στο ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟ, ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟ και ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟ των κοινωνικών συγκρούσεων.

Οι αναρχικοί-ες επιμένουν σ'αυτά τα στοιχεία θεωρώντας τα σαν απαραίτητη προϋπόθεση για τη διεξαγωγή κι ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων, όχι μόνο γιατί η σύγκρουση υπάρχει μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα αλλά και γιατί αντιλαμβάνονται τη σημασία της ύπαρξης αυτών των

αγώνα. Οι διαθέσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων για σύγκρουση με τις δυνάμεις της τυραννίας, μπορεί να ξεπεράσει οποιαδήποτε υπονομευτική προσπάθεια διαλόγου και ουσιαστικά της καταστολής αυτών των διαθέσεων.

Συνυφασμένος με την αδιαλλαξία είναι ο ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΣ χαρακτήρας της συγκρουσιακής δράσης δηλαδή η ΜΗ ύπαρξη κάθε είδους εκπροσώπων οι οποίοι είναι πάντα διαθέσιμοι για διάλογο με το κράτος ή με διάφορα όργανά του μέσα στα οποία συμπεριλαμβάνονται και οι δημοσιογράφοι, οι οποίοι δίνουν το παρόν για να αποσπούν πληροφορίες για τα αφεντικά τους και να διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα προς όφελος του κράτους.

Η εξεγερτική δράση και ο ίδιος ο κοινωνικός αγώνας δεν στέκεται σε μισαλλοδοξίες και ματαιοδοξίες. Ορμάει σαν χείμαρρος για να καταστρέψει κάθε τι που στρέφεται ενάντια στο ανθρώπινο γένος...

β) Η ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Οι εξουσιαστές σχεδιάζουν διαρκώς κι επεξεργάζονται τρόπους επιβολής, ώστε να μη δημιουργούνται κενά και τριγμοί στην κυριαρχία τους. Γι' αυτό το λόγο, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν μπορούν να αφήνουν τη σύγκρουση στο τυχαίο.

Κάθε κοινωνική αντικρατική δραστηριοποίηση έχει τα καλύτερα αποτελέσματα από τους αγωνιζόμενους αποτελέσματα όταν είναι οργανωμένη και σχεδιασμένη. Αυτό προϋποθέτει την κρίση και την εκτίμηση των δυνατοτήτων και των συνθηκών που υπάρχουν για τη διεξαγωγή της εκάστοτε σύγκρουσης.

Επιδίωξη είναι πάντοτε η σύ-

ξεγερτική άποψη ή πρόταση συζητιέται κι εκτιμάται κατά πόσο μπορεί να λειτουργήσει στην ανάπτυξη της σύγκρουσης.

Οι κάθε είδους φορείς της πολιτικής και οπαδοί της πολιτικής δράσης είναι αυτοί που πρώτοι τοποθετούνται εχθρικά στην οργανωμένη συγκρουσιακή πρακτική, ακριβώς γιατί μια ανοργάνωτη κατάσταση που θα κατασταλεί από το κράτος, θα γίνει πιο εύκολα αντικείμενο εκμετάλλευσης στα χέρια τους, για να σπείρουν τον πανικό και την ηττοπάθεια και να χειραγωγήσουν τους ανθρώπους εγκλωβίζοντάς τους σε πολιτικά πλαίσια και σε άνοστες κινητοποιήσεις ή να τους οδηγήσουν στην πλήρη απογοήτευση. Και στις δύο περιπτώσεις δρούν σαν δεκανίκια του κράτους εκθειάζοντας μια ουσιαστικά ανύπαρκτη παντοδυναμία του.

Η οργανωμένη συγκρουσιακή πρακτική, μπορεί να υπάρχει κατ' ουσία στην οποιαδήποτε "αυθόρμητη" σύγκρουση. Από τη στιγμή που η οργανωμένη διάσταση δεν θα μπορέσει να εκδηλωθεί με κάποιο λειτουργικό τρόπο τότε δεν θα μπορούμε να μιλήσουμε για αναπτυσσόμενη σύγκρουση, αλλά για ένα συγκεκριμένο ξέσπασμα στο οποίο δεν μπόρεσε να υπάρξει η σύνθεση των διαθέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους που δραστηριοποιούνται.

Από αυτή την άποψη δεν μπορούμε να μιλάμε διαχωρισμένα για «αυθόρμητη» και για «οργανωμένη» σύγκρουση, για τον απλούστατο λόγο ότι η «αυθόρμητη» στο βαθμό που αναπτύσσεται, εκδηλώνει σαφέστατα τα στοιχεία της οργάνωσης, μέσω της σύνθεσης

πολιτι-
κρατική επιβολή, από τη στιγμή που είναι δεδομένο πως οι κρατιστές δεν σταματούν ούτε στιγμή να αναπτύσσουν τα αντιανθρώπινα σχέδιά τους. Γι' αυτό το λόγο, οι εξεγέρσεις και οι συγκρούσεις που γίνονται με πολλαπλούς τρόπους ενάντια στο κράτος και τα όργανά του, αποτελούν το ουσιαστικότερο και το πλέον αποτελεσματικό μέσο για την απελευθέρωση των ανθρώπων από κάθε είδους δεσμά, από κάθε μορφής κυριαρχία κι εκμετάλλευση.

Η επιβολή του κράτους πάνω στο ανθρώπινο γένος δεν θα ήταν επιτυχής αν δεν υπήρχαν οι δεκάδες θεσμοί - μηχανισμοί του οι οποίοι όντας στηριγμένοι στη βία και την τρομοκρατία, φροντίζουν για τη διαιώνιση της κρατικής επιβολής. Το κράτος δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά ο υπέρτατος θεσμός που περικλείει όλους τους υπόλοιπους. Οι θεσμοί - μηχανισμοί της κρατικής δόμησης δε λειτουργούν ούτε αυτόνομα, ούτε ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο αλλά μέσα από σχέσεις αλληλεξάρτησης κι αλληλοσυμπλήρωσης έτσι ώστε να είναι δυνατή η ενότητα της επιβολής. Ο περίφημος «εκσυγχρονισμός» που διατυμπανίζουν οι κρατιστές, δεν είναι τίποτε περισσότερο από την προσπάθεια εύρυθμης λειτουργίας των θεσμών - μηχανισμών εξουσίας έτσι ώστε να μην υπάρχουν επικίνδυνα κενά στην αλυσίδα επιβολής.

Από την πλευρά των αγωνιζόμενων ανθρώπων, υπάρχει πάντα η διάθεση για απελευθέρωση από τα κρατικά δεσμά. Η δράση προς αυτή την κατεύθυνση έχει πάντα συγκρουσιακό - εξεγερτικό χαρακτήρα. Επίσης είναι αντιθεσμική, μάχεται δηλαδή ενάντια στους θεσμούς της εξουσίας. Όπως κανένας θεσμός του κράτους δεν είναι σημαντικότερος από τον άλλο, έτσι και η αντιθεσμική δράση δεν απομονώνει κάποιον θεσμό ή δο

κοί.

Η σύγκρουση κοινωνίας και κράτους είναι διάχυτη και πραγματική και εκδηλώνεται μέσα από τους κοινωνικούς απελευθερωτικούς αγώνες. Ο κοινωνικός αγώνας και κάθε είδους σύγκρουση με τις δυνάμεις καταναγκασμού κι εκμετάλλευσης, εμπεριέχει κάποια βασικά χαρακτηριστικά τα οποία συνιστούν την ουσία της κοινωνικής απελευθερωτικής και αντικρατικής πρακτικής.

Αυτά τα χαρακτηριστικά που συμπορεύονται με την ουσία μιας απελευθερωτικής και απελευθερωμένης πραγματικότητας συνίστανται στο ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟ, ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟ και ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟ των κοινωνικών συγκρούσεων.

Οι αναρχικοί-ες επιμένουν σ'αυτά τα στοιχεία θεωρώντας τα σαν απαραίτητη προϋπόθεση για τη διεξαγωγή κι ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων, όχι μόνο γιατί η σύγκρουση υπάρχει μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα αλλά και γιατί αντιλαμβάνονται τη σημασία της ύπαρξης αυτών των χαρακτηριστικών σαν συνυφασμένων με τον αγώνα για την πανανθρώπινη ελευθερία αλλά και για την αποφυγή "αγώνων" που στην πραγματικότητα συμπορεύονται με το κράτος και τις κάθε φορά επιδιώξεις του.

Η ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ σύγκρουση αφήνει όσο το δυνατό λιγότερα περιθώρια να την καπελευτούν. Σημαίνει πως δεν αποφασίζονται ή ελέγχονται τα τεκταινόμενά της από κάποιο πολιτικό κέντρο (πάσης φύσεως). Έχει σημασία να τονιστεί η καταστροφική και ανασταλτική δράση της πολιτικής (από οποιονδήποτε κι αν ασκείται) στην προσπάθειά της να καρπωθεί υπεραξία από την αγωνιστικότητα που υπάρχει αλλά και να εγκλωβίσει τους αγωνιζόμενους μέσα στα κρατικά και θεσμικά συρματοπλέγματα. Οι εξεγερμένοι άνθρω

όφελος του κράτους.

Η εξεγερτική δράση και ο ίδιος ο κοινωνικός αγώνας δεν στέκεται σε μισαλλοδοξίες και ματαιοδοξίες. Ορμάει σαν χείμαρρος για να καταστρέψει κάθε τι που στρέφεται ενάντια στο ανθρώπινο γένος...

β) Η ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Οι εξουσιαστές σχεδιάζουν διαρκώς κι επεξεργάζονται τρόπους επιβολής, ώστε να μη δημιουργούνται κενά και τριγμοί στην κυριαρχία τους. Γι' αυτό το λόγο, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν μπορούν να αφήνουν τη σύγκρουση στο τυχαίο.

Κάθε κοινωνική αντικρατική δραστηριοποίηση έχει τα καλύτερα αποτελέσματα από τους αγωνιζόμενους αποτελέσματα όταν είναι οργανωμένη και σχεδιασμένη. Αυτό προϋποθέτει την κρίση και την εκτίμηση των δυνατοτήτων και των συνθηκών που υπάρχουν για τη διεξαγωγή της εκάστοτε σύγκρουσης.

Επιδίωξη είναι πάντοτε η σύγκρουση να πάρει τη μεγαλύτερη δυνατή διάσταση, είτε άμεσα, είτε στο διηνεκές. Εφ' όσον υπάρχουν τα χαρακτηριστικά που περιγράφηκαν στο προηγούμενο μέρος, κάθε σύγκρουση δημιουργεί τις προϋποθέσεις για μια άλλη, αλλά και για την επέκταση του αντικρατικού αγώνα.

Η σημαντικότητα της οργάνωσης δεν αντιμετωπίζεται μέσα από την οπτική ενός οργανωτισμού αλλά από τη συνδυασμένη ανάπτυξη και σύνθεση των διαθέσεων και των δυνατοτήτων των ανθρώπων που πραγματοποιούν τη σύγκρουση.

Δεν υπάρχει και δεν θα μπορούσε να υπάρξει ένα μόνιμο οργανωτικό σχέδιο ή μια συγκρουσιακή φόρμουλα. Αυτό είναι κάτι που οι αναρχικοί δεν το δέχονται γιατί θα έπαιρνε το χαρακτήρα της

χειραγωγήσουν τους ανθρώπους εγκλωβίζοντάς τους σε πολιτικά πλαίσια και σε άνοστες κινητοποιήσεις ή να τους οδηγήσουν στην πλήρη απογοήτευση. Και στις δύο περιπτώσεις δρούν σαν δεκανίκια του κράτους εκθειάζοντας μια ουσιαστικά ανύπαρκτη παντοδυναμία του.

Η οργανωμένη συγκρουσιακή πρακτική, μπορεί να υπάρχει κατ' ουσία στην οποιαδήποτε "αυθόρμητη" σύγκρουση. Από τη στιγμή που η οργανωμένη διάσταση δεν θα μπορέσει να εκδηλωθεί με κάποιο λειτουργικό τρόπο τότε δεν θα μπορούμε να μιλήσουμε για αναπτυσσόμενη σύγκρουση, αλλά για ένα συγκεκριμένο ξέσπασμα στο οποίο δεν μπόρεσε να υπάρξει η σύνθεση των διαθέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους που δραστηριοποιούνται.

Από αυτή την άποψη δεν μπορούμε να μιλάμε διαχωρισμένα για «αυθόρμητη» και για «οργανωμένη» σύγκρουση, για τον απλούστατο λόγο ότι η «αυθόρμητη» στο βαθμό που αναπτύσσεται, εκδηλώνει σαφέστατα τα στοιχεία της οργάνωσης, μέσω της σύνθεσης διαθέσεων οι οποίες εκφράζονται με άμεσο και υλικό τρόπο. Από την άλλη μεριά η κάθε οργανωμένη δράση δεν αποκλείει την «αυθόρμητη» αλλά αντίθετα μπορούν να αλληλοσυμπληρώνονται.

Σημαντικό στοιχείο της οργανωμένης δράσης των αγωνιζόμενων είναι η ύπαρξη συλλογικοτήτων ή ομάδων. Η ύπαρξη και ο πολλαπλασιασμός των αναρχικών ομάδων, που προωθούν τη σύγκρουση με το κράτος και τις λογικές του, αποτελούν σημαντικότατα μέσα για τη συμβολή στην ανάπτυξη των κοινωνικών απελευθερωτικών αγώνων, τόσο κατά τη διεξαγωγή τους, όσο και στο διάστημα που μεσολαβεί πριν από μια μεγάλη κοινωνική έκρηξη. Η δημιουργία αναρχικών συλλογικοτήτων δεν αφαιρεί από το άτομο ούτε το στοιχείο της ατομικότητας

και της ιδιαιτερότητάς του, ούτε την πρωτοβουλιακή του δράση. Μέσα σε μια αναρχική συλλογικότητα όλες οι απόψεις είναι σεβαστές και μέσα από την κοινή αποδοχή εφαρμόζονται στην πράξη αυτές που κρίνονται και είναι πιο λειτουργικές για τον κοινωνικό αγώνα, σαν αποτέλεσμα της σύνθεσης των διαφορετικοτήτων.

Είναι αποδεδειγμένο ότι το κράτος αποφεύγει να κτυπήσει εκεί όπου βλέπει μια συγκροτημένη, αποφασισμένη, ισχυρή κατάσταση. Η καταστολή στους αναρχικούς μερικές φορές ήταν αποτέλεσμα λαθών, αλλά τις περισσότερες φορές προήλθε από συγκεκριμένες λογικές και τακτικές. Η καταστολή εκδηλωνόταν όταν το κράτος έβλεπε μια κατάσταση στα τελευταία της εξ αιτίας τέτοιων λογικών και τακτικών.

Γενικότερα, μπορούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις ώστε να μην είναι απλή υπόθεση για το κράτος να κατασπείλει τους αναρχικούς και τους κοινωνικούς αγώνες που αυτοί δημιουργούν ή συμμετέχουν.

Η σχεδιασμένη κι οργανωμένη δράση, η ετοιμότητα και η προετοιμασία για τη σύγκρουση και τη διεξαγωγή της μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση της καταστολής.

γ) ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΑΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΙΚΟΤΕΡΟΥ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Με δεδομένο πως η κρατική βία είναι διαρκής και αντιμετωπίζεται συνεχώς από την κοινωνία με συγκρούσεις κι εξεγέρσεις, παραμένει αδιαμφισβήτητο το γεγονός πως διεξάγεται ένας ασίγαστος ... μπορεί να αποτρέψει μια τέτοια κίνηση εκ μέρους του κράτους, δεδομένου πως κάθε μορφή κοινωνικού αγώνα επιφέρει πανικό και ανασφάλεια στους κρατιστές, οι οποίοι μπροστά στον κίνδυνο γενίκευσης των συγκρουσιακών πρακτικών αποφεύγουν να οξύνουν την κατάσταση. Εξ άλλου δεν θα πρέπει να λησμονείται πως η διαρκής βία του κράτους που εκδηλώνεται σε κάθε στιγμή και σε κάθε σημείο, εμπεριέχει σε σημαντικό βαθμό την καταστολή των συγκρουσιακών διαθέσεων των ανθρώπων. Οπότε, το να μιλά κανείς για καταστολή ή κατασταλτική βία με αποκομμένο τρόπο είναι σαν να αγνοεί αυτή την ολοφάνερη κατάσταση.

δ) ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ενίσχυση και εκσυγχρονισμός των κυριαρχικών μηχανισμών είναι μια συνεχής διαδικασία κι ένα από τα διαρκή μελήματα των εξουσιαστών.

Δύο είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που επηρεάζουν και συνδιαμορφώνουν τις κινήσεις και τους μεσοπρόθεσμους ή μακροπρόθεσμους σχεδιασμούς των κυρίαρχων τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Το πρώτο είναι το τέλος του διπόλου Ανατολικός ή Δυτικός τρόπος ανάπτυξης του καπιταλισμού, με την επικράτηση του δεύτερου συστήματος διατήρησης, οργάνωσης, διαχείρισης κι επιβολής της κυριαρχίας στην κοινωνία. Η εξέλιξη αυτή στις ενδοεξουσιαστικές σχέσεις της παγκόσμιας κυριαρχίας, έχει άμεσο αντίκτυπο στις επιρροές και ζυμώσεις στην Ελληνική κοινωνία. Ένα μεγάλο κομ...

Το δεύτερο σημείο είναι η ολοένα δυναμικότερη και καθοριστική παρουσία των τεχνοκρατικών αντιλήψεων και συμφερόντων στις κρατικές και καπιταλιστικές μεθόδους καταπίεσης, εκμετάλλευσης και ελέγχου της κοινωνίας. Οι ντόπιοι εξουσιαστές, παρατηρώντας το τεράστιο άλμα που πραγματοποίησαν οι συνέταιροί τους στα λεγόμενα αναπτυγμένα κράτη, όσον αφορά τις δυνατότητες ελέγχου των κοινωνιών κι άσκησης της εξουσίας που συνεπάγεται η ταχύτατη τεχνολογική εξέλιξή τους, δίνουν τεράστιο βάρος σε μια ανάλογη εξέλιξη και στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό, γίνεται ιδιαίτερα εμφανές από τις μεταβολές που προωθούνται, πολλές φορές σε σύγκρουση με λεγόμενες «αναχρονισμένες» δομές και πρόσωπα της εξουσίας και ορίζονται από την εισαγωγή σύγχρονης τεχνολογίας και την εφαρμογή τεχνοκρατικών μεθόδων κι αντιλήψεων. Η εξέλιξη αυτή διαφαίνεται στους κρατικούς θεσμούς και μηχανισμούς, στην εκπαίδευση, στο σωφρονιστικό σύστημα, στην παραγωγή, στη διασκέδαση, ενώ παράλληλα προετοιμάζεται το έδαφος για μια ανάλογη εξέλιξη στη διακυβέρνηση και την πολιτική.

Χωρίς να σημαίνει πως υπάρχουν έστω και ελάχιστοι τόποι και κοινωνίες που τυγχάνουν στην επικράτεια του ελληνικού κράτους και δεν επηρεάζονται από τα όσα αναφέρθηκαν, το ειδικό βάρος των σχεδιασμών των κυρίαρχων πέφτει στη Βόρεια Ελλάδα και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσά της, τη Θεσσαλονίκη.

Από παλαιότατων χρόνων, λόγω γεωγραφικής θέσης, αποτελεί στα Βαλκάνια ένα ιδιαίτερα σημαντικό οικονομικό, εμπορικό, πολιτιστικό και πολιτικό κόμβο για τα συμφέροντα των εκάστοτε κυρί... τις ούτως ή άλλως πλασματικές αντιθέσεις τους, με νύχια και με δόντια πασχίζουν να διαφυλάξουν την κοινωνική ομαλότητα, είτε με την απειλή της κρατικής καταστολής, είτε με την έντεχνη διάβρωση των κοινωνικών αντιστάσεων από την εκσυγχρονιστική για το κράτος και τους μηχανισμούς του φιλολογία διαφόρων αποχρώσεων κρατιστών. Πρώην και νυν αριστεροί, φιλελεύθεροι, νεοφιλελεύθεροι, τεχνοκράτες, επιστήμονες, οικολόγοι και λοιποί συνάδελφοι, σε μια εμφανέστατη σύμπνοια, καραδοκούν να συνθλίψουν και να αφομοιώσουν οποιαδήποτε κραυγή αντίστασης, οποιαδήποτε προσπάθεια διατάραξης του απάνθρωπου κοινωνικού ιστού που συνθέτει η επιβολή της κρατικής - καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Καναλιζαρισμένη εκτόνωση στα γήπεδα, ιδιαίτερο καθεστώς στη μισθωτή δουλεία (πρότυπο για ολόκληρη την Ελλάδα, προς όφελος, βέβαια, των αφεντικών), οργάνωση συντηρητικών διαδηλώσεων (από φασιστοειδή υποκείμενα και οικογένειες κρατικών υπαλλήλων) σε κάθε κρούσμα κοινωνικής απειθαρχίας και βίαιη καταστολή όπου διαφαίνεται η δημιουργία καταστάσεων και πόλων ρήξης με το κράτος και τα σχέδιά του.

Αν μέχρι πρό τινος ξάφνιαζε ακόμη κι εμάς τους αναρχικούς η ταχύτητα και η ποιότητα της καταστολής από τους διωκτικούς μηχανισμούς, σήμερα είμαστε σε θέση να διακρίνουμε επακριβώς το σύνολο των κρατικών και καπιταλιστικών επιβουλών και σχεδιασμών που διακυβεύονται, εκεί όπου η κοινωνική αντικρατική - αντιθεσμική δράση αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι διωκτικοί μηχανισμοί του

ταστολή εκδηλωνόταν όταν το κράτος έβλεπε μια κατάσταση στα τελευταία της εξ αιτίας τέτοιων λογικών και τακτικών.

Γενικότερα, μπορούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις ώστε να μην είναι απλή υπόθεση για το κράτος να καταστείλει τους αναρχικούς και τους κοινωνικούς αγώνες που αυτοί δημιουργούν ή συμμετέχουν.

Η σχεδιασμένη κι οργανωμένη δράση, η ετοιμότητα και η προετοιμασία για τη σύγκρουση και τη διεξαγωγή της μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση της καταστολής.

γ) ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΑΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΙΚΟΤΕΡΟΥ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Με δεδομένο πως η κρατική βία είναι διαρκής και αντιμετωπίζεται συνεχώς από την κοινωνία με συγκρούσεις κι εξεγέρσεις, παραμένει αδιαμφισβήτητο το γεγονός πως διεξάγεται ένας ασίγαστος κοινωνικός πόλεμος.

Σ' ένα τέτοιο πόλεμο οι απώλειες είναι πάντα αναμενόμενες. Ομως, κάθε σύγκρουση πάντα μπορεί να οργανωθεί κατάλληλα ώστε να τις αποτρέψει. Άλλωστε, επιδίωξη είναι η αύξηση της εμπειρίας αλλά και της αυτοπεποίθησης του κόσμου που συμμετέχει στις συγκρούσεις. Απ' αυτή την άποψη δίνεται μεγάλη σημασία στον παράγοντα της οργάνωσης.

Αλλά, και στην περίπτωση των απωλειών και της εκδηλωμένης καταστολής εκ μέρους του κράτους, το σημαντικό στοιχείο που έχει προκύψει είναι αυτό της αλληλεγγύης.

Ξέχωρα από το ότι η έκφραση της κοινωνικής αλληλεγγύης αντιδιαστέλλεται πλήρως από αυτή της συμπαράστασης, εκείνο που θα πρέπει να επισημανθεί είναι πως οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης, προς όσους υπόκεινται την άμεση κατασταλτική βία του κράτους, αποτε- φάνερη κατάσταση.

δ) ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ενίσχυση και εκσυγχρονισμός των κυριαρχικών μηχανισμών είναι μια συνεχής διαδικασία κι ένα από τα διαρκή μελήματα των εξουσιαστών.

Δύο είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που επηρεάζουν και συνδιαμορφώνουν τις κινήσεις και τους μεσοπρόθεσμους ή μακροπρόθεσμους σχεδιασμούς των κυρίαρχων τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Το πρώτο είναι το τέλος του διπόλου Ανατολικός ή Δυτικός τρόπος ανάπτυξης του καπιταλισμού, με την επικράτηση του δεύτερου συστήματος διατήρησης, οργάνωσης, διαχείρισης κι επιβολής της κυριαρχίας στην κοινωνία. Η εξέλιξη αυτή στις ενδοεξουσιαστικές σχέσεις της παγκόσμιας κυριαρχίας, έχει άμεσο αντίκτυπο στις επιρροές και ζυμώσεις στην Ελληνική κοινωνία. Ένα μεγάλο κομμάτι της, που σαφώς επηρεαζόταν κι ελεγχόταν από τους μαρξιστές όλων των αποχρώσεων και τις μνήμες του εμφυλίου, οριστικά παραμερίζει τις όποιες ψευδαισθήσεις περί «σοσιαλιστικής» ή «προλεταριακής επανάστασης» κι αμετάκλητα αφομοιώνεται κι αγκαλιάζεται με την εξουσία και τις επιλογές της, έχοντας τις ευλογίες των μέχρι προ τινος «επαναστατών» καθοδηγητών του.

Την ίδια χρονική περίοδο, η εδαφική συγγένεια της Ελλάδας με το νότιο μέρος του πρώην κρατικοκαπιταλιστικού μπλοκ, ανοίγει τις ορέξεις των Ελλήνων κρατιστών για επέκταση κι εδραίωση των συμφερόντων τους στις χώρες αυτές.

Μέρος, λοιπόν, των συμφερόντων και προτεραιοτήτων της εξουσίας μεταβιβάζεται προς τη Βόρεια Ελλάδα και τα κράτη αυτά, προσδοκώντας μεγαλύτερα οφέλη, εκμεταλλευόμενα τον αποπροσα- λές που προωθούνται, πολλές φορές σε σύγκρουση με λεγόμενες «αναχρονισμένες» δομές και πρόσωπα της εξουσίας και ορίζονται από την εισαγωγή σύγχρονης τεχνολογίας και την εφαρμογή τεχνοκρατικών μεθόδων κι αντιλήψεων. Η εξέλιξη αυτή διαφαίνεται στους κρατικούς θεσμούς και μηχανισμούς, στην εκπαίδευση, στο σωφρονιστικό σύστημα, στην παραγωγή, στη διασκέδαση, ενώ παράλληλα προετοιμάζεται το έδαφος για μια ανάλογη εξέλιξη στη διακυβέρνηση και την πολιτική.

Χωρίς να σημαίνει πως υπάρχουν έστω και ελάχιστοι τόποι και κοινωνίες που τυγχάνουν στην επικράτεια του ελληνικού κράτους και δεν επηρεάζονται από τα όσα αναφέρθηκαν, το ειδικό βάρος των σχεδιασμών των κυρίαρχων πέφτει στη Βόρεια Ελλάδα και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσά της, τη Θεσσαλονίκη.

Από παλαιότατων χρόνων, λόγω γεωγραφικής θέσης, αποτελεί στα Βαλκάνια ένα ιδιαίτερα σημαντικό οικονομικό, εμπορικό, πολιτιστικό και πολιτικό κόμβο για τα συμφέροντα των εκάστοτε κυρίαρχων στην περιοχή και στην Ελλάδα. Δεδομένης, λοιπόν, της γεωπολιτικής συγκυρίας, οι εξουσιαστές στην Ευρώπη την ετοιμάζουν κατάλληλα ώστε να αποτελέσει ορμητήριο της οικονομικής εκμετάλλευσης και κυριαρχίας τους, στους μέχρι προ τινος υποταγμένους από τη μαρξιστική δικτατορία λαούς.

Γι' αυτό, ένας τεράστιας έκτασης εκσυγχρονισμός των δομών και μηχανισμών της εξουσίας βρίσκεται σε εξέλιξη σ' αυτήν.

Παράλληλα, μεγάλα κεφάλαια απ' όλο τον κόσμο αλλά και το εσωτερικό συσσωρεύονται ενώ το κράτος προσπαθεί να δημιουργήσεις τις προϋποθέσεις σε τεχνική, υλική και θεωρητική υποδομή που θα τα επιβοηθήσει να καταφέρουν το σκοπό τους που είναι:

Η αφαίμαξη των λαών των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης, η άντληση των πλουτοπαραγωγικών πηγών του εδαφι- θρωπου κοινωνικού ιστού που συνθέτει η επιβολή της κρατικής - καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Καναλιζαρισμένη εκτόνωση στα γήπεδα, ιδιαίτερο καθεστώς στη μισθωτή δουλεία (πρότυπο για ολόκληρη την Ελλάδα, προς όφελος, βέβαια, των αφεντικών), οργάνωση συντηρητικών διαδηλώσεων (από φασιστοειδή υποκείμενα και οικογένειες κρατικών υπαλλήλων) σε κάθε κρούσμα κοινωνικής απειθαρχίας και βίαιη καταστολή όπου διαφαίνεται η δημιουργία καταστάσεων και πόλων ρήξης με το κράτος και τα σχέδιά του.

Αν μέχρι πρό τινος ξάφνιαζε ακόμη κι εμάς τους αναρχικούς η ταχύτητα και η ποιότητα της καταστολής από τους διωκτικούς μηχανισμούς, σήμερα είμαστε σε θέση να διακρίνουμε επακριβώς το σύνολο των κρατικών και καπιταλιστικών επιβουλών και σχεδιασμών που διακυβεύονται, εκεί όπου η κοινωνική αντικρατική - αντιθεσμική δράση αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι διωκτικοί μηχανισμοί του κράτους θα βρίσκονται συνέχεια μπροστά μας, εφ' όσον αποφασίσουμε να εναντιωθούμε στα σχέδια της κυριαρχίας. Όμως, το αναμφισβήτητο αυτό γεγονός, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση πανάκεια για να συνδράμουμε κι εμείς με την αδράνεια και την ηττοπάθειά μας στο κλίμα τρομοκρατίας που επιβάλλουν στη Θεσσαλονίκη τα κρατικά φερέφωνα.

Σ' όσους αντιστέκονται, εναπόκειται το να δημιουργήσουν τις κατάλληλες καταστάσεις και προϋποθέσεις που θα καταρρίψουν την εικόνα της παντοδυναμίας του κράτους - τρομοκράτη, αποσυμπιέζοντας την ασφαλιστική βαλβίδα της κοινωνικής οργής και δυσαρέσκειας.

Καταδεικνύοντας σε κάθε χώρο και χρόνο που η κρατική βία επιβάλλεται, ότι η οργάνωση της παρακώλυσης, της αντίστασης και της εξέγερσης, δεν είναι μια φιλολογική φανφάρα ή μια εξωραγ-

ζεται συνεχώς από την κοινωνία με συγκρούσεις κι εξεγέρσεις, παραμένει αδιαμφισβήτητο το γεγονός πως διεξάγεται ένας ασίγαστος κοινωνικός πόλεμος.

Σ' ένα τέτοιο πόλεμο οι απώλειες είναι πάντα αναμενόμενες. Ομως, κάθε σύγκρουση πάντα μπορεί να οργανωθεί κατάλληλα ώστε να τις αποτρέψει. Άλλωστε, επιδίωξη είναι η αύξηση της εμπειρίας αλλά και της αυτοπεποίθησης του κόσμου που συμμετέχει στις συγκρούσεις. Απ' αυτή την άποψη δίνεται μεγάλη σημασία στον παράγοντα της οργάνωσης.

Αλλά, και στην περίπτωση των απωλειών και της εκδηλωμένης καταστολής εκ μέρους του κράτους, το σημαντικό στοιχείο που έχει προκύψει είναι αυτό της αλληλεγγύης.

Ξέχωρα από το ότι η έκφραση της κοινωνικής αλληλεγγύης αντιδιαστέλλεται πλήρως από αυτή της συμπαράστασης, εκείνο που θα πρέπει να επισημανθεί είναι πως οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης, προς όσους υπόκεινται την άμεση κατασταλτική βία του κράτους, αποτελούν ένα από τα σημεία ανάπτυξης του συνολικού αντικρατικού αγώνα. Συνεπώς, ούτε μπορούν να είναι μοναδική ενασχόληση των αναρχικών, ούτε και να αγνοούνται σαν τέτοιες και πολύ περισσότερο δεν θα πρέπει να εμπλέκονται σε λογικές πολιτικής και πρακτικές που απομακρύνουν από τον αγώνα ενάντια στο κράτος και τις δομές του, μετατρεπόμενες σε ηπουλίστικα και εξουσιαστικά φόρουμ.

Όσον αφορά το ζήτημα της έντασης της κρατικής βίας και της επακόλουθης καταστολής, αυτά βρίσκονται σε υποχώρηση όταν αναπτύσσεται ο κοινωνικός και αντικρατικός αγώνας, ενώ, αντίθετα, βρίσκονται σε έξαρση όταν ακολουθούνται ρεφορμιστικές και πολιτικές πρακτικές και τακτικές.

Και για να εξηγούμαστε. Μια βίαιη αντικρατική ενέργεια δεν συνεπάγεται απαραίτητα γενίκευση της καταστολής. Πολλές φορές σχέσεις της παγκόσμιας κυριαρχίας, έχει άμεσο αντίκτυπο στις επιρροές και ζυμώσεις στην Ελληνική κοινωνία. Ένα μεγάλο κομμάτι της, που σαφώς επηρεαζόταν κι ελεγχόταν από τους μαρξιστές όλων των αποχρώσεων και τις μνήμες του εμφυλίου, οριστικά παραμερίζει τις όποιες ψευδαισθήσεις περί «σοσιαλιστικής» ή «προλεταριακής επανάστασης» κι αμετάκλητα αφομοιώνεται κι αγκαλιάζεται με την εξουσία και τις επιλογές της, έχοντας τις ευλογίες των μέχρι προ τινος «επαναστατών» καθοδηγητών του.

Την ίδια χρονική περίοδο, η εδαφική συγγένεια της Ελλάδας με το νότιο μέρος του πρώην κρατικοκαπιταλιστικού μπλοκ, ανοίγει τις ορέξεις των Ελλήνων κρατιστών για επέκταση κι εδραίωση των συμφερόντων τους στις χώρες αυτές.

Μέρος, λοιπόν, των συμφερόντων και προτεραιοτήτων της εξουσίας μεταβιβάζεται προς τη Βόρεια Ελλάδα και τα κράτη αυτά, προσδοκώντας μεγαλύτερα οφέλη, εκμεταλλευόμενα τον αποπροσανατολισμό, τη σύγχυση και την τεχνητά κατασκευασμένη φτώχεια που επιβάλλεται στις κοινωνιών δημοσιεύουμε τυπώθηκε σε φυλλάδιο και μοιράστηκε τόσο πριν από το διήμερο αναρχικών εκδηλώσεων - συζητήσεων που έγινε στις Θεσσαλονίκη στις 3 και 4 Δεκέμβρη 1994 όσο και κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων. Το κείμενο αυτό είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσηςνίες τους.

Η ληστρική επιδρομή που πραγματοποιεί το Ελληνικό κράτος στα (δυτικοκαπιταλιστικά) παρθένα λημέρια της Ανατολικής Ευρώπης, του Εύξεινου Πόντου και των Βαλκανίων, δημιουργεί επιτέλους τις προϋποθέσεις, για τους ντόπιους εξουσιαστές, να διαδραματίσουν ενδυναμωμένοι κυριαρχικό ρόλο στην περιοχή, μαζί ή σε σύγκρουση με τους υπόλοιπους εξουσιαστές που έχουν ανάλογες βλέψεις σ' αυτήν.

στα Βαλκάνια ένα ιδιαίτερα σημαντικό οικονομικό, εμπορικό, πολιτιστικό και πολιτικό κόμβο για τα συμφέροντα των εκάστοτε κυρίαρχων στην περιοχή και στην Ελλάδα. Δεδομένης, λοιπόν, της γεωπολιτικής συγκυρίας, οι εξουσιαστές στην Ευρώπη την ετοιμάζουν κατάλληλα ώστε να αποτελέσει ορμητήριο της οικονομικής εκμετάλλευσης και κυριαρχίας τους, στους μέχρι προ τινος υποταγμένους από τη μαρξιστική δικτατορία λαούς.

Γι' αυτό, ένας τεράστιας έκτασης εκσυγχρονισμός των δομών και μηχανισμών της εξουσίας βρίσκεται σε εξέλιξη σ' αυτήν.

Παράλληλα, μεγάλα κεφάλαια απ' όλο τον κόσμο αλλά και το εσωτερικό συσσωρεύονται ενώ το κράτος προσπαθεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις σε τεχνική, υλική και θεωρητική υποδομή που θα τα επιβοηθήσει να καταφέρουν το σκοπό τους που είναι:

Η αφαίμαξη των λαών των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης, η άντληση των πλουτοπαραγωγικών πηγών του εδαφικού τους χώρου και η μετάδοση της δυτικής εμπειρίας σε ότι αφορά την εκμετάλλευση, την καταπίεση κι έλεγχο των κοινωνιών στους κατά τόπους εξουσιαστές.

Παράλληλα με την ανάδειξή της σε πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης το 1997, κατασκευάζεται το ιδιαίτερο προφίλ και εικόνα που θα επιβοηθήσει την επικάλυψη των εγκληματικών αυτών σχεδίων και θα επιφέρει την αναγκαία κοινωνική συναίνεση για τη δυναμικότερη κι αποτελεσματικότερη εφαρμογή τους.

ε) Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η κοινωνική ειρήνη που φαίνεται να βασιλεύει στη Θεσσαλονίκη, αποτελεί μία από τις αυστηρές προτεραιότητες των εξουσιαστών. Δεξιοί και αριστεροί, σύσσωμοι, έχοντας ξεπεράσει από δεκαετίες [illegible] δράση αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι διωκτικοί μηχανισμοί του κράτους θα βρίσκονται συνέχεια μπροστά μας, εφ' όσον αποφασίσουμε να εναντιωθούμε στα σχέδια της κυριαρχίας. Όμως, το αναμφισβήτητο αυτό γεγονός, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση πανάκεια για να συνδράμουμε κι εμείς με την αδράνεια και την ηττοπάθειά μας στο κλίμα τρομοκρατίας που επιβάλλουν στη Θεσσαλονίκη τα κρατικά φερέφωνα.

Σ' όσους αντιστέκονται, επαφίεται το να δημιουργήσουν τις κατάλληλες καταστάσεις και προϋποθέσεις που θα καταρρίψουν την εικόνα της παντοδυναμίας του κράτους - τρομοκράτη, αποσυμπιέζοντας την ασφαλιστική βαλβίδα της κοινωνικής οργής και δυσαρέσκειας.

Καταδεικνύοντας σε κάθε χώρο και χρόνο που η κρατική βία επιβάλλεται, ότι η οργάνωση της παρακώλυσης, της αντίστασης και της εξέγερσης, δεν είναι μια φιλολογική φανφάρα ή μια εξωπραγματική ουτοπία, αλλά μια απαραίτητη και ιδιαίτερα ωφέλιμη - ατομικά και κοινωνικά - βίαια εξελισσόμενη πραγματικότητα.

Αναρχική Ομάδα
ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΣΤΑΣΗ
Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση
(Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ.
Αναρχική Ομάδα
ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ,
Αναρχική Παρέμβαση,
Αναρχική Ομάδα ΑΤΑΞΙΑ,
Συσπείρωση Αναρχικών)

Νοέμβρης- Δεκέμβρης 1994

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 94:
ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ

Έχει περάσει ήδη ένα διάστημα τριών μηνών από την εκδήλωση μορφών κοινωνικής αντίθεσης και συγκρουσιακής δράσης απέναντι στο κράτος, που πραγματοποιήθηκε μ' αφορμή τη δημιουργική μνήμη των εξεγερτικών κοινωνικών πρακτικών και γεγονότων του Νοέμβρη του '73. Φυσικά δεν είναι η πρώτη φορά που, όσα συνέβησαν τότε, επανακειοποιήθηκαν δημιουργικά από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Ούτε για το κράτος βέβαια και τα σιχαμερά πλοκάμια του ήταν πρωτόγνωρη η κοινωνική άρνηση της αφομοίωσης και της εξουσιαστικής παραμόρφωσης εξεγερτικών γεγονότων και κοινωνικών αγώνων.

Είκοσι ένα χρόνια, μετά το Νοέμβρη του '73, είναι χαρακτηριστικό, ότι ελάχιστες φορές το κράτος και τα όργανά του κατόρθωσαν ν' αποφύγουν τις συγκρουσιακές διαθέσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων μ' αφορμή το συγκεκριμένο κοινωνικό γεγονός. Θα ήταν όμως παράλειψη σ' αυτό το σημείο να μην αναφερθούμε στην γνωστή «άποψη» που μιλάει για «επετειακότητα» των συγκρούσεων μ' αφορμή την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που προτρέπει συχνά σε αποχή από την πορεία και στο να χαρίσουμε, λέει, την ημέρα αυτή σ' αυτούς που τη μετέτρεψαν σε πανηγυράκι, καθώς οι συγκρούσεις γίνονται όλο το χρόνο και διάφορα παρόμοια. Η «άποψη» αυτή παρουσιάζεται κατά καιρούς σε αφίσσες και τρυκάκια με τις ανάλο- που εξακολουθούν να πραγματοποιούνται αποτελούν και μια μόνιμη κοινωνική άρνηση της δημοκρατικής ομαλότητας της λεγόμενης μεταπολίτευσης. Και αυτή η κοινωνική άρνηση, όσο και αν ενοχλεί κάποιους, έχει έντονη αντικρατική διάσταση. Έτσι, λοιπόν, δεν είναι διόλου τυχαία η πληθωρική και πολύμορφη αντιπαράθεση με το κράτος και τα όργανά του που εκφράστηκε με τα γεγονότα στις 15, 16, και 17 Νοέμβρη του '94. Μην ξεχνάμε ότι η περίοδος που ακόμη διανύουμε χαρακτηρίζεται έντονα, εκτός των άλλων, και από το δεδομένο μιας ευρύτερης κοινωνικής δυσαρέσκειας και αποστροφής ενάντια στην πολιτική, ενώ και άλλοι ουσιώδεις θεσμοί όπως η δικαιοσύνη βρίσκονται, όπως λέει το κράτος, στην διαδικασία «εξανθρωπισμού» τους. Αν προσθέσουμε σ' αυτά και την δυσβάσταχτη οικονομική καταστολή την οποία δέχονται ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια μ' επίμονους ρυθμούς, όπως και την ανικανότητα των Μ.Μ.Ε να παίξουν έναν προσώπων και των ξανακουρδισμένων μηχανισμών που θα τους επιτρέψει να «πολιτευθούν» εκ νέου. Και η ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ καταστάσεων και προσώπων που θα καλύψουν τις ανάγκες τους από τις φθορές που έχουν υποστεί από την πραγματικότητα του κοινωνικού πολέμου δεν είναι διόλου αμελητέο πρόβλημα για τους κυρίαρχους, και μάλιστα με την ανεπάρκεια αντιμετώπισης που έχουν επιδείξει μέχρι στιγμής. Η παρατεταμένη αδυναμία τους να το λύσουν σίγουρα καταδεικνύει και το μέγεθος του εφιάλτη τους. Φυσικά κανείς δεν θα πρέπει να ξεχνά ότι οι κρατιστές σ' αυτές τις περιπτώσεις ξεδιπλώνουν όλη τους τη μαεστρία στην άσκηση της ΒΙΑΣ και της ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ. Μόνο που και σ' αυτούς τους τομείς όπως ήδη έχουμε πει αντιμετωπίζουν είτε τη γενικευμένη κοινωνική δυσπιστία, είτε την εκφρασμένη πληθωρικά κοινωνική αντί-βία.

Ακριβώς σε τέτοιες στιγμές κρίσης για τους κρατιστές το Πολυτεχνείο και ας μην κοπιάζουν οι διάφοροι κατασκευαστές κινημάτων. Δεν αποτελεί η κοινωνική αλληλεγγύη πολιτικό κίνημα. Ούτε κουρελιάζεται από τις σιχαμερές διαπραγματεύσεις κάποιων καρκινωμάτων. Ούτε καταστέλλεται, ούτε χάνεται από τους φιλόδοξους αντικαταστάτες των ΚΝΑΤ. Και αν κάποιοι ψάχνουν για βαρύγδουπα αποτελέσματα, ας τρίψουν τα μάτια τους και θα ξαναδούν την άτακτη υποχώρηση του κράτους στην συγκεκριμένη κοινωνική θέληση για την απελευθέρωση των συλληφθέντων έτσι όπως αυτή εκφράστηκε με την αδιαπραγμάτευτη διάστασή της. Γιατί συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν, όσο και αν κάποιοι εντολοδόχοι κινηματίες πάσχιζαν με δόντια και με νύχια για να τις αποτρέψουν.

Και κάτι ακόμα. Η κοινωνική αλληλεγγύη που εκφράστηκε στους αναρχικούς δεν εκδηλώθηκε, επειδή αναζητούσαν τα δημοκρατικά τους δικαιώματα από το δήμαρχο, ούτε επειδή κωλόγλυψαν κάποιες δημοκρατι-

βρη του '73, είναι χαρακτηριστικό, ότι ελάχιστες φορές το κράτος και τα όργανά του κατόρθωσαν ν' αποφύγουν τις συγκρουσιακές διαθέσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων μ' αφορμή το συγκεκριμένο κοινωνικό γεγονός. Θα ήταν όμως παράλειψη σ' αυτό το σημείο να μην αναφερθούμε στην γνωστή «άποψη» που μιλάει για «επετειακότητα» των συγκρούσεων μ' αφορμή την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που προτρέπει συχνά σε αποχή από την πορεία και στο να χαρίσουμε, λέει, την ημέρα αυτή σ' αυτούς που τη μετέτρεψαν σε πανηγυράκι, καθώς οι συγκρούσεις γίνονται όλο το χρόνο και διάφορα παρόμοια. Η «άποψη» αυτή παρουσιάζεται κατά καιρούς σε αφίσσες και τρυκάκια με τις ανάλογες υπογραφές αυτών που τη λανσάρουν.

Καταρχήν το γεγονός της δήλωσης με συγκεκριμένες υπογραφές αποστροφής και αποποίησης των συγκρούσεων παραμονή της πορείας για το Πολυτεχνείο και της προτροπής αποφυγής τους, μπορεί κανείς να το εκτιμήσει χωρίς δυσκολία, το ίδιο βέβαια και το κράτος. Αλλά δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει στην προκείμενη περίπτωση, όσο εκείνο που πραγματικά κρύβεται και προσπαθείται να εξαφανιστεί πίσω από τη μομφή για «επετειακότητα» των συγκρούσεων. Και αυτό είναι το γεγονός ότι: η όποια κινητικότητα ή μη, -που εκδηλώνεται στις κοινωνικές αντιθέσεις και συγκρουσιακές πρακτικές που αντιμετωπίζει το κράτος μ' αφορμή το Πολυτεχνείο '73-, βρίσκεται σε άμεση αντιστοιχία με την συνολικότερη πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού κάθε φορά.

Δεν χρειάζεται να κουράσει κανείς το μυαλό του αλλά απλά να ανατρέξει στα γεγονότα, για να καταλάβει πως το Πολυτεχνείο δεν μπόρεσε να αλωθεί από τους κρατιστές. Μπορεί μέσα από την ίδια την πραγματικότητα να καταλάβει πως η κοινωνική του σημασία είναι έκδηλη σε ιδιαίτερα κρίσι-

ξανθρωπισμού» τους. Αν προσθέσουμε σ' αυτά και την δυσβάσταχτη οικονομική καταστολή την οποία δέχονται ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια μ' επίμονους ρυθμούς, όπως και την ανικανότητα των Μ.Μ.Ε να παίξουν έναν σταθεροποιητικό ρόλο για την κυριαρχία με πειστικό τρόπο, καταλαβαίνουμε ότι τα πράγματα για τους κρατιστές δεν είναι και τόσο ρόδινα. Αυτά τα δεδομένα και όχι μόνο βέβαια, όπως είναι φυσικό δεν επιτρέπουν στους κρατιστές να παραμένουν αδρανείς. Την

δη έχουμε πει αντιμετωπίζουν είτε τη γενικευμένη κοινωνική δυσπιστία, είτε την εκφρασμένη πληθωρικά κοινωνική αντί-βία.

Ακριβώς σε τέτοιες στιγμές κρίσης για τους κρατιστές το Πολυτεχνείο στις 17 του Νοέμβρη βρέθηκε κατειλημμένο, για πρώτη φορά ανήμερα, με περίπου 3.000 άτομα να βρίσκονται μέσα και έξω απ' αυτό. Και ο λόγος; Η επέμβαση των συμμοριών του κράτους με στόχο τους αναρχικούς, εκείνους τους «περιθωριακούς» τύπους

Και κάτι ακόμα. Η κοινωνική αλληλεγγύη που εκφράστηκε στους αναρχικούς δεν εκδηλώθηκε, επειδή αναζητούσαν τα δημοκρατικά τους δικαιώματα από το δήμαρχο, ούτε επειδή κωλόγλυψαν κάποιες δημοκρατικές και κομματικές άκρες, ούτε επειδή κάποιοι εξουσιαστικοί μηχανισμοί έχουν ως επιλογή να τους πριμοδοτούν για την εξισορρόπηση και την καταστολή ανεξέλεγκτων κοινωνικών αγώνων.

Η κοινωνική αλληλεγγύη εκφρά-

συγκρούσεις γίνονται όλο το χρόνο και διάφορα παρόμοια. Η «άποψη» αυτή παρουσιάζεται κατά καιρούς σε αφίσσες και τρυκάκια με τις ανάλογες υπογραφές αυτών που τη λανσάρουν.

Καταρχήν το γεγονός της δήλωσης με συγκεκριμένες υπογραφές αποστροφής και αποποίησης των συγκρούσεων παραμονή της πορείας για το Πολυτεχνείο και της προτροπής αποφυγής τους, μπορεί κανείς να το εκτιμήσει χωρίς δυσκολία, το ίδιο βέβαια και το κράτος. Αλλά δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει στην προκείμενη περίπτωση, όσο εκείνο που πραγματικά κρύβεται και προσπαθείται να εξαφανιστεί πίσω από τη μομφή για «επετειακότητα» των συγκρούσεων. Και αυτό είναι το γεγονός ότι: η όποια κινητικότητα ή μη, -που εκδηλώνεται στις κοινωνικές αντιθέσεις και συγκρουσιακές πρακτικές που αντιμετωπίζει το κράτος μ' αφορμή το Πολυτεχνείο '73-, βρίσκεται σε άμεση αντιστοιχία με την συνολικότερη πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού κάθε φορά.

Δεν χρειάζεται να κουράσει κανείς το μυαλό του αλλά απλά να ανατρέξει στα γεγονότα, για να καταλάβει πως το Πολυτεχνείο δεν μπόρεσε να αλωθεί από τους κρατιστές. Μπορεί μέσα από την ίδια την πραγματικότητα να καταλάβει πως η κοινωνική του σημασία είναι έκδηλη σε ιδιαίτερα κρίσιμες και αιχμιακές φάσεις (Πολυτεχνείο 1980, 1985, 1990, 1994). Αυτά τα κρίσιμα σημεία, για το κράτος, σχετίζονται άμεσα με την ένταση του κοινωνικού ανταγωνισμού ο οποίος βρίσκει δυνατότητα έκφρασης με αφορμή την μνήμη μιας κοινωνικής εξέγερσης όπως αυτή του 1973.

Και εδώ υπάρχει μια πρόσθετη ιδιαιτερότητα. Οι κοινωνικές συγκρούσεις μ' αφορμή την εξέγερση του '73 σταθεροποιητικό ρόλο για την κυριαρχία με πειστικό τρόπο, καταλαβαίνουμε ότι τα πράγματα για τους κρατιστές δεν είναι και τόσο ρόδινα. Αυτά τα δεδομένα και όχι μόνο βέβαια, όπως είναι φυσικό δεν επιτρέπουν στους κρατιστές να παραμένουν αδρανείς. Την προσπάθειά τους μάλιστα μετασχηματισμού των όρων επιβολής στην κοινωνία την ονόμασαν «Νέα Μεταπολίτευση». Μ' άλλα λόγια τα σκουλήκια που κυβερνάνε και σκορπίζουν τον τρόμο, την εξαθλίωση και την καταστροφή στις ανθρώπινες ζωές αντιμετωπίζουν ένα σοβαρό εμπόδιο στην άσκηση του αποτρόπαιου έργου τους. Βρίσκονται δηλαδή σε μια κρίσιμη γι' αυτούς διαδικασία πρόκρισης και επιλογής, ανάμεσα τους, εκείνων των

στις 17 του Νοέμβρη βρέθηκε κατειλημμένο, για πρώτη φορά ανήμερα, με περίπου 3.000 άτομα να βρίσκονται μέσα και έξω απ' αυτό. Και ο λόγος; Η επέμβαση των συμμοριών του κράτους με στόχο τους αναρχικούς, εκείνους τους «περιθωριακούς» τύπους «που δεν έχουν καμία σχέση με την κοινωνία», όπως αρέσκονται να υποστηρίζουν κάποιοι. 3.000 άνθρωποι λοιπόν αποφάσισαν να παραμείνουν στον χώρο του Πολυτεχνείου δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στους συλληφθέντες αναρχικούς. Αυτοί οι άνθρωποι απροσυνεννόητα προτίμησαν να παραμείνουν στο Πολυτεχνείο και όχι ν' ακολουθήσουν τα κομματικά μπλόκ στην βολτούλα τους όταν οι αναρχικοί καλούσαν σε αλληλεγγύη.

κές και κομματικές άκρες, ούτε επειδή κάποιοι εξουσιαστικοί μηχανισμοί έχουν ως επιλογή να τους πριμοδοτούν για την εξισορρόπηση και την καταστολή ανεξέλεγκτων κοινωνικών αγώνων.

Η κοινωνική αλληλεγγύη εκφράστηκε προς τους αναρχικούς ως κάποιους που μάχονται το κράτος και αγωνίζονται για την Υπόθεση της Ελευθερίας. Την προηγούμενη άλλωστε ημέρα οι συγκρούσεις που πραγματοποιήθηκαν και το συνολικότερο επιθετικό και πολύμορφο παρόν που δόθηκε από τους αναρχικούς, απείχαν πολύ από τις οποιεσδήποτε ειρηνικές δημοκρατικές αναζητήσεις. Και παρ' ότι στις συγκρούσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 16 του Νοέμβρη δεν

συμμετειχαν «οι μαζες» που ονειρευονται ορισμένοι, διαφάνηκε για μιαν ακόμη φορά ότι η απελευθερωτική δράση δεν ζυγίζεται με το δράμι, γιατί αυτό ισχύει μόνο για την πολιτική. Εκτός και αν κάποιος κοντόφθαλμα πιστεύει ότι τα γεγονότα στις 17 Νοέμβρη δεν είχαν καμία σχέση με το δυναμικό και πολύμορφο αντικρατικό παρόν που δόθηκε τις δυο προηγούμενες ημέρες. Και είναι πράγματι τόσο έντονος ο απελευθερωτικός χαρακτήρας της αντικρατικής δράσης που πολλές φορές δρα καταλυτικά ακόμη και σε μη ορατά χαρακτηριστικά της δραστηριοποίησης των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Η παραμονή των αλληλέγγυων στο Πολυτεχνείο σηματοδοτούσε ταυτόχρονα από μεριάς τους και το πέταγμα στο κάλαθο των αχρήστων του αποστειρωμένου αντιιμπεριαλισμού που θα σήμαινε η βολτούλα ως την αμερικάνικη πρεσβεία. Οπως είναι γνωστό, για τους αναρχικούς όλεθρος για την κοινωνία είναι η ύπαρξη κρατών και όχι «η δυνατότητα κάποιων κρατών να επεκτείνονται με διάφορους τρόπους εις βάρος της «ανεξαρτησίας» των μικρότερων». Ο κοινωνικός αγώνας, λοιπόν, έτσι όπως εστιάστηκε στην προκειμένη περίπτωση με την κατάληψη του Πολυτεχνείου, έχει και απ' αυτή την άποψη αντικρατική υφή. Τα γεγονότα του τελευταίου Πολυτεχνείου σίγουρα ήταν ένα γερό χτύπημα για το κράτος και για τους επαγγελματίες αριστερούς ή μη τυμβωρύχους της εξέγερσης του Νοέμβρη.

Το κράτος, αμέσως μετά, με καθάρματα εκπροσώπους του, όπως οι Παπαθεμελήδες και Μαρκάτοι, προσπάθησε σε μια θεατρινίστικη παράσταση να φωτογραφήσει 45χρονους αρχηγούς των ταραχοποιών, που τους

Το κράτος, η λογοτεχνία του ψέμματος και τα "κινήματα" της απάτης

Για άλλη μια φορά μπροστά στην αποσιώπηση, την διαστρέβλωση και τη λάσπη που έχει εξαπολυθεί από πολλές μεριές, κρίνουμε σημαντικό να ξεκαθαριστούν ορισμένα συμβάντα που σχετίζονται με την επιδρομή του κράτους έξω από το Πολυτεχνείο στην γωνία της οδού Πατησίων και Στουρνάρα όπου για τρείς ολόκληρες μέρες υπήρχε το πανώ και το τραπέζι με τα έντυπα της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση.

Στις 1.30 το μεσημέρι της 17 Νοέμβρη, οι ένοπλες συμμορίες του κράτους πραγματοποίησαν συντονισμένη κι αιφνιδιαστική επιχείρηση στο χώρο αυτό (με τέσσερις διμοιρίες σε πλήρη εξάρτηση) συλλαμβάνοντας 64 άτομα (αναρχικούς, περαστικούς, ανήλικα, ένα ζευγάρι Κούρδων καθώς και ένα σκυλάκι(!)) που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή σ' αυτό το σημείο.

Όλοι οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν με κλούβες στη Γενική Ασφάλεια, ενώ οι εναπομείναντες σύντροφοι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων μαζί με μερικούς ακόμα αναρχικούς έκαναν ανοιχτό κάλεσμα για άμεση απάντηση στην κρατική βία που εκδηλώθηκε.

Στα αμέσως επόμενα είκοσι λεπτά αναρτήθηκαν χαρτόνια στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου που έγραφαν: ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ. ΚΑ-

"Η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων γνωστοποιεί την συντονισμένη επιδρομή των ένοπλων συμμοριών του κράτους στο τραπεζάκι μας σήμερα στις μιάμιση το μεσημέρι με αποτέλεσμα τη σύλληψη ανεξακρίβωτου αριθμού ατόμων.

Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων!

Καλούμε όσους διαθέτουν ίχνη αξιοπρέπειας, αγωνιστικότητας και αλληλεγγύης να μην ακολουθήσουν την πορεία και να παραμείνουν μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο πραγματοποιώντας κατάληψη μέχρις ότου απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες.

Καμμιά υποχώρηση στη βία του κράτους!

Αγώνας μέχρι το τέλος!"

Στο μεταξύ γίνεται γνωστή η σύλληψη 26 καταληψιών στέγης, τις πρωϊνές ώρες της ίδιας μέρας, καθώς και ο ακριβής αριθμός των συλληφθέντων στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων (64 ατόμα παρά το ότι η Γενική ασφάλεια ανακοίνωσε μόνο 40).

Η Αλληλεγγύη εκδηλώνεται αμέριστα και πρός όλους. Αμέση απελευθέρωση ολων ανεξαίρετα ειδ' άλλως κανείς δεν απομακρύνεται από το χώρο του Πολυτεχνείου!!!

Τα συνεχή καλέσματα προς τον κόσμο που συνεχώς έρχεται στο χώρο του Πολυτεχνείου αναφέρουν:

άλλη επιχείρηση στις καταλήψεις στέγης Αχαρνών, Κεραμεικού, Αλκαμένους και Λέλας Καραγιάννη συλλαμβάνονται άλλα 26 άτομα.

Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση τους, καθώς και του συλληφθέντα από τους "αγανακτισμένους πολίτες" στην διάρκεια των χθεσινών συγκρούσεων.

Παραμένουμε στο Πολυτεχνείο, που τελεί υπό κατάληψη, μέχρις ότου απελευθερωθούν ΟΛΟΙ ανεξαίρετα οι συλληφθέντες.

Καμμιά υποχώρηση στη βία του κράτους!

Έμπρακτη Αλληλεγγύη Τώρα!"

Ήδη, σε διάστημα μισής ώρας άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος έξω από την Κεντρική πύλη της Πατησίων καθώς και μέσα στο Πολυτεχνείο, ενώ γύρω στις τρείς η κατάληψη ήταν γεγονός. Μετά από αλλεπάλληλες προσπάθειες συντρόφων μεταδόθηκε το μήνυμα για κατάληψη του Πολυτεχνείου και από τα μεγάφωνα παρά τις άθλιες προσπάθειες της ΕΦΕΕ και του Μαρκάτου να πείσουν τους συγκεντρωμένους ότι απελευθερώνονται οι συλληφθέντες και έτσι να αποτρέψουν την κατάληψη.

Μπροστά σ' όλες αυτές τις προσπάθειες η απαίτηση ήταν μία και μοναδική: "Να έλθουν στο Πολυτεχνείο όλοι οι συλληφθέντες και μετά να ξεκινήσει πορεία."

Όλα αυτά, βέβαια, δεν απευθυνο-

σε ταυτόχρονα από μεριάς τους και το πέταγμα στο κάλαθο των αχρήστων του αποστειρωμένου αντιιμπεριαλισμού που θα σήμαινε η βολτούλα ως την αμερικάνικη πρεσβεία. Οπως είναι γνωστό, για τους αναρχικούς όλεθρος για την κοινωνία είναι η ύπαρξη κρατών και όχι «η δυνατότητα κάποιων κρατών να επεκτείνονται με διάφορους τρόπους εις βάρος της «ανεξαρτησίας» των μικρότερων». Ο κοινωνικός αγώνας, λοιπόν, έτσι όπως εστιάστηκε στην προκειμένη περίπτωση με την κατάληψη του Πολυτεχνείου, έχει και απ' αυτή την άποψη αντικρατική υφή. Τα γεγονότα του τελευταίου Πολυτεχνείου σίγουρα ήταν ένα γερό χτύπημα για το κράτος και για τους επαγγελματίες αριστερούς ή μη τυμβωρύχους της εξέγερσης του Νοέμβρη.

Το κράτος, αμέσως μετά, με καθάρματα εκπροσώπους του, όπως οι Παπαθεμελήδες και Μαρκάτοι, προσπάθησε σε μια θεατρινίστικη παράσταση να φωτογραφήσει 45χρονους αρχηγούς των ταραχοποιών, που τους καθοδηγούν και άλλα τέτοια. Εμείς το μόνο που έχουμε να πούμε, κλείνοντας, είναι ότι η Οργή μας δεν χρειάζεται αρχηγούς για να ξεσπάσει και να στραφεί με τον τρόπο που αρμόζει στους δήμιους του ανθρώπινου γένους και ότι η συντροφική μας αλληλεγγύη μπορεί να λάβει ανεξέλεγκτα καταστροφικές διαστάσεις για το κράτος και τα τσιράκια του.

υπήρχε το πανώ και το τραπέζι με τα έντυπα της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση.

Στις 1.30 το μεσημέρι της 17 Νοέμβρη, οι ένοπλες συμμορίες του κράτους πραγματοποίησαν συντονισμένη κι αιφνιδιαστική επιχείρηση στο χώρο αυτό (με τέσσερις διμοιρίες σε πλήρη εξάρτηση) συλλαμβάνοντας 64 άτομα (αναρχικούς, περαστικούς, ανήλικα, ένα ζευγάρι Κούρδων καθώς και ένα σκυλάκι(!)) που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή σ' αυτό το σημείο.

Όλοι οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν με κλούβες στη Γενική Ασφάλεια, ενώ οι εναπομείναντες σύντροφοι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων μαζί με μερικούς ακόμα αναρχικούς έκαναν ανοιχτό κάλεσμα για άμεση απάντηση στην κρατική βία που εκδηλώθηκε.

Στα αμέσως επόμενα είκοσι λεπτά αναρτήθηκαν χαρτόνια στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου που έγραφαν: ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ. ΚΑΤΑΛΗΨΗ". Λίγο αργότερα αναρτήθηκε στο ίδιο σημείο και το πανώ της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων που έγραφε: ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Την ίδια στιγμή γινόταν το ακόλουθο κάλεσμα, από ντουντούκα, προς τους παρευρισκομένους:

ση όλων των συλληφθέντων!

Καλούμε όσους διαθέτουν ίχνη αξιοπρέπειας, αγωνιστικότητας και αλληλεγγύης να μην ακολουθήσουν την πορεία και να παραμείνουν μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο πραγματοποιώντας κατάληψη μέχρις ότου απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες.

Καμμιά υποχώρηση στη βία του κράτους!

Αγώνας μέχρι το τέλος!"

Στο μεταξύ γίνεται γνωστή η σύλληψη 26 καταληψιών στέγης, τις πρωϊνές ώρες της ίδιας μέρας, καθώς και ο ακριβής αριθμός των συλληφθέντων στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων (64 ατόμα παρά το ότι η Γενική ασφάλεια ανακοίνωσε μόνο 40).

Η Αλληλεγγύη εκδηλώνεται αμέριστα και πρός όλους. Αμέση απελευθέρωση ολων ανεξαίρετα ειδ' άλλως κανείς δεν απομακρύνεται από το χώρο του Πολυτεχνείου!!!

Τα συνεχή καλέσματα προς τον κόσμο που συνεχώς έρχεται στο χώρο του Πολυτεχνείου αναφέρουν:

"Εικοσιένα χρόνια μετά, το κράτος έδειξε για άλλη μια φορά το άθλιο πρόσωπο του. Με συντονισμένη επιχείρηση των ένοπλων συμμοριών του, στις μιάμιση το μεσημέρι, συλλαμβάνει πάνω από 60 άτομα που βρίσκονταν στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων έξω από το Πολυτεχνείο.

Ηδη από τις πρωϊνές ώρες με μιά

Παραμένουμε στο Πολυτεχνείο, που τελεί υπό κατάληψη, μέχρις ότου απελευθερωθούν ΟΛΟΙ ανεξαίρετα οι συλληφθέντες.

Καμμιά υποχώρηση στη βία του κράτους!

Έμπρακτη Αλληλεγγύη Τώρα!"

Ήδη, σε διάστημα μισής ώρας άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος έξω από την Κεντρική πύλη της Πατησίων καθώς και μέσα στο Πολυτεχνείο, ενώ γύρω στις τρείς η κατάληψη ήταν γεγονός. Μετά από αλλεπάλληλες προσπάθειες συντρόφων μεταδόθηκε το μήνυμα για κατάληψη του Πολυτεχνείου και από τα μεγάφωνα παρά τις άθλιες προσπάθειες της ΕΦΕΕ και του Μαρκάτου να πείσουν τους συγκεντρωμένους ότι απελευθερώνονται οι συλληφθέντες και έτσι να αποτρέψουν την κατάληψη.

Μπροστά σ' όλες αυτές τις προσπάθειες η απαίτηση ήταν μία και μοναδική: "Να έλθουν στο Πολυτεχνείο όλοι οι συλληφθέντες και μετά να ξεκινήσει πορεία."

Όλα αυτά, βέβαια, δεν απευθύνονταν μόνο στους συγκεντρωμένους μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο αλλά μεταφέρθηκαν σ' όλο το μήκος της Πατησίων και της Σταδίου μέχρι την Κοραή, όπου σύντροφοι και συντρόφισσες πήγαν με ντουντούκα. Εκεί υπήρχε σημαντικό μέρος της πορείας που με απόφαση της ΕΦΕΕ και των λοιπών άθλιων συγγενών ξεκίνησαν πορεία για την Αμερικάνικη πρεσβεία. Πρέπει να υπογραμμισθεί, ακόμα, η συμμετοχή ομάδων φοιτητών από το Πολιτικό Χημικό, την Αρχιτεκτονική και την Σχολή Καλών Τεχνών που δεν ακολούθησαν την πορεία παραμένοντας στο χώρο του Πολυτεχνείου.

Με λίγα λόγια η κατάληψη του Πολυτεχνείου και η παραμονή πάνω από 2000 ατόμων μέσα κι έξω απ' αυτό ήταν γεγονός μιάμιση ώρα μετα την επιδρομή των ένοπλων συμμοριών του κράτους στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων.

Οι σύντροφοι που πήραν την πρω-

σπάθησε σε μια θεατρινίστικη παράσταση να φωτογραφήσει 45χρονους αρχηγούς των ταραχοποιών, που τους καθοδηγούν και άλλα τέτοια. Εμείς το μόνο που έχουμε να πούμε, κλείνοντας, είναι ότι η Οργή μας δεν χρειάζεται αρχηγούς για να ξεσπάσει και να στραφεί με τον τρόπο που αρμόζει στους δήμιους του ανθρώπινου γένους και ότι η συντροφική μας αλληλεγγύη μπορεί να λάβει ανεξέλεγκτα καταστροφικές διαστάσεις για το κράτος και τα τσιράκια του.

αναρτήθηκαν χαρτόνια στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου που έγραφαν: ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ. ΚΑΤΑΛΗΨΗ". Λίγο αργότερα αναρτήθηκε στο ίδιο σημείο και το πανώ της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων που έγραφε: ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Την ίδια στιγμή γινόταν το ακόλουθο κάλεσμα, από ντουντούκα, προς τους παρευρισκομένους:

ρο του Πολυτεχνείου!!!

Τα συνεχή καλέσματα προς τον κόσμο που συνεχώς έρχεται στο χώρο του Πολυτεχνείου αναφέρουν:

"Εικοσιένα χρόνια μετά, το κράτος έδειξε για άλλη μια φορά το άθλιο πρόσωπο του. Με συντονισμένη επιχείρηση των ένοπλων συμμοριών του, στις μιάμιση το μεσημέρι, συλλαμβάνει πάνω από 60 άτομα που βρίσκονταν στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων έξω από το Πολυτεχνείο.

Ηδη από τις πρωϊνές ώρες με μιά

δική: "Να έβγουν στο Πολυτεχνείο όλοι οι συλληφθέντες και μετά να ξεκινήσει πορεία."

Όλα αυτά, βέβαια, δεν απευθύνονταν μόνο στους συγκεντρωμένους μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο αλλά μεταφέρθηκαν σ' όλο το μήκος της Πατησίων και της Σταδίου μέχρι την Κοραή, όπου σύντροφοι και συντρόφισσες πήγαν με ντουντούκα. Εκεί υπήρχε σημαντικό μέρος της πορείας που με απόφαση της ΕΦΕΕ και των λοιπών άθλιων συγγενών ξεκίνησαν πορεία για την Αμερικάνικη πρεσβεία. Πρέπει να υπογραμμισθεί, ακόμα, η συμμετοχή ομάδων φοιτητών από το Πολιτικό Χημικό, την Αρχιτεκτονική και την Σχολή Καλών Τεχνών που δεν ακολούθησαν την πορεία παραμένοντας στο χώρο του Πολυτεχνείου.

Με λίγα λόγια η κατάληψη του Πολυτεχνείου και η παραμονή πάνω από 2000 ατόμων μέσα κι έξω απ' αυτό ήταν γεγονός μιάμιση ώρα μετα την επιδρομή των ένοπλων συμμοριών του κράτους στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων.

Οι σύντροφοι που πήραν την πρωτοβουλία γι' αυτό τό γεγονός συνέβαλαν δημιουργικά στην πραγματοποίηση της κατάληψης πιστεύοντας στην ακατανίκητη δύναμη της κοινωνικής δράσης και της έμπρακτης αλληλεγγύης, που είναι ικανή να σαρώσει την οποιαδήποτε κρατική επιβουλή.

Κανένας δεν μπορεί να οικειοποιηθεί αυτό που οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι (κύρια νεολαίοι) δημιούργησαν με την θέλησή τους και με την εκρηκτική αντικρατική διάθεση που διαθέτουν.

Είναι χαρακτηριστικό πως από την πρώτη στιγμή, όταν η ΕΦΕΕ προσπάθησε να εμποδίσει συντρόφους να μιλήσουν από τα μικρόφωνα, ένα μεγάλο κύμα ανθρώπων μπήκε στο Πολυτεχνείο από την κεντρική πύλη με το σύνθημα "Βία στη Βία της Εξουσίας"

κάνοντας την κατάληψη μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα. Όπως, επίσης, είναι γεγονός πώς οι προσπάθειες του πρύτανη και της ΕΦΕΕ να ξεγελάσουν τους συγκεντρωμένους μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο, δίνοντας ψεύτικες ειδήσεις για απελευθέρωση των συλληφθέντων και προτρέποντας τον κόσμο να ακολουθήσει την πορεία, ΑΠΕΤΥΧΑΝ.

Το κράτος από την πρώτη στιγμή βρέθηκε στη δυσάρεστη, γι' αυτό, θέση να υποχωρεί διαρκώς διαπιστώνοντας πως η προσπάθεια του να συλλάβει 90 άτομα ως ομήρους είχε σαν αποτέλεσμα την κατάληψη του Πολυτεχνείου από 2000 άτομα τα οποία συνεχώς αυξάνονταν (έφθασαν κατά τις 6 το απόγευμα να ξεπερνούν τις 3000).

Η σταδιακή απελευθέρωση όσων συνελήφθησαν στο τραπεζάκι της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων κατέληξε στην πλήρη απελευθέρωση όλων.Οι ψεύτικες απειλές των οργάνων του κράτους περί διώξεων για "απείθεια" στους συντρόφους που δεν έδιναν τα αποτυπώματά τους στους διώκτες της ανθρώπινης ελευθερίας κι αξιοπρέπειας, έπεσαν στο κενό. Επίσης, μέχρι τις 11 το βράδυ είχαν αφεθεί ελεύθεροι και ολοι οι καταληψίες στέγης.

Ξεπερνώντας τις διάφορες φιλολογικές αναλύσεις που διατυπώνονται, γύρω από το ζήτημα των αθρόων συλλήψεων, εκείνο το οποίο αναδεικνύεται είναι η γεμάτη αγωνία προσπάθεια του κράτους να αποτρέψει την εκδήλωση συγκρουσιακών και αντικρατικών πρακτικών πριν και κατά την διάρκεια της πορείας. Οι συ-

χρήση μεγάλου αριθμού δυνάμεων και υλικών μέσων. Ακόμα και στην περίπτωση μιας στρατιωτικής επιτυχίας των δυνάμεων καταστολής, το κοινωνικό κόστος και οι παραπέρα συνέπειες θα ήταν τεράστιες με απρόβλεπτες επιπτώσεις, αφού είναι δεδομένο πως το κοινωνικό καζάνι βράζει έτοιμο να φουσκώσει και να ζεματίσει τους κρατιστές.

Επιζήτησε, λοιπόν, διάφορες συμφωνίες για να σώσει τα προσχήματα και να καλύψει τις λαβωματιές του. Αυτές τις συμφωνίες δεν θα μπορούσε να τις βρεί παρά από εκείνους που ποτέ δεν πίστεψαν στην ακατανίκητη δύναμη του κοινωνικού αγώνα, σ' όλους αυτούς που είναι πρόθυμοι να συνδιαλλαγούν και να συνάψουν επαίσχυντες συμφωνίες με τους εχθρούς της κοινωνίας.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως οι αντικρατικές δραστηριότητες και διαθέσεις, σ' όλο το διάστημα της κατάληψης μέχρι και τις πρωϊνές ώρες της επόμενης μέρας, δεν σταμάτησαν. Οι απελπισμένες προσπάθειες,να χειραγωγηθούν και να ανακοπούν οι εκατοντάδες άνθρωποι που βρίσκονταν στην Πατησίων και επιθυμούσαν να τοπλέγματα όπου θέλουν να εγκλωβίσουν τις συγκρουσιακές διαθέσεις και πρακτικές.

Είναι να λυπάται κανείς εκείνες τις ομαδοποιήσεις και τα άτομα που δέκα μέρες μετά τα συμβάντα στα Πολυτεχνείο εξακολουθούν να συναγωνίζονται τα ΜΜΕ, που υποτίθεται πως κατηγορούν, στην παραπλάνηση και το ψέμμα.

Γιατί διαχωρίζονται;

Γιατί τρέμουν τόσο πολύ την πραγματικότητα και γιατί, τέλος πάντων, δεν συμφωνούν όλα αυτά τα πληθωρικά γραπτά στο πώς πραγματοποιήθηκε η κατάληψη;

Γιατί στρέφονται με τέτοιο μίσος ενάντια στην οργανωμένη συγκρουσιακή πρακτική;

Οι αναρχικοί-ες ποτέ δεν διαχωριστήκαν από άλλα κομμάτια της κοινωνίας. Το έχουν αποδείξει μέ όλες τις μέχρι τώρα πρακτικές τους. Το απέδειξαν έμπρακτα στις 17 Νοέμβρη 1994 όταν στράφηκαν ενάντια στο κοινό εχθρό: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ.

Το ίδιο θα συνεχίσουν να κάνουν πάντοτε, αποφεύγοντας να μπουν στην λογική της συνδιαλλαγής με το κράτος

οι συγκρούσεις που ξέσπασαν μετά τα μεσάνυχτα δεν στρέφονταν στους ολιγάριθμους φασίστες αλλά στο Υπουργείο Εμπορίου και τις δυνάμεις καταστολής.

Είναι ευκολοδιάκριτη η πραγματικότητα των ολιγάριθμων φασιστών από τους πολυάριθμους (αλλά πάντοτε λιγώτερους από όσους βρίσκονταν στο Πολυτεχνείο μέχρι τις πρωϊνές ώρες αγωνιστές) Πασοκιστές. Είναι γνωστοί οι αγανακτισμένοι ΠΑΣΟΚοι. Τους γνωρίσαμε τό 1985 και από τότε σε κάθε περίσταση έρχονται να συνδράμουν το κράτος και τις δυνάμεις καταστολής, από κοινού με κάποια φασιστοειδή υποκείμενα.

Το κράτος επιστρέτευσε όλο αυτό το σκυλολόϊ έχοντας μια αρκετή πίστωση χρόνου μέχρι τα μεσάνυχτα, αλλά και πάλι το μόνο που μπόρεσε να συγκεντρώσει ήταν τρεις εκατοντάδες ελεεινούς.

Ολοι αυτοί, όμως, αντιμετωπίζονται πολύ εύκολα από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Η συγκρουσιακή πρακτική που αναπτύχθηκε πολύπλευρα και πολύμορφα στις 17 Νοέμβρη έδειξε πως το κράτος πλήρωσε αρκετά την αποκοτιά του να επιχειρήσει την καταστολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Τα όσα συνέβησαν στις 17 Νοέμβρη αποτελούν μια ακόμα εμπειρία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Ενα ακόμα αγκάθι προστέθηκε στο ευαίσθητο σώμα της κοινωνικής γαλήνης, και της συναίνεσης.

Όσοι δίνουν το παρόν στους κοινωνικούς αγώνες έδειξαν για μια ακόμα φορά πόσο εύθραυστο κι ευάλωτο είναι το κράτος και

λων.Οι ψεύτικες απειλές των οργάνων του κράτους περί διώξεων για "απείθεια" στους συντρόφους που δεν έδιναν τα αποτυπώματά τους στους διώκτες της ανθρώπινης ελευθερίας κι αξιοπρέπειας, έπεσαν στο κενό. Επίσης, μέχρι τις 11 το βράδυ είχαν αφεθεί ελεύθεροι και ολοι οι καταληψίες στέγης.

Ξεπερνώντας τις διάφορες φιλολογικές αναλύσεις που διατυπώνονται, γύρω από το ζήτημα των αθρόων συλλήψεων, εκείνο το οποίο αναδεικνύεται είναι η γεμάτη αγωνία προσπάθεια του κράτους να αποτρέψει την εκδήλωση συγκρουσιακών και αντικρατικών πρακτικών πριν και κατά την διάρκεια της πορείας. Οι συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο το βράδυ της 16 Νοέμβρη σήμαναν γενικό συναγερμό και σμπαράλιασαν τα νεύρα των τυράννων.

Οι κρατιστές είναι ικανοί να διαβλέπουν τους κινδύνους και να προσπαθούν να τους αποτρέψουν. Όμως, τις περισσότερες φορές, οι ενέργειες τους παραγνωρίζουν πάντοτε ένα σημαντικό παράγοντα: Τη δυναμική της κοινωνίας, την κοινωνική αντίθεση στην κρατική βαρβαρότητα. Έτσι, ο κοινωνικός αγώνας ξεσπά σαν καταιγίδα συντρίβοντας κάθε τεχνητό εμπόδιο που βρίσκει μπροστά του..

Το κράτος με τη συγκεκριμένη του κίνηση έσπειρε ανέμους και θέρισε θύελλες. Αποδείχθηκε για άλλη μια φορά πόσο ευάλωτο είναι στο πρώτο φύσημα του κοινωνικού αγώνα. Όχι μόνο ανέκρουσε πρύμνα αλλά προ-

ληψης μέχρι και τις πρωϊνές ώρες της επόμενης μέρας, δεν σταμάτησαν. Οι απελπισμένες προσπάθειες,να χειραγωγηθούν και να ανακοπούν οι εκατοντάδες άνθρωποι που βρίσκονταν στην Πατησίων και επιθυμούσαν να

διευρύνουν την σύγκρουση με την τυρανία, από διάφορα υποκείμενα, που εμφανίστηκαν εκ των υστέρων στην κατάληψη, πήγαν στα χαμένα.

Επαγγελματίες κινηματίες, λασπολόγοι και καταστολείς όχι μόνο προσπάθησαν να οικειοποιηθούν τις διαθέσεις των παρευρισκομένων αλλά επιχείρησαν να αυτοανακηρυχθούν σε

1994 όταν στράφηκαν ενάντια στο κοινό εχθρό: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ.

Το ίδιο θα συνεχίσουν να κάνουν πάντοτε, αποφεύγοντας να μπουν στην λογική της συνδιαλλαγής με το κράτος

και τα παραρτήματά του (πρυτάνεις, αντιπρυτάνεις, ΕΦΕΕ κλπ).

Ο πόλεμος ενάντια στην παραπληροφόρηση και το ψέμμα έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση το ξεκαθάρισμα των κοντυλοφόρων από τα σκατά που ντύνονται τον λογοτεχνικό μανδύα και τον περίτεχνο αλλά χωρίς καμμιά ουσία λόγο.

νται πολύ εύκολα από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Η συγκρουσιακή πρακτική που αναπτύχθηκε πολύπλευρα και πολύμορφα στις 17 Νοέμβρη έδειξε πως το κράτος πλήρωσε αρκετά την αποκοτιά του να επιχειρήσει την καταστολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Τα όσα συνέβησαν στις 17 Νοέμβρη αποτελούν μια ακόμα εμπειρία για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Ενα ακόμα αγκάθι προστέθηκε στο ευαίσθητο σώμα της κοινωνικής γαλήνης, και της συναίνεσης.

Όσοι δίνουν το παρόν στους κοινωνικούς αγώνες έδειξαν για μια ακόμα φορά πόσο εύθραυστο κι ευάλωτο είναι το κράτος και οι μηχανισμοί του. Οι κάθε λογής εξουσιαστές όσο κι αν φυσούν δεν μπορούν να σβήσουν τη φλόγα της κοινωνικής έκρηξης, της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.

Το Πολυτεχνείο είναι παντού όπου οι άνθρωποι αγωνίζονται αδιάλλακτα ενάντια στο κράτος και τα όργανά του. Εικοσιένα χρόνια μετά ο εφιάλτης ξαναζωντανεψε για τους κρατιστές.

Κι αν το κράτος γλύτωσε από μια πανωλεθρία αυτό δεν το οφείλει στη μαεστρία του αλλά στην μικρόνοια ορισμένων και την ανοιχτόκαρδη διάθεση των αγωνιζόμενων προς αυτούς.

Μέσα από τέτοια γεγονότα γιγαντώνεται η απελευθερωτική διάθεση και πρακτική.

Μέσα από τέτοια γεγονότα είναι που κουρελιάζεται ο μανδύας της κρατικής βαρβαρότητας και χαράζονται τα πραγματικά όρια ανάμεσα σ' εχθρούς και φίλους....

ση συγκρουσιακών και α-ντικρατικών πρακτικών πριν και κατά την διάρκεια της πορείας. Οι συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο το βράδυ της 16 Νοέμβρη σήμαναν γενικό συναγερμό και σμπαράλιασαν τα νεύρα των τυράννων.

Οι κρατιστές είναι ικανοί να διαβλέπουν τους κινδύνους και να προσπαθούν να τους αποτρέψουν. Όμως, τις περισσότερες φορές, οι ενέργειες τους παραγνωρίζουν πάντοτε ένα σημαντικό παράγοντα: Τη δυναμική της κοινωνίας, την κοινωνική αντίθεση στην κρατική βαρβαρότητα. Έτσι, ο κοινωνικός αγώνας ξεσπά σαν καταιγίδα συντρίβοντας κάθε τεχνητό εμπόδιο που βρίσκει μπροστά του..

Το κράτος με τη συγκεκριμένη του κίνηση έσπειρε ανέμους και θέρισε θύελλες. Αποδείχθηκε για άλλη μια φορά πόσο ευάλωτο είναι στο πρώτο φύσημα του κοινωνικού αγώνα. Όχι μόνο ανέκρουσε πρύμνα αλλά προσπάθησε να βρεί διάφορα προσχήματα για να ξεπεράσει το τεράστιο πρόβλημα που του δημιούργησε η κατάληψη του Πολυτεχνείου. Γνωρίζοντας, πόσο αδύναμο ήταν να επέμβει μιας κι είχε να αντιμετωπίσει ένα σημαντικό αριθμό αγωνιζόμενων που ΗΤΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΤΟΥΝ, αφού είναι γνωστό πως κανένας δεν συμμετέχει σε μια κατάληψη και μια τέτοια ιδιαίτερα μέρα για να αναλωθεί σε άσκοπες συζητήσεις και χαριεντισμούς. Αντιλαμβανόταν από την άλλη μεριά πως μια τέτοιου είδους επέμβαση θα προϋπέθετε την διευρύνουν την σύγκρουση με την τυρανία, από διάφορα υποκείμενα, που εμφανίστηκαν εκ των υστέρων στην κατάληψη, πήγαν στα χαμένα.

Επαγγελματίες κινηματίες, λασπολόγοι και καταστολείς όχι μόνο προσπάθησαν να οικειοποιηθούν τις διαθέσεις των παρευρισκομένων αλλά επιχείρησαν να αυτοανακηρυχθούν σε αρχηγούς της κατάληψης. Με μυνήματα πανικού (που τους χαρακτήριζε) από τα μικρόφωνα, με εκκλήσεις να μην προκαλείται το κράτος και να μην φωνάζεται το σύνθημα ΜΠΑΤΣΟΙ, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, με προσπάθειες δειξίματος αγωνιζόμενων και με πολλούς άλλους τρόπους επιχειρούσαν να διατηρήσουν τα συμφωνημένα δίνοντας πίστωση χρόνου στο κράτος και τα όργανα του

Αποδείχθηκε για μια ακόμα φορά πως τα κινήματα που οραματίζονται ορισμένοι δεν είναι τίποτα άλλο από καλοπεριφραγμένα αγκαθωτά συρμα και τα παραρτήματά του (πρυτάνεις, αντιπρυτάνεις, ΕΦΕΕ κλπ).

Ο πόλεμος ενάντια στην παραπληροφόρηση και το ψέμμα έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση το ξεκαθάρισμα των κοντυλοφόρων από τα σκατά που ντύνονται τον λογοτεχνικό μανδύα και τον περίτεχνο αλλά χωρίς καμμιά ουσία λόγο.

Είναι γεγονός πως σ' όλο το διάστημα από το μεσημέρι της Πέμπτης μέχρι και τις πρωϊνές ώρες της άλλης μέρας, όσο και την επόμενη μέρα όλα τα ΜΜΕ προσπάθησαν να υποβαθμίσουν το γεγονός της Κατάληψης του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη, ανήμερα της "επετείου". Τα κρατικά μέσα έσπευσαν να την παρουσιάσουν σαν μια σύγκρουση μεταξύ φασιστών και αναρχικών προσπαθώντας μ' αυτό τον τρόπο να υποβαθμίσουν την συγκρουσιακή και αντικρατική διάσταση του συμβάντος.

Ξεκάθαρο παραμένει, ακόμα, πως

νες έδειξαν για μια ακόμα φορά πόσο εύθραυστο κι ευάλωτο είναι το κράτος και οι μηχανισμοί του. Οι κάθε λογής εξουσιαστές όσο κι αν φυσούν δεν μπορούν να σβήσουν τη φλόγα της κοινωνικής έκρηξης, της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.

Το Πολυτεχνείο είναι παντού όπου οι άνθρωποι αγωνίζονται αδιάλλακτα ενάντια στο κράτος και τα όργανά του. Εικοσιένα χρόνια μετά ο εφιάλτης ξαναζωντανεψε για τους κρατιστές.

Κι αν το κράτος γλύτωσε από μια πανωλεθρία αυτό δεν το οφείλει στη μαεστρία του αλλά στην μικρόνοια ορισμένων και την ανοιχτόκαρδη διάθεση των αγωνιζόμενων προς αυτούς.

Μέσα από τέτοια γεγονότα γιγαντώνεται η απελευθερωτική διάθεση και πρακτική.

Μέσα από τέτοια γεγονότα είναι που κουρελιάζεται ο μανδύας της κρατικής βαρβαρότητας και χαράζονται τα πραγματικά όρια ανάμεσα σ' εχθρούς και φίλους....

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση
(Αναρχική Ομάδα ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ,
Αναρχική Ομάδα ΜΑΥΡΟ ΑΓΚΑΘΙ,
Αναρχική Ομάδα ΑΤΑΞΙΑ,
Αναρχική Παρέμβαση,
Συσπείρωση Αναρχικών)

Αθήνα 29 Νοέμβρη 1994

Οι διώξεις εκ μέρους του κράτους δεν είναι ικανές να αναχαιτίσουν τις κοινωνικές και αντικρατικές πρακτικές.

Οι βασανισμοί αποτελούν την προσφιλή πρακτική των κρατιστών προκειμένου να κάμψουν τους αγωνιζόμενους ανθρώπους και να επιβάλουν τον τρόμο.

> «...Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, οι αστυνομικοί στο τμήμα της Ηλιούπολης, με χτυπούσαν στο κεφάλι και στα πόδια, μου τραβούσαν τα μαλλιά και με βρίζαν συνεχώς. Τώρα, στην ασφάλεια κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, εκτός από τις κλωτσιές στα πόδια, τις μπουνιές στο στομάχι και το τράβηγμα των μαλλιών, με υποχρέωναν να είμαι με το ένα πόδι όρθιος και να κοιτάζω κάτω κι όταν κατέβαζα λίγο το πόδι μου με χτύπαγαν στο κεφάλι και στο στομάχι. Επίσης και εδώ με απειλούσαν και με έβριζαν συνε-

αγωνιζόμενους ανθρώπους και να επιβάλουν τον τρόμο.

> **«...Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, οι αστυνομικοί στο τμήμα της Ηλιούπολης, με χτυπούσαν στο κεφάλι και στα πόδια, μου τραβούσαν τα μαλλιά και με βρίζαν συνεχώς. Τώρα, στην ασφάλεια κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, εκτός από τις κλωτσιές στα πόδια, τις μπουνιές στο στομάχι και το τράβηγμα των μαλλιών, με υποχρέωναν να είμαι με το ένα πόδι όρθιος και να κοιτάζω κάτω κι όταν κατέβαζα λίγο το πόδι μου με χτύπαγαν στο κεφάλι και στο στομάχι. Επίσης και εδώ με απειλούσαν και με έβριζαν συνεχώς. Μετά μου έδειξαν και ψεύτικες καταθέσεις των υπόλοιπων παιδιών...»**

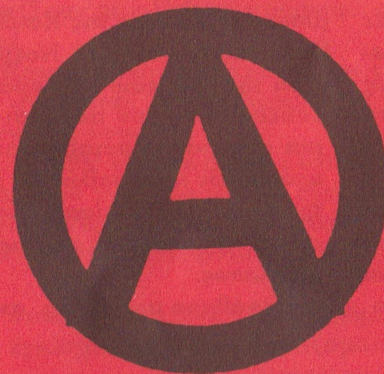
Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΕΙ ΤΗ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΜΟΡΦΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΒΙΑΣ, ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ

Επίσης και εδώ με απειλούσαν και με έβριζαν συνεχώς. Μετά μου έδειξαν και ψεύτικες καταθέσεις των υπόλοιπων παιδιών...»

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΕΙ ΤΗ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΜΟΡΦΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΒΙΑΣ, ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΥΣ 4 ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ

ΚΑΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων
για την Κοινωνική Αλληλεγγύη
και την Πολύμορφη Δράση

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ... ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΕΝΟΧΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΟΜΩΣ ΗΛΙΘΙΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

Η ατέρμονη εξέγερση οδηγεί στην ελευθέρια γνώση! Η δύναμη της επιθυμίας αυτο-οργάνωσης και δράσης χαμογελάει στα πρόσωπά μας!!

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ Α. ΤΣΑΤΣΟΥΛΑ, Σ. ΣΕΪΣΙΔΗ, Γ. ΞΥΔΑ, Π. ΚΑΡΑΛΕΜΑ

★LUSMORE★

